

AMANDA QUICK

Minciuni sub clar de lună

SPRE SFÂRȘITUL DOMNIEI REGINEI VICTORIA...

Miezul nopții într-un cimitir cufundat în ceață. Probabil că nu există pe pământ loc mai întunecos decât acesta, își spuse Annie Petrie.

Scuturată de un fior își strânse mai bine mantia la gât. În viața ei nu mai fusese așa de înspăimântată, însă zvonurile cu privire la bărbatul pe care urma să-l întâlnească erau foarte precise. Îl puteai întâlni numai la ora și în locul ales de el, altfel nu apărea.

Se gândise și se răzgândise de o mie de ori dacă să vină sau nu aici, în noaptea asta. Nervii nu o mai țineau, iar dimineața când se sculase, găsisese un bilet pe noptieră.

Apucase bucățița de hârtie cu degete tremurătoare, îngrozită la gândul că omul intrase în locuința ei în timpul nopții. Reușise să treacă cumva de ușile ei zăvorâte și de obloanele de la ferestre. Se simțea de parcă ar fi fost vizitată de o stafie. Nu auzise absolut nimic, nici măcar un sunet care să trădeze prezența intrusului.

În cele din urmă, când se liniștise suficient pentru a putea citi scurtul mesaj, descoperise că acesta nu era altceva decât o listă de instrucțiuni. În cele din urmă, știind că nu va avea liniște până nu va găsi un răspuns, se conformă conștiințioasă fiecărui punct de pe listă.

În instrucțiuni i se cerea să micșoreze lumina felinarului când va trece de poarta cimitirului. Acum felinarul nu mai arunca decât o strălucire palidă, care se reflecta straniu în ceață. Formele întunecoase ale pietrelor, criptelor și monumentelor se conturau vag în ceața deasă.

Făcu un efort de voință pentru a nu se opri. Dacă ajunsese până aici, n-o să renunțe chiar acum, își spuse ea. Măcar atâta putea și ea să facă pentru sărmana Nellie.

— Bună seara, doamnă Petrie.

Vocea, la fel de sumbră și amenințătoare ca cimitirul, venea dinspre ușa celui mai apropiat cavou. Încremeni prea înspăimântată ca să țipe și, cu atât mai puțin, să o ia la fugă.

Este fără îndoială o voce de gentleman, își spuse ea, conștientă că acest lucru o neliniștește și mai mult. Reuși să se întoarcă încet și încercă să-l

distingă în întuneric pe cel care vorbise. Dar lumina slabă a felinarului nu reușea să străpungă întunericul în care era cufundată ușa cavoului.

— Am respectat tot ce era pe listă, spuse ea, conștientă de faptul că vocea îi tremura și nu reușea să și-o controleze.

— Excelent. V-ar surprinde să aflați că sunt unii oameni care își dau întâlnire cu mine, dar nu vin?

— Nu, domnule, nu m-aș mira câtuși de puțin. Spre surprinderea ei, constată că mai avea ceva stăpânire de sine. Nu mulți oameni ar fi încântați să se întâlnească cu o persoană cu reputația dumneavoastră la ora aceasta și într-un asemenea loc.

— E adevărat. Bărbatul părea amuzat. Orele și locurile acestea ciudate au darul de a-i elimina pe cei care nu sunt foarte hotărâți. Făcu o pauză. Vedeți dumneavoastră, nu lucrez decât pentru clienți care sunt decizi să obțină răspunsurile, indiferent de eforturi.

— Eu sunt hotărâtă, domnule.

— Vă cred. Acum ce-ar fi să trecem la afaceri? Presupun că este vorba de moartea surorii dumneavoastră, survenită cu două zile în urmă, nu-i așa?

Comentariul acesta o luă prin surprindere.

— Știți despre Nellie?

— Când am aflat că doriți să vă întâlniți cu mine, am fost curios să știu de ce. Am făcut câteva cercetări și am aflat că v-ați pierdut de curând sora într-un tragic accident.

— Așa este, domnule, numai că nu a fost un accident, spuse ea pe un ton categoric. Asta a spus poliția, dar nu este adevărat.

— Nellie Taylor a fost găsită plutind cu fața în jos într-un bazin de la Doncaster Baths. Toate indiciile arătau că alunecase pe gresia de la marginea bazinului, se lovise la cap, căzuse în apă și se înecase.

Relatarea rece a faptelor îi trezi mânia și frustrarea care mocneau în ea de la moartea lui Nellie.

— Nu cred, domnule. Sora mea lucra la băile acelea de peste zece ani, de la vârsta de treisprezece ani. A început pe vremea când doctorul Doncaster mai prescria tratamente cu ape oamenilor de acolo. Știa foarte bine toate drumurile și avea mare grijă când pardoseala era udă.

— Mai au loc și accidente, uneori, doamnă Petrie.

— Nellie n-a avut nici un accident, vă spun eu. Strânse în mână toarta felinarului. A ucis-o cineva.

— Ce vă face să fiți așa de sigură? întrebă el pe un ton curios și politicos.

— Așa cum spuneam, domnule, n-am nici o dovadă, înghiți în sec și își îndreptă umerii. Vreau să găsiți dumneavoastră răspunsul pentru mine. Nu asta este ceea ce faceți?

Urmă o tăcere prelungită.

— Da, doamnă Petrie, asta este ceea ce fac eu. Vorbiți-mi mai mult despre sora dumneavoastră.

Femeia trase din nou aer în piept, hotărâtă să-și aleagă cu grijă cuvintele.

— Nellie lucra în sectorul destinat femeilor.

— Trupul ei a fost găsit în bazinul cu apă rece destinat bărbaților.

— Da, domnule, știu. Acest amănunt mă face să fiu bănuitoare.

— Se întâmpla să lucreze și în sectorul destinat bărbaților?

— Păi da, din când în când. Aceasta era partea cea mai neplăcută, cea pe care ar fi vrut s-o evite. Unii domni plătesc în plus ca să-i spele pe cap o asistentă sau să-i frece pe spinare, într-o încăpere privată.

— Știi că există astfel de servicii, spuse el pe un ton neutru.

Simțea cum i se strânge stomacul. Dacă ajungea să creadă că Nellie fusese prostituată, o să considere că acest caz nu este de demnitatea lui.

— Nu este ceea ce credeți dumneavoastră, domnule. Nellie era o femeie respectabilă, care muncea din greu. Nu era târfa.

— Vă rog să mă iertați. Nu am avut intenția să las să se înțeleagă așa ceva.

Ce politicos este, își spuse ea, uimită. Părea foarte sincer. Nu mulți bărbați din clasa lui ar fi dispuși să-și ceară scuze în fața unei simple vânzătoare, ca ea.

— Nu știu foarte exact ce se întâmpla în acele încăperi particulare din sectorul pentru domni, recunosc eu. Tot ceea ce știu este că Nellie lucra acolo doar din când în când. Spunea că acei clienți care o solicită în mod special îi dădeau bacșișuri mai mult decât generoase pentru serviciile ei.

Bărbatul din cadrul ușii cavoului rămase o vreme tăcut. Ea se întrebă dacă mai era sau nu acolo.

Cimitirul părea cuprins de o încremenire nefirească. Zvonurile care ajunseseră la urechile ei susțineau că bărbatul putea să se materializeze și să dispară după plac. Când auzise pentru prima oară acele povești, le respinsese agasată, ca pe niște aiureli. Acum, când stătea în cimitirul cufundat în ceață la miezul nopții, se întreba dacă nu cumva purta o conversație cu un spirit de pe lumea cealaltă.

Probabil că în timpul zilei dormea într-un sicriu, chiar în cavoul în fața căruia se aflase în urmă cu o clipă.

La acest gând o străbătu un fior de groază.

— Credeți că Nellie a fost omorâtă de unii din clienții ei speciali? veni brusc întrebarea.

— Aceasta este singura explicație care mi se pare logică, domnule.

Urmă o altă tăcere apăsătoare. Ceața devenea din ce în ce mai deasă, anihilând și ceea ce mai rămăsese din lumina palidă a lunii. Nu mai vedea nici conturul cavoului.

— Foarte bine, am să fac niște investigații pentru dumneavoastră. Dacă sunteți sigură că doriți răspunsuri la întrebările dumneavoastră, le veți avea.

— Ce vreți să spuneți? De ce credeți că n-aș vrea să le primesc?

— Nu este ceva neobișnuit ca în asemenea situații clienții să afle despre defunct lucruri pe care ar fi preferat să nu le știe.

Femeia ezită.

— Înțeleg, domnule, dar Nellie a fost sora mea. La fel ca noi, ceilalți, a făcut numai ceea ce a crezut ea că trebuie să facă. În adâncul sufletului era un

om bun. N-am să mă mai pot privi în oglindă, dacă nu voi încerca, cel puțin, să aflu cine a omorât-o.

— Înțeleg, doamnă Petrie. Am să vă contactez când voi avea niște răspunsuri.

— Vă mulțumesc, domnule. Vă sunt foarte recunoscătoare.

Își drese vocea:

— Am auzit că vreți bani pentru serviciile dumneavoastră.

— Există întotdeauna un onorariu, doamnă Petrie.

Vestea o făcu din nou să se înfioare, dar se ținu tare.

— Păi, ei bine, cred că ar trebui să discutăm și acest lucru, fiindcă vreau să știu la ce să mă aștept. Mă descurc binișor vânzând umbrele, dar nu sunt o femeie bogată.

— Eu nu cer bani pentru serviciile mele, doamnă Petrie. Onorariul meu este sub formă de favoruri.

Femeia simți că o cuprinde spaima.

— Vă rog să mă iertați, domnule, dar nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți.

— S-ar putea să vină o vreme când o să am nevoie de o umbrelă sau două. Dacă se va întâmpla așa, am să vă trimit vorbă. Sunteți de acord cu aceste condiții?

— Da, domnule, șopti ea, uluită. Dar nu pot să-mi imaginez că ați putea avea vreodată nevoie de o umbreluță de damă.

— Nu se știe niciodată. Important este că am încheiat târgul. Să nu spuneți nimănui că v-ați întâlnit cu mine în noaptea asta.

— Nu, domnule, n-am să spun nimănui. Vă promit.

— Noapte bună, doamnă Petrie.

— Noapte bună, domnule. Și vă mulțumesc.

Descumpănită, se întoarse și porni repede spre poartă.

Când ajunsese la intrarea în cimitir, făcu lumina felinarului mai mare și se îndreptă spre cămăruța ei confortabilă, aflată deasupra magazinului de umbrele.

Făcuse tot ce putuse. Potrivit zvonurilor care ajunseseră la urechile ei, indiferent ce altceva se spunea despre străinul din cimitir, un lucru era sigur: puteai avea încredere în el. Omul se ținea întotdeauna de cuvânt.

A doua explozie reverberă prin zidurile vechi de piatră, care înconjurau scara secretă. Felinarul pe care Concordia Glade îl ținea strâns în mână se clătină ușor, ca reacție la explozie. Lumina palidă, gălbuie strălucea crud în întunericul rece care le înconjura pe ea și pe cele patru tinere de pe scara din spatele ei.

Toate femeile, inclusiv Concordia, se opriră în loc și își ținură respirația.

— Dacă se prăbușește scara înainte să ajungem jos? Vocea lui Hannah Radburn era periculos de aproape de isterie. O să fim îngropate de vii aici?

— Zidurile nu se vor prăbuși, spuse Concordia, cu mai multă convingere decât avea în realitate. Opri balansul felinarului și își potrive ochelarii pe nas. Vă rog să vă amintiți că am studiat temeinic arhitectura Castelului Aldwick

înainte de a decide unde vom pune dispozitivele incendiare. Această parte a rămas în picioare timp de câteva sute de ani. Este partea cea mai veche și mai solidă a structurii, construită să reziste la catapulte. Nu se va prăbuși tocmai în seara asta.

Cel puțin, așa sper, își spuse ea în gând.

Adevărul era că forța celor două explozii înăbușite depășise cu mult calculele ei. Prima spărsese geamurile din aripa nouă, din apropierea camerei în care cei doi bărbați de la Londra se delectau după cină cu trabucele și cu vinul lor roșu. Din punctul ei de observație, aflat în sala de clasă din aripa veche, văzuse flăcările care izbucniseră cu o violență uluitoare.

Al doilea dispozitiv, calculat să explodeze la câteva minute după primul, părea să fi produs pagube și mai mari.

— Ultima a fost foarte puternică, nu-i așa, domnișoară Glade? o întrebă Phoebe Leyland cam neliniștită. Mă întreb dacă nu cumva a fost vreo greșeală în formula pe care am găsit-o în cartea aceea veche.

— Instrucțiunile pentru amestecul chimicalelor au fost foarte clare, spuse Concordia. Le-am respectat cu sfințenie, însă aceste dispozitive nu fuseseră gândite pentru a fi aprinse în interiorul unei încăperi închise. Evident că au avut un efect surprinzător. Dar asta este exact ceea ce speram să obținem.

Se strădui să păstreze un ton sigur și liniștitor. Ar fi fost de-a dreptul periculos să lase să se întrevadă fie și numai o părțică din teama pe care o resimțea. Vietele celor patru fete erau în mâinile ei. Dacă voiau să supraviețuiască și să reușească să evadeze trebuiau să rămână calme și să-i respecte îndrumările. Isteria și panica ar fi însemnat un dezastru.

Auzea din curte strigăte înfundate de alarmă. Personalul redus al castelului se ocupa de incendiu. Cu puțin noroc, flăcările îi vor ține pe toți ocupați suficient de mult timp pentru ca ele să ajungă până la grajduri.

Trebuiau să fugă în noaptea asta, altfel totul era pierdut. Conversația pe care o auzise în seara aceea, când trăsese cu urechea la ce vorbeau cei doi bărbați de la Londra, o convinsese să procedeze așa cum procedase. Păstrarea secretului era de o importanță crucială. Nu se îndoia nici o clipă că paznicii duri, cu înfățișare sinistră, care făceau pe grădinarii și muncitorii la castel n-ar fi stat pe gânduri nici o clipă înainte să taie beregata cuiva sau să împuște un om nevinovat, dacă așa le-ar fi poruncit unul dintre cei doi fanfaroni răutăcioși de la oraș.

— E foarte întuneric aici, șopti Hannah.

Concordia ridică felinarul ceva mai sus. Scara nu era numai întunecoasă, ci și îngustă și abruptă. Coborârea nu fusese ușoară pentru niciuna dintre ele, iar Hannah nu suporta locurile închise și întunecoase.

— Aproape că am ajuns, Hannah, o liniști ea.

— Simt miros de fum, zise Theodora Cooper, care avea numai șaisprezece ani.

Sora ei geamănă, Edwina, spuse cu glas tremurat:

— Poate că a luat foc și aripa asta.

Mirosul slab, dar inconfundabil, urca amenințător pe scară. Deși îi era teamă, Concordia se strădui să vorbească cu același ton calm pe care îl folosea în sala de curs.

— Această aripă a castelului este foarte sigură. Se simte mirosul de fum pentru că bate vântul în direcția aceasta și fumul se strecoară pe sub ușă.

— Poate ar trebui să ne întoarcem, domnișoară Glade, șopti Edwina.

— Nu fi prostuță, Edwina, spuse Phoebe sec. Știi foarte bine că nu are nici un rost să ne întoarcem. Doar dacă vrei să fii luată de oamenii aceia îngrozitori.

Edwina tăcu. La fel făcură și celelalte.

Concordia aruncă o privire peste umăr și îi zâmbi lui Phoebe. La fel ca și ea, fata purta ochelari. În spatele lentilelor, ochii ei albaștri trădau inteligență și hotărâre, făcând-o să pară mai în vârstă decât cei cincisprezece ani pe care îi avea.

În luna pe care o petrecuse la castelul Aldwick, Concordia mai văzuse la elevele ei astfel de străluciri tulburătoare de înțelegere a realității. Acum fata era prinsă în plăcerile inocente și entuziasmul potrivit vârstei ei, de copilă pe cale să devină o tânără domnișoară, pentru ca în momentul următor să fie copleșită de un val de melancolie, care îi fura strălucirea din priviri.

Îngrijorarea profundă, copleșitoare pe care o simțeau elevele ei era cât se poate de întemeiată, își spuse Concordia. Toate rămăseseră orfane în ultimele luni și fuseseră aruncate fără milă în vârtoarea vieții, fără sprijinul familiei și fără resurse financiare. Experiența pe care o trăiseră prin pierderea familiei și incertitudinea viitorului le măcinau sufletele tinere și curajoase.

Concordia le înțelegea. Și ea își pierduse părinții și fusese smulsă din comunitatea care fusese toată lumea ei, când abia împlinise șaisprezece ani. Asta se întâmplase cu un deceniu în urmă, dar durerea și teama reveneau adesea și îi bântuiau visele.

— Dar dacă a luat foc și grajdul? întrebă Edwina.

— Este în partea cealaltă a curții, îi aminti Concordia. O să mai dureze ceva timp până să ajungă focul acolo și nu-i obligatoriu să ia foc.

— Domnișoara Glade are dreptate, răsună vocea Theodorie plină de entuziasm. Amintiți-vă că am plasat cu grijă dispozitivele, astfel încât grajdurile să nu fie afectate imediat.

— Zarurile au fost aruncate, declară Hannah. Suntem în mâinile destinului.

Atunci când nu era obsedată de o listă aparent interminabilă de temeri, Hannah dovedea un remarcabil talent dramatic. Era cea mai tânără din grup, abia împlinise cincisprezece ani, dar o surprindea adesea pe Concordia cu capacitatea ei de a intra într-un rol sau de a imita o persoană.

— Nu, nu suntem în mâinile destinului, spuse Concordia tăios, privind peste umăr. Nu uitați că avem un plan. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să-l respectăm întocmai și exact astfel vom proceda.

Theodora, Hannah, Edwina și Phoebe se simțiră mai liniștite datorită încrederii și calmului ei. Studiase și repetase cu ele importanța planului câteva

zile la rând. Acesta era talismanul lor în acest moment de criză, exact așa cum își propusese. Învățase demult că, atât timp cât ai un plan, reușești să depășești obstacolele.

— Da, domnișoară Glade, spuse Hannah, evident mai optimistă. Ochii ei negri expresivi erau tot larg deschiși, dar vocea îi devenise mai sigură. Am studiat toate planul.

— Atunci stai liniștită, va funcționa.

Ajunse la baza scârilor și se întoarse spre ele încă o dată.

— Primul pas l-am făcut cu succes. Acum suntem gata pentru al doilea. Am să deschid ușa și am să mă asigur că drumul e liber. Cine își amintește ce urmează?

— Mergem împreună spre grajduri, de-a lungul zidului sudic, ținându-ne în umbra hambarelor vechi, recită conștiincioasă Phoebe. Celelalte dădură aprobator din cap. Glugile mantalelor erau date pe spate, lăsând să se vadă sfâșietoarea combinație de îngrijorare și hotărâre de pe chipurile lor.

— Are fiecare din voi bocceluța ei? întrebă Concordia.

— Da, domnișoară Glade, răspunse Phoebe, strângând micul sac de pânză la piept. Sacul avea câteva umflături suspecte, care trădau prezența instrumentelor înghesuite în el.

Aparatul făcea parte din colecția de cărți și materiale didactice pe care o adusese Concordia cu ea luna trecută, când sosise la castel.

Ceva mai devreme, după-amiază, încercase să le convingă pe fiecare în parte să nu ia decât strictul necesar. Știa, însă, că atunci când e vorba de persoane atât de tinere, noțiunea de strict necesar poate fi foarte relativă.

Sacul lui Hannah Radburn părea mai greu decât ar fi trebuit să fie. Concordia bănuia că nu-i ascultase instrucțiunile și împachetase unul din neprețuitele ei romane.

În rucsacul Theodoriei erau câteva unelte de pictură, deși i se spusese să le lase acolo.

Bagajul Edwinei era umflat de una din rochiile foarte la modă care sosiseră de la Londra în săptămâna aceea.

Tocmai aceste cadouri, constând în rochii scumpe, o alertaseră pe Concordia și o convinseseră că situația devenise critică.

— Țineți minte, spuse cu blândețe, dacă se întâmplă ceva, am să dau semnalul de alarmă și trebuie să-mi promiteți că o să lăsați sacii jos și o să fugiți cât vă țin picioarele. E clar?

Fetele strânseră instinctiv la piept sacii de pânză, dar rostiră în cor: „Da, domnișoară Glade”. Cu toate acestea, Concordia nu era deloc liniștită. Dacă se întâmplă un dezastru, va fi greu să le convingă pe fete să renunțe la lucrurile lor. Când ești singur pe lume, ai tendința să te agăți de orice lucru personal.

Bineînțeles că nu putea să le învinuiască pentru asta pe elevele ei. Nici ea nu dăduse un exemplu de ceea ce înseamnă să-ți faci un bagaj pentru situații de urgență. Ar fi trebuit să-i iasă în cale diavolul însuși ca s-o facă să-și arunce sacul. Avea acolo o fotografie înrămată a părinților ei decedați și cartea de

filosofie pe care o scrisese tatăl ei și o publicase cu puțin timp înainte să moară.

Stinse felinarul. Hannah scoase un sunet slab, de frică, când scara se cufundă într-un întuneric negru ca smoala.

— Liniștiți-vă, murmură Concordia. Ajungem afară într-o clipă.

Dădu la o parte lanțul vechi și trase de clanța de fier. Îi trebui mai multă forță decât anticipase ca să deschidă ușa veche din stejar. Se întrezări o limbă de foc, iar aerul rece amestecat cu fum se strecură pe scări. Strigătele bărbaților care se luptau cu focul se auzeau mult mai tare.

Între ușă și primul dintre hambarele vechi nu părea să fie nimeni.

— Drumul e liber, anunță ea. Să mergem.

Apucă felinarul stins și ieși prima.

Peisajul care le întâmpină era colorat într-un galben strălucitor. În curte domnea haosul. Concordia văzu o mulțime de siluete care alergau înnebunite de colo-colo, strigând ordine pe care nimeni nu le asculta. Doi bărbați scoteau de zor apă din puțul din curte, dar era clar că personalul puțin numeros al castelului nu era pregătit pentru situații de urgență de o asemenea amploare.

Concordia rămase uluită la vederea distrugerilor uriașe pe care le cauzase deja focul. Cu câteva minute în urmă erau doar niște limbi subțiri de foc, care începuseră să lingă obloanele ferestrelor. În scurtul interval de timp necesar ca ea și fetele să coboare pe scara veche, focul se transformase într-un adevărat pârjol care înghițea repede și lacom toată aripa.

— O, Doamne, șopti Theodora. N-au să reușească niciodată să stingă flăcările astea. Nu m-ar mira ca, până mâine dimineață, castelul să ardă până în temelii.

— Nu m-am gândit nici o clipă că formula aceea poate duce la un incendiu de o asemenea amploare, spuse Phoebe uluită.

— Am obținut exact diversiunea de care aveam nevoie, spuse Concordia. Mai repede, haideti! Nu avem nici un moment de pierdut!

Ea porni repede înainte, conștientă de greutatea mantiei și rochiei ei. Nu doar fusta lungă din material greu o împiedica să fugă. În ultimele câteva săptămâni își cususe în fustă o mulțime de lucrușoare în niște mici buzunare false. Ideea era ca bunurile furate să le ajute să trăiască până găseau o ascunzătoare. Acum, însă, erau grele ca niște bucăți de plumb.

Fetele stăteau în spatele ei și se mișcau foarte ușor în rochiile lor cusute pe mijloc, ca să se transforme în pantaloni foarte largi. Alergară în grup compact pe lângă șirul de clădiri dărăpănate care adăpostiseră cândva rezervele de cereale ale castelului.

După câteva clipe dădură colțul pe lângă vechiul atelier de fierărie. Grajdurile se vedeau undeva, în umbră.

Concordia se concentra asupra următoarei faze a planului, când un bărbat corpulent ieși din umbra ruinelor vechii mori și se propti în fața ei. Luna arunca suficientă lumină ca să recunoască trăsăturile: era Rimpleton, unul dintre cei doi bărbați care sosiseră de la Londra în timpul zilei. Haina îi era pătată și murdară, iar în mână ținea un pistol.

Concordia încremeni. La fel și fetele, imitând-o instinctiv în fața primejdiei.

— Ia te uită, al naibii să fiu dacă nu este profesoara cu elevele ei cele drăguțe, spuse Rimpleton. Da' încotro ați pornit-o?

Concordia strânse cu putere mânerul felinarului.

— Fugim de flăcări, deșteptule. Te rog să te dai la o parte din drum.

Bărbatul se uită la ea mai de aproape.

— Vă duceți la grajduri, nu-i așa?

— E clar că se află mai departe de foc, spuse Concordia, lăsând să se vadă tot disprețul pe care îl simțea pentru individ.

Rimpleton îi displăcuse de la bun început. Nu exista nici un fel de dubiu în privința modului libidinos în care se uita la fete.

— Ați pus ceva la cale, spuse Rimpleton.

— Hannah! strigă Concordia, fără să-și ia ochii de la Rimpleton.

— Da, domnișoară Glade?

— Fii amabilă și prezintă reacția Aramintei în fața revelației surprinzătoare a lui Lockheart din Trecătoarea Sherwood.

Chipul lui Rimpleton se schimonosi într-un fel de grimasă nedumerită.

— Ce naiba...

Dar Hannah se urcase deja pe scena invizibilă și intră în rolul Aramintei, eroina romanului senzațional pe care îl citise în urmă cu o săptămână. Scoțând un strigăt de teamă și disperare, se prăbuși într-un leșin perfect simulat, cu care s-ar fi mândrit și cea mai talentată actriță.

Uluit, Rimpleton lăsă în jos capul lui mare, ca să se uite mai bine la fata prăbușită.

— Ce naiba face ticăloasa asta mică? M-am săturat de aiureala asta.

— Nu încă, murmură Concordia.

Răsucind felinarul stins cu toată puterea izbi ceafa lui Rimpleton. Geamul se sparse și cioburile se împrăștiară cu zgomot.

Amețit, Rimpleton căzu în genunchi, dar nu lăsă revolverul din mână.

E numai amețit, nu și-a pierdut cunoștința, își spuse Concordia, privind îngrozită cum bărbatul încerca să se ridice în picioare. Înnebunită, ridică felinarul și îl izbi din nou cu toată puterea.

Rimpleton mormăi ceva, căzu cu fața în jos și nu se mai mișcă. Revolverul zăngăni pe pietre. În lumina slabă, Concordia văzu cum dâra de sânge care curgea din rană formase deja o mică băltoacă lângă capul lui.

Urmă o clipă de liniște totală. Apoi Hannah scoase brusc un strigăt și își înșfacă sacul, privind împreună cu celelalte fete efectele acelei violențe bruște.

— Haideți, strigă Concordia, luptându-se să pară calmă și stăpână pe sine. Degetele îi tremurau într-un mod supărător când se aplecă să ia revolverul pe care îl scăpase Rimpleton.

— Suntem foarte aproape de grajduri. Hannah, ai jucat foarte bine.

— Mulțumesc, domnișoară Glade, răspunse Hannah automat, incapabilă să-și desprindă ochii de la Rimpleton.

— E... e mort?

— Așa pare, șopti Phoebe.

— Așa-i trebuie, spuse Edwina cu o uimitoare notă de satisfacție în glas. El și cu domnul Bonner au luat-o de aici pe domnișoara Bartlett. V-am spus că i-au făcut ceva îngrozitor. Toată lumea zicea că a plecat cu trenul la Londra, dar nu și-ar fi lăsat niciodată aici mânușile cele noi.

— Pe aici, domnișoarelor, le îndrumă Concordia. Nu mai avea acum nici un dubiu cu privire la motivele dispariției predecesoarei ei de la castel.

— Stați aproape una de alta.

Instrucțiunile categorice avură darul să le elibereze pe fete de fascinația morbidă exercitată de mult prea liniștitul Rimpton și se regrupară în grabă în spatele ei.

Concordia le conduse printre umbre, încordată, conștientă de faptul că partea cea mai dificilă a planului abia acum urma. Înșeuatul cailor pe întuneric nu avea să fie deloc ușor, deși le pusese pe toate să repete manevrele de mai multe ori.

Crocker, omul de la grajduri, ridicase din umeri și nu manifestase nici un fel de interes atunci când ea îi spusese că fetele trebuie să călărească zilnic, deoarece echitația făcea parte din programul lor de exerciții fizice. Nu exista nici o șa de damă, dar după ce mormăise un timp, Crocker reușise să facă rost de trei șei uzate și de hățurile necesare.

Singurii cai disponibili la castel erau animalele greoaie și răbdătoare folosite pentru a face aprovizionarea.

Din fericire, Edwina și Theodora fuseseră crescute la o moșie și învățaseră să călărească de mici. Ele le instruiseră pe Phoebe, Hannah și Concordia. Fiind tinere, Phoebe și Hannah prinseseră foarte repede deprinderile de bază. În schimb Concordia, care întâmpinase dificultăți, se îndoia că se va simți vreodată cu adevărat bine și în largul ei pe spinarea unui cal. Spre uriașa ei ușurare, nu se mai întâlniră cu nimeni înainte de a ajunge în umbra grajdurilor. Așa cum sperase, toți bărbații erau ocupați să se lupte cu focul.

Cei trei cai erau speriați și agitați. Concordia le auzea copitele bătând nervos. Era suficientă lumină pentru a putea distinge cele trei capete, întoarse pline de îngrijorare, către intrare. Deși clădirea nu era în pericol imediat, animalele simțiseră mirosul de fum și auziseră strigătele oamenilor.

Concordia deschise ușa, intră și aprinse una din lumânările pe care le adusese cu ea.

— Repede, fetelor, spuse ea. Nu avem nici o clipă de pierdut. Lăsați sacii jos și ocupați-vă de cai!

Fetele își lăsară imediat sacii pe podea și se repeziră să ia păturile, șeile și frâiele. Concordia constată cu ușurare că exercițiile dădeau acum roade. Înșeuatul cailor se desfășura fără probleme.

Edwina și Theodora hotărâseră încă dinainte cine ce cal va călări. Gemenele îl luară pe cel mai neastâmpărat, o iapă, motivând că au mai multă experiență și vor reuși s-o stăpânească dacă devine nervoasă. Phoebe și Hannah primiseră un cal blând.

Concordia primise cel de-al doilea cal din grajd, un animal masiv, pe nume Blotchy. Edwina și Theodora luaseră această decizie după ce stabiliseră că animalul era destul de leneș. În condiții normale, erau necesare încurajări cu totul deosebite ca să-l faci pe Blotchy să meargă ceva mai repede decât în trap ușor. Marele lui merit era, după cum susțineau gemenele, că nu avea obiceiul de a te lua prin surprindere, deci nu va încerca s-o arunce pe Concordia din șa.

Concordia puse arma lui Rimpton pe o bancă de lemn și ridică hățurile. Îndatoritor, Blotchy își băgă imediat capul între hățuri și apucă zăbala în gură. Părea la fel de grăbit ca și fetele să părăsească locul acela.

— Mulțumesc, Blotchy, șopti ea, ajustând frâul. Te rog să ai răbdare cu mine. Știu că nu călăresc prea bine, dar am mare nevoie de ajutorul tău în noaptea asta. Trebuie să le ducem pe fete departe de locul ăsta blestemat.

Apucă revolverul și îl conduse afară din grajd. Cu un foșnet ușor de paie și scârțâit de piele, Edwina și Phoebe ieșiră și ele în urma lor.

Cei trei cai erau înșeuăți. Sacii de pânză fură aruncați pe spinarea animalelor și legați cu sfori.

— Încălecați, porunci Concordia.

În ordine, așa cum repetaseră de nenumărate ori, fiecare cal fu adus la buturuga de pe care încălecau. Edwina și Theodora se urcară pe iapă. Phoebe și Hannah încălecară celălalt cal.

Concordia, rămasă ultima, supraveghea în permanență ușa de la intrare. Când îi veni rândul, dădu la o parte cutele fusteii, ascunse arma într-unul din buzunare și se urcă pe buturugă.

— Apreciez răbdarea și înțelegerea de care dai dovadă față de mine, Blotchy.

Puse piciorul în scară și se ridică pe spinarea lată a animalului. Calul porni imediat, cu o vioiciune neașteptată.

— Încet, spuse ea. Te rog.

În clipa aceea, la intrare străluci un felinar. Un bărbat cu chip bovin se ivi în spatele felinarului. Lumina dansa pe revolverul din mâna lui.

— Așadar, iată unde erau micile ticăloase, spuse el. Și profesoara lor. Am avut eu presimțirea că intenționați s-o ștergeți de aici, când nu v-am găsit în camerele voastre.

Concordia simți cum îi îngheață sângele în vine. Recunoscu vocea. Era a lui Bonner, prietenul lui Rimpton.

— Dați-vă la o parte, domnule, strigă ea, încercând ca vocea să-i exprime întreaga autoritate de care dispunea. Trebuie să le duc pe elevele mele undeva unde să fie în afara oricărui pericol.

— Tacă-ți gura, proasto, se răsti bărbatul și îndreptă țeava revolverului către ea. Nu ți-ai găsit fraierul. Dacă ați fi fugit din paturile voastre îngrozite de flăcări, ați fi și acum în cămăși de noapte, dar sunteți împopoțonate de parcă ați merge la plimbare. Înțeleg al naibii de bine ce se petrece aici. Încerci să furi fetele, așa-i?

— Încerc să le duc într-un loc în care să nu fie în pericol, spuse Concordia. Eu răspund de eleve.

— Pun pariu că ți-ai dat seama cât de prețioase sunt, nu-i așa? Te-ai gândit să scoți un profit frumușel de pe urma lor?

Concordia transferă pe ascuns frâul în mâna stângă și atinse cu dreapta buzunarul în care ascunsese revolverul lui Rimpton. Incapabilă să se gândească la o altă strategie, îl mână pe Blotchy înainte.

— Trebuie să fii complet nebună, dacă îți închipui că poți s-o ștergi cu bunurile lui Larkin. Bonner se strâmbă dezgustat. Ești o femeie moartă, asta ești.

Concordia băgă mâna în buzunarul hainei. Degetele i se strânseseră în jurul armei.

— Domnule, spuneți prostii. Eu răspund de aceste eleve și trebuie să le duc undeva departe de foc. Flăcările se răspândesc rapid, dacă nu ați observat.

— Am observat. Și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că nu a fost vorba de un accident.

În cele din urmă, Bonner își dădu seama că Blotchy venea direct spre el.

— Oprește-te acolo.

— Puneți în primejdie viața acestor fete. Dacă sunt atât de prețioase, acest Larkin, pe care l-ați pomenit, nu va fi deloc încântat să afle că le-ați expus unui asemenea risc.

— Dacă nu oprești mârtoaga aia blestemată te omor, o avertiză el.

Blotchy smuci brusc spre stânga. Concordia nu știa dacă îl zăpăcise cu neîndemânarea ei sau pur și simplu animalul se săturase de toată zarva și se decisese să-și ia lumea în cap.

Indiferent care ar fi fost motivul, Concordia fu silită să-și ia mâna dreaptă de pe arma din buzunar ca să controleze calul și să-și mențină echilibrul. Strânse frâul, iar Blotchy reacționează la mișcarea ei bruscă întorcându-se în cerc și aruncându-și capul într-o parte.

— Stăpânește nenorocitul acela de cal, îi ordonă Bonner, dându-se grăbit la o parte din fața calului.

Concordia înțelese că bărbatul era și mai puțin familiarizat cu caii decât ea. Bonner era un om de la oraș, născut și crescut acolo. Numai cei bogați își puteau permite să țină grajduri la oraș, ceilalți mergeau pe jos sau căutau o birjă ori un omnibuz când trebuiau să se ducă undeva. Ticălosul era îmbrăcat cu haine scumpe, dar accentul îl dădea de gol. Era un produs al străzii, nu al înaltei societăți. Probabil că nu călărise în viața lui.

— Aveți grijă cu arma aceea, domnule, spuse ea, luptându-se cu frâul. Dacă trageți un foc în spațiul acesta închis, toți caii se vor speria. Probabil că se vor năpusti spre ieșire și vor strivi totul în picioare în calea lor.

Bonner aruncă o privire spre ceilalți cai. În cele din urmă înțelese că el era singurul obiect care se afla între ei și intrare. Lăsă felinarul jos și se dădu un pas înapoi, ușor stingherit.

— Aveți grijă să țineți mârtoagele alea sub control.

— Ne străduim cât putem, domnule, dar mi-e teamă că dumneavoastră îi faceți să se agite.

Concordia trase de hățuri, îndemnându-l pe Blotchy să mai facă un cerc. Când se afla la jumătatea acestuia, băgă mâna în buzunar și scoase revolverul.

Nu putea decât să se roage și să spered că va reuși să-l ia pe Bonner prin surprindere și că va putea să se mențină în șa, dacă Blotchy se va ridica în două picioare la auzul împușcăturii.

Concordia încheie cercul ținând strâns în mână revolverul.

Înainte să apuce să-și facă curaj ca să tragă, în apropierea intrării se materializă din umbră o siluetă întunecată care se strecură în spatele lui Bonner și îi aplică cu mâinile două lovituri scurte și brutale, ca și cum ar fi lovit cu un topor. Ticălosul sări într-o parte, de parcă ar fi fost străbătut de un curent electric, apoi se prăbuși la pământ.

Concordia și fetele priveau mute la străin. Acesta înaintă către Concordia.

— Dumneata trebuie să fii profesoara, spuse el.

Concordia își aminti că încă mai ținea revolverul în mână.

— Cine sunteți? întrebă ea. Și ce doriți?

Bărbatul nu se opri. La lumina felinarului, Concordia văzu că era îmbrăcat complet în negru. Pentru o clipă îi văzu trăsăturile reci și ferme. Înainte să apuce să privească mai bine, bărbatul ieși din lumină și reintră în umbră.

— Vă propun să discutăm această chestiune după ce vom fi cu toții în siguranță, spuse el. Asta dacă nu aveți obiecții.

Străinul îl doborâse pe omul de la Londra dintr-o singură mișcare, ceea ce însemna că nu era de partea misteriosului Larkin. Concordiei îi veni în minte o zicală veche: „Dușmanii dușmanilor noștri sunt prietenii noștri”.

Avea mare nevoie de un prieten în noaptea aceea.

— Nu avem nici un fel de obiecții, domnule, zise ea și puse revolverul înapoi în buzunar.

— Mă simt ușurat să aud asta. Se uită apoi la fete. Tinerele acestea știu să călărească suficient de bine?

— Se țin excelent în șa, îl asigură ea nu fără o undă de mândrie în glas.

Bărbatul apucă frâul și liniști calul.

— Aceasta este prima veste bună pe care am primit-o într-o noapte care s-a dovedit a fi, în toate celelalte privințe, un adevărat dezastru.

Omul dezlegă rapid bocceaua pe care ea o legase cu atâta trudă în spatele șei.

— Este a mea, protestă ea. Nu am de gând s-o las aici.

— În acest caz, vă propun s-o țineți în brațe.

Concordia își îndesă sacul sub un braț, ținând frâul cu cealaltă mână. În aceeași clipă, niște degete puternice se încleștară în jurul gleznei ei.

— Ce vă trece prin cap, domnule?

În clipa următoare își dădu seama că nu avea de gând să-și permită nimic necuviincios. Bărbatul îi scoase cu dibăcie piciorul din scară, și-l băgă pe

al lui și se aruncă în șa în spatele ei. Apucă apoi frâul cu o mână și îl duse pe Blotchy mai aproape de ceilalți doi cai.

— Vă rog să-mi dați mie frâiele, doamnelor, spuse el. Fumul a devenit extrem de gros afară. Ne va oferi o acoperire foarte bună, dar ne va fi greu să ne vedem și s-ar putea să ne pierdem unii de alții.

Edwina și Phoebe îi înmânară frâiele fără să crâcnească.

— Și acum, la dram, spuse el.

Străinul strânse genunchii determinând calul să țâșnească înainte. Violența saltului o prinse pe Concordia nepregătită. Era cât pe ce să scape legăturica pe care o luase, furioasă, din spatele șei.

— Elevele mele călăresc excelent, domnule, spuse ea cu vocea pe jumătate sugrumată, însă trebuie să recunosc că eu sunt oarecum începătoare.

— În acest caz, vă sugerez să vă țineți foarte bine. Mi-ați făcut mai mult decât suficiente necazuri pe ziua de azi. Dacă o să cădeți, nu vă promit că voi avea chef să vă ridic.

Ceva îi spunea Concordiei că s-ar putea să facă exact ce spunea. Așadar, se lipi și mai tare de șa, pentru a-și apăra prețioasa viață. La adăpostul perdelei groase de fum și a zgomotului creat de flăcări ieșiră din grajd și se îndreptară în galop spre poarta de sud.

Concordia își zise că erau două lucruri de care își va aminti clar câte zile va avea: mugetul îngrozitor al focului care mistuia castelul și forța trapului străinului strâns lipit de trupul ei în timp ce goneau spre libertate și siguranță.

Străinul opri micul grup la poalele unui deal, de partea cealaltă a râului.

Neobișnuiți cu un exercițiu fizic atât de istovitor, Blotchy și ceilalți doi cai fură mai mult decât bucuroși să se oprească. Coastele li se ridicau și coborau greoi, în timp ce trăgeau cu nesaț aer prin nările largi.

Rămasă și ea fără suflare după acea goană nebună, Concordia privi în urmă spre scena dezastrului. Lumina lunii scâlda peisajul într-o strălucire stranie. Flăcările păreau niște torțe galben-roșietice. Mirosul acru de fum se simțea foarte puternic, chiar și de la această distanță.

— Uite, spuse Phoebe, arătând cu mâna. Focul a ajuns și la aripa veche. Ce bine că n-am încercat să ne ascundem în una din camerele de acolo.

— Tot castelul va fi curând doar cenușă, spuse Theodora, cu un soi de uimire nevinovată în voce.

Concordia simți cum trupul puternic al străinului se mișcă ușor în spatele ei: se întorsese și el să studieze scena.

— Presupun că focul este isprava voastră, doamnelor, nu-i așa? întrebă el.

Vorbise de parcă ar fi evaluat și analizat o descoperire nouă și extrem de interesantă, care până atunci scăpase atenției sale.

— Phoebe și domnișoara Glade au făcut amestecul pentru dispozitivul incendiar după formulă, spuse Hannah. Edwina, Theodora și cu mine am cusut fitilurile. Trebuiau să fie foarte lungi și subțiri ca să nu se vadă din spatele mobilelor.

— Și trebuiau să fie dintr-un material care să nu ardă nici prea repede, nici prea încet, adăugă Theodora.

— Am făcut mai multe experimente, adăugă Edwina.

— Domnișoara Glade a ascuns dispozitivele și a întins fitilurile în încăperile unde știam că domnii de la Londra își fumau trabucele după masă și beau vin roșu, explică Hannah.

— Domnișoara Glade a aprins fitilurile, încheie Phoebe. Totul a mers exact așa cum planificasem. Făcu o pauză și se întoarse din nou să se uite la flăcările din depărtare. Nu ne-am dat însă seama că acele dispozitive vor provoca un asemenea incendiu.

— Impresionant, într-adevăr, constată sec străinul. Ei bine, numai eu sunt de vină pentru acest calcul greșit. În sat se vorbea că la castel este un fel de școală-internat pentru fete, dar am crezut că era doar o poveste răspândită anume ca să mascheze ceea ce se petrecea în realitate.

Dădu frâiele înapoi Edwinei și lui Phoebe.

Concordia era conștientă de prezența trupului său în spatele ei într-un mod care nu putea fi descris altfel decât deosebit de intim. Pericolul imediat trecuse. Acum era momentul să reia controlul asupra situației.

— Vă suntem recunoscătoare pentru ajutorul dumneavoastră, domnule, dar trebuie să insist să ne spuneți cine sunteți.

— Numele meu este Ambrose Wells.

— Doresc ceva mai mult decât un nume, domnule Wells, spuse ea calmă. Bărbatul continuă să se uite o vreme la flăcări, după care spuse:

— Sunt omul ale cărui planuri urzite cu grijă tocmai au fost năruite de dumneavoastră și de elevele dumneavoastră.

— Vă rog să vă explicați, domnule.

— Ați vrea să-mi faceți plăcerea să-mi spuneți mai întâi care este numele dumneavoastră și al tinerelor domnișoare? Presupun că merit, după tot ceea ce am pățimit împreună.

Concordia simți că roșește la auzul aluziei că fusese nepoliticoasă. Ambrose Wells o ajutase extrem de mult în noaptea aceea. Singurul lucru pe care îl putea face acum era să-l trateze cu un minimum de politețe.

— Da, firește, spuse ea îmblânzindu-și vocea. Eu sunt Concordia Glade. Am fost angajată ca profesoară pentru aceste tinere: Edwina și Theodora Cooper, Hannah Radburn și Phoebe Leyland.

— Doamnelor! Ambrose înclină capul într-un gest elegant de acceptare a prezentării.

Fetele murmurară la rândul lor un răspuns politicos. Bunele maniere pe care le înveți în tinerețe nu se uită niciodată, mustăci Concordia în sinea ei.

— Acum aș putea să vă întreb cum se face că ați apărut exact la momentul potrivit ca să ne ajutați?

Ambrose strânse hățurile, întoarse capul lui Blotchy dinspre castelul în flăcări și-l îndemnă să meargă înainte.

— Răspunsul la întrebarea dumneavoastră este destul de complicat, domnișoară Glade. Cred că ar fi mai bine să aștept până ne așezăm undeva,

într-un loc ceva mai confortabil. Elevele dumneavoastră sunt foarte curajoase, dar cred că au avut parte de suficiente emoții pentru o singură seară. Vor fi în curând epuizate. Vă propun să găsim un adăpost pentru cât a mai rămas din această noapte.

— Credeți că am fi în siguranță dacă ne-am opri la un han? întrebă Concordia.

— Da.

Concordia strâmbă din nas.

— Nu vă supărați, dar nu sunt de acord cu părerea dumneavoastră în această chestiune, domnule. Planul meu era să ajungem cât mai departe înainte de ivirea zorilor și să evităm drumul principal. Aveam intenția să ne oprim undeva, într-un loc retras, poate lângă un pâlcc de copaci, să ne odihnim și să mâncăm ceea ce am luat cu noi.

— Serios? Mie mi se pare extrem de incomod. Personal cred că un pat și o mâncare bună la un han ar fi o alegere mult mai plăcută.

Era clar că Ambrose Wells nu era obișnuit să țină seama de sfaturile sau îndrumările altcuiva.

— Se pare că nu intuiți gravitatea situației, domnule Wells. Mi-e teamă că odată ce își vor reveni, cei doi bărbați de la Londra vor începe să ne caute.

— Stați liniștită, niciunul dintre cei doi bărbați nu va căuta pe nimeni, nici în noaptea asta, nici altă dată.

Tonul rece, egal, al vocii lui îi provocă Concordiei un fior rece pe spinare.

— Sunteți chiar atât de sigur, domnule?

— Da, domnișoară Glade, sunt sigur. Unul dintre ei e mort. Când se va trezi, celălalt va fi dezorientat și amețit câțva timp. Ajustă ușor hățurile, făcându-l pe Blotchy să grăbească pasul. Presupun că dumneavoastră l-ați doborât pe cel pe care l-am găsit căzut, în apropiere de vechile hambare.

Concordia înghiți cu greu.

— L-ați văzut?

— Da.

— Și era...?

— Da.

Concordia strânse mai tare sacul din brațele ei.

— N-am mai tăcut niciodată așa ceva.

— Ați tăcut ceea ce trebuia, domnișoară Glade.

Deci a doua lovitură pe care i-o dăduse lui Rimpleton cu felinarul îl ucisese. O scutură un fior. Simțea că îi este greață. Apoi îi veni în minte un alt gând:

— Acum voi fi căutată pentru crimă.

— Liniștiți-vă, domnișoară Glade. Când autoritățile locale vor face ordine în dezastrul de la castel, presupunând că vor fi vreodată în stare de așa ceva, moartea va fi atribuită unui accident petrecut în timp ce se străduia să se lupte cu focul.

— Cum puteți fi sigur de acest lucru?

Luna lumina suficient de mult ca să-i vadă strâmbătura de dezgust.

— Stați liniștită, domnișoară Glade, nimănui nu-i va trece prin cap că o femeie care își câștigă existența ca profesoară ar putea fi capabilă să lichideze un criminal înrăit și pe deasupra și înarmat.

— Dar cel pe care l-ați lovit dumneavoastră? Nu va spune tuturor ceea ce s-a întâmplat?

— Când se va trezi, probabil că nu-și va mai aminti nimic din evenimentele petrecute înainte de momentul în care și-a pierdut cunoștința.

Concordia strânse încă o dată sacul la piept.

— Mi se pare că știți foarte exact tot ce s-a întâmplat la castel în noaptea aceasta, domnule.

— Și dumneavoastră la fel, domnișoară Glade. Se pare că în momentul de față nu avem de ales și trebuie să avem încredere unul în altul.

Puțin după ora unu noaptea, Ambrose rămase, în sfârșit, singur cu Concordia în salonul hanului. Flăcările focului, pe care hangiul avusese amabilitatea să-l aprindă pentru călătorii nocturni, arunca o lumină blândă peste mobila zgâriată și scrijelită de generațiile de călători.

Când sosiseră, primiseră friptură rece și plăcintă de cartofi servite de nevasta somnoroasă a hangiului, după care fuseseră conduși sus, în camerele lor. Proprietarii hanului încuiaseră apoi ușa și se retrăseseră în propriul dormitor.

Ambrose turnă un pahar din lichiorul hangiului și i-l oferi Concordiei. Aceasta ridică din sprâncene:

— Eu nu...

— Beți, îi porunci el calm. O să vă ajute să dormiți.

Concordia acceptă paharul de lichior și sorbi precaută.

— Mulțumesc, murmură ea apoi.

Ambrose dădu din cap. E încă foarte bănuitoare în privința mea, își spuse bărbatul. Nu putea să-i facă o vină din asta. Avea și el niște întrebări de pus în legătură cu rolul ei în cele petrecute la castel în noaptea aceea. Se ridică și se opri lângă cămin, cu un braț rezemat de placa de deasupra privind-și lung tovarășa de drum.

Lumina focului juca în părul ei castaniu, ușor ondulat și se reflecta în ramele de aur ale ochelarilor. Are vreo douăzeci și cinci de ani, își spuse el. Trăsăturile ei nu aveau planurile și unghiurile asociate de regulă cu frumusețea feminină, dar cu toate acestea i se părea cât se poate de atrăgătoare. Ochii verzi, încetoșați, emanau o atracție cu totul deosebită. Privirea exprima precauția însușită cu trudă, pe care o întâlnești de obicei la femei cu multă experiență și mult mai în vârstă.

Corsajul strâmt al rochiei îi punea în evidență sânii mici și curbura taliei, care nu era atât de mascată precum cerea moda. Intimitatea forțată la care fuseseră expuși pe spinarea calului îl informase că doamna poseda un funduleț încântător de rotund.

Nu urmărise niciodată cu prea multă atenție moda feminină și era posibil ca proporțiile Concordiei să nu se potrivească cu cele ilustrate în revistele și jurnalele de modă, dar lui îi plăceau.

Se purta cu multă grație și mândrie. Inteligența și o anumită forță interioară pe care el o califică drept un spirit puternic și neîmblânzit îi puneau în evidență trăsăturile. Chiar și acum, epuizată cum era, dovedea o hotărâre care îi stârnea admirația.

Nu, nu admirația, își spuse el, ci dorința. Asta era ceea ce trezea în el. Era tulburător, dar nu avea nici un rost să ignore realitatea.

O parte din reacția lui era pur fizică și putea fi atribuită efectelor pericolului și celor două ore petrecute călare, în spatele ei. Dar Concordia Glade continua să fie în mare parte un mister. Firea și educația lui îl făceau să caute răspunsurile sub aparență, însă niciunul din aceste motive absolut logice nu explicau pe deplin fascinația inexplicabilă pe care femeia din fața lui o exercita.

Se uita la Concordia, care sorbea o a doua înghițitură de lichior. Paharul tremura abia perceptibil în mâna ei. Tensiunea, primejdia și teama își spuneau cuvântul. Ambrose se temea că ceea ce era mai rău abia urma să se petreacă de-acum înainte. Și asta se va întâmpla în momentul în care își va da seama că strivise țeasta unui om.

Conștientizarea realităților cutremurătoare avea loc, de regulă, noaptea, cel puțin așa constatase el. Gândurilor negre le mergea foarte bine în întuneric. Dacă experiența lui personală însemna ceva, Concordia avea să se trezească din când în când scaldată într-o sudoare rece și asta nu numai în zilele care vor urma, ci săptămâni, luni și ani la rând.

Conștiința faptului că actul fusese comis pentru a le salva pe elevele ei nu va contribui foarte mult la înlăturarea coșmarului. Fusese învățat să se gândească la violență ca la o formă periculoasă de alchimie, care dădea celui ce o exercita o putere uriașă, dar pretindea un preț foarte mare.

— Dacă preferați, putem purta această conversație mâine dimineață, după ce o să vă odihniți, spuse el, mirându-se singur de oferta lui. Nu avusese intenția să facă acest lucru. Voia să afle răspunsurile acum, nu mâine dimineață. Toate planurile lui construite cu atâta grijă se făcuseră scrum. Acum trebuia conceput un plan nou și asta cât mai repede, însă nu avea inima s-o suprasolicite în noaptea asta.

— Nu. Concordia lăsă paharul jos și îl privi hotărâtă în ochi. Cred că cel mai bine ar fi să ne răspundem la întrebări chiar acum. Pentru început, doresc să știu cum și de ce ați venit la castel în noaptea asta. Cu ce scop vă aflați acolo?

— Ascuns în casa părăsită a unui fermier din apropiere, urmăream de douăzeci și patru de ore pe toți cei care veneau și plecau de la castel. Așteptam o persoană anume. Informatorul meu îmi spusese că era așteptat să sosească în curând la castel. Mâine sau poimâine cel mai târziu. Date fiind însă evenimentele din seara asta, cred că putem afirma, cu toată siguranța, că nu se va mai arăta pe aici.

— Cine este acest om?

— Alexander Larkin.

O privi atent, ca să vadă dacă numele îi spune ceva. Concordia făcu ochii mari în spatele lentilelor ochelarilor.

— Am auzit numele lui Larkin rostit întâmplător la castel, dar întotdeauna în șoaptă. Mi-am dat seama că eu nu trebuia să aud nimic despre el. În noaptea asta numele lui a fost menționat din nou.

— Ce vreți să spuneți?

— Al doilea ticălos de la Londra, cel care ne-a înfruntat la grajduri, mi-a spus că sunt complet nebună dacă îmi închipui că pot scăpa de acolo furând bunurile lui Larkin. Degetele ei se crispară vizibil pe pahar. A mai spus... ei bine, nu contează. Nu are importanță.

— Ce-a mai spus? insistă blând Ambrose.

— A spus: „Ești o femeie moartă, asta ești”. Își îndreptă umerii, deja foarte drepți. Ce știți dumneavoastră despre acest Alexander Larkin?

— Este unul din personajele cele mai cunoscute ale lumii interlope din Londra; un maestru al crimei sau un lord al crimei, dacă vreți. S-a ridicat din mocirla străzii și duce acum o viață de gentleman bogat, dar nu are legături sociale reale și, firește, nu este primit în înalta societate.

— Așadar, are toate atributele clasei de sus, fără a face parte din acea lume. Răsuci paharul de lichior între palme ca și când ar fi încercat să-și încălzească degetele. La fel ca oricare alt om care și-a făcut averea din comerț, nu?

— În mod sigur se ocupă de comerț. Larkin are interese financiare într-o sumedenie de întreprinderi ilegale, inclusiv bordeluri și văgăuni în care se fumează opiu. A fost suspectat de mai multe crime de-a lungul anilor, dar a știut întotdeauna să păstreze o anumită distanță între el și activitățile sale criminale. Poliția n-a reușit niciodată să obțină suficiente dovezi împotriva lui pentru a-l aresta.

Gura Concordiei se strânse.

— Se pare că aceasta confirmă teoria elevelor mele cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu predecesora mea de la castel.

— A mai fost și altă profesoară înaintea dumneavoastră?

— Da. O anume domnișoară Bartlett. Într-o după-amiază, Rimpton a venit la castel cu prietenul lui. În noaptea aceea, fetele au fost încuiate în camera lor. Când li s-a dat drumul a doua zi dimineața, domnișoara Bartlett nu mai era și nici cei doi bărbați de la Londra. Personalul castelului le-a spus fetelor că domnișoara Bartlett fusese concediată și că cei doi bărbați o conduseseră, dis-de-dimineață, cu tot cu bagaje, la gară. Fetele susțin că cei doi bărbați i-au făcut ceva cumplit domnișoarei Bartlett.

— Ce anume le-a trezit bănuielile?

— Domnișoara Bartlett a uitat câteva lucruri, inclusiv perechea ei preferată de mănuși.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Ascuțit spirit de observație!

— Fetele au un spirit de observație mult mai dezvoltat decât își închipuie cei de la castel. Concordia își rezemă bărbia în palmă. Cei care se trezesc singuri pe lume și fără resurse învață foarte repede să acorde atenție amănuntelor, lucruri pe care alții pot să le ignore.

— Știu foarte bine acest lucru, domnișoară Glade.

Concordia îl privi lung, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Chiar așa?

— Da.

Nu mai spuse nimic, dar femeia părea să accepte asigurările lui.

— În cele din urmă am ajuns și eu la concluzia că fetele s-ar putea să aibă dreptate în legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu prima lor profesoară. Nu am aderat imediat la această idee, vă dați seama. Știu foarte bine că tinerele domnișoare au o imaginație extrem de bogată, mai ales când au fost lăsate în voia lor perioade atât de lungi de timp. Elevele mele au fost ignorate în majoritatea timpului cât au stat la castel. Asta până am sosit eu, bineînțeles.

— Presupun că le-ați ținut tot timpul foarte ocupate, spuse el amuzat.

— Nu cred în înregimentarea strictă, domnule Wells, dar, firește, am considerat că o anumită ordine și disciplină în rutina zilnică oferă un sentiment de stabilitate binevenit pentru tineri, mai ales atunci când aceștia sunt orfani.

Bărbatul era impresionat de gândirea ei profundă.

— Continuați, vă rog.

Concordia își dresе glasul.

— Când fetele mi-au arătat mânușile pe care le găsiseră în camera domnișoarei Bartlett, trebuie să recunosc că am devenit foarte curioasă. Salariul unei profesoare nu este chiar atât de mare, încât să-și poată permite să fie neglijentă cu lucrurile ei. Iar mânușile erau, într-adevăr, absolut noi și foarte scumpe.

Ambrose ridică din sprâncene, recunoscând în sinea lui că femeia avea dreptate.

— Când v-au împărtășit fetele bănuielile lor?

— Nu de la început. Erau foarte bănuitoare și față de mine. Făcu un gest scurt cu mâna, de parcă ar fi vrut să alunge o muscă. Era normal. Trecuseră prin prea multe necazuri într-o viață atât de scurtă. Era firesc să fie foarte atente cui își împărtășesc gândurile.

— Se pare că înțelegeți foarte bine cum gândesc tinerii, domnișoară Glade.

— Ca să fiu sinceră, în momentul în care mi-au vorbit despre plecarea misterioasă a domnișoarei Bartlett, am început să cred că era ceva ciudat, ca să nu spun mai mult. Oftă. De fapt, am simțit chiar de la început că lucrurile nu sunt în ordine la castelul Aldwick.

— Ce anume v-a pus pe gânduri?

— Știți probabil ce se spune despre lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate.

Ambrose o examinează câteva clipe în tăcere.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Glade, dar de ce ar fi un post de profesoară într-un castel aflat departe de cel mai apropiat oraș, atât de bun încât să nu fie adevărat? Mie mi se pare exact invers.

— Părerea noastră despre un post depinde adesea de împrejurările din momentul în care ți se oferă, spuse ea sec.

— Am înțeles.

— Întâmplător, fusesem concediată dintr-un post foarte bun de la o școală de fete nu departe de Londra și căutam disperată altul. Când a sosit scrisoarea de la doamna Jervis care-mi oferea acest post la castel, am fost extrem de recunoscătoare destinului și am acceptat imediat.

— Omul ridică din sprâncene:

— Cine este doamna Jervis?

— Femeia care conduce agenția care mi-a găsit locul la școala de fete. Asigură profesoare și guvernante pentru școli și pentru familii.

— Ambrose încuviință din cap.

— Ce informații ați primit cu privire la postul de la castel?

— Mi s-a spus că la castelul Aldwick se înființase o nouă școală de caritate pentru tinere domnișoare orfane. Eu ar fi trebuit să fiu directoarea. Mi s-a spus foarte clar că, în momentul acela, erau numai patru eleve, dar că în viitor vor veni mai multe. Mi se părea... – vocea ei se stinse și ridică ușor din umeri – absolut minunat. Visurile mele prindeau viață.

— Care este visul dumneavoastră, domnișoară Glade?

— Să am o școală a mea. În pofida extenuării, femeia se animă brusc. O școală unde să-mi pot pune în practică propria filosofie și ideile referitoare la educația fetelor.

— Înțeleg.

Curiozitatea îl rodea, dar nu era momentul să-i mai pună întrebări referitoare la visul ei.

— Vi s-a spus care este numele persoanei care finanța Academia pentru fete de la castelul Aldwick?

Nu-și dădu seama cât de dur sunase întrebarea decât în momentul în care Concordia se crispă.

— Scrisoarea de la agenție menționa o oarecare doamnă Jones, spuse ea. Am fost informată că este o văduvă bogată, care duce o viață retrasă.

— Ce altceva vi s-a mai spus?

— Foarte puțin. Doar că trebuie să fiu foarte discretă cu privire la ceea ce voi preda. Singura cerință a doamnei Jones era ca reputația fetelor să fie păzită cu cea mai mare grijă. Când am ajuns la castel, am fost încântată de cele patru eleve ale mele. Phoebe, Edwina, Hannah și Theodora s-au dovedit a fi inteligente și vioaie. Ce altceva își poate dori un profesor? Dar, așa cum spuneam, mi-am dat seama că ceva nu este în ordine.

— Cred că putem spune cu certitudine că n-a existat niciodată o doamnă Jones. Ce altceva v-a mai trezit bănuielile, în afară de descoperirea mănușilor domnișoarei Bartlett?

— Menajera era o creatură posacă și tăcută. Ulterior, am descoperit că era dependentă de opiu. A trebuit să discut foarte serios de mai multe ori cu bucătăreasa, care nu se străduia deloc să gătească o mâncare sănătoasă pentru fete. Omul de la grajduri era un bețiv și un leneș. Grădinarii nu îngrijeau niciodată grădina și, Concordia făcu o pauză, aveau arme.

— Așadar, erau paznici, nu grădinari.

— În orice caz, mie așa mi s-a părut. Mai sorbi o dată din lichior și puse, încet, paharul jos. Dar lucrul care mă îngrijora cel mai mult erau rochiile.

Se uită fix la ea:

— Ce rochii?

— Acum zece zile a venit o croitoreasă de la Londra. A adus cu ea materiale scumpe și trei croitorese. Fetelor li s-au făcut mai multe rochii noi și frumoase. Mi s-a spus că doamna Jones dorea ca elevele să fie pregătite pentru a-și lua locul în înalta societate, ceea ce nu avea nici o logică.

— De ce spuneți asta?

— Tinerele făceau parte din familii respectabile. Edwina și Theodora duseseră o viață îmbelșugată. Acum, însă, toate sunt orfane. Niciuna nu poate face apel la nici un fel de relații sociale și nu-și poate pretinde moștenirea. Au numai rude îndepărtate, care nu s-au oferit să le ia la ele.

Ambrose analiză câteva clipe cele spuse.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Niciuna dintre ele nu poate spera să intre în înalta societate.

— Exact. În cel mai bun caz, pot să se gândească la o carieră de profesoară sau guvernantă. Și atunci de ce să le faci rochii potrivite pentru bal și teatru?

— Este clar că v-ați gândit la tot ce e mai rău.

— Da, domnule Wells. Strânse pumnul care se odihnea în poală. Am ajuns la concluzia că elevele mele erau pregătite pentru a fi vândute drept curtezane de lux.

— Este o posibilitate, așa cred, spuse el, reflectând la cele auzite. Așa cum v-am spus, Larkin are interese foarte mari la mai multe bordeluri.

— Probabil că ați văzut câteva din scandalurile din presă în legătură cu comerțul de tinere fete care sunt luate din orfelinate și vândute ca prostituate. Este de-a dreptul îngrozitor. Iar poliția nu a făcut mai nimic pentru a stopa această afacere.

— Da, dar fetele dumneavoastră nu au fost trimise la un bordel, ci la castelul Aldwick. A fost angajată și o profesoară. Chiar dumneavoastră ați spus că trebuia ca reputația lor să fie păzită cu multă grijă.

— Nu cred că fetele mele erau destinate să devină niște prostituate oarecare. Gândiți-vă, domnule Wells. Toate cele patru fete au fost crescute în familii foarte respectabile. Au maniere frumoase, sunt instruite și vorbesc cu accentul rafinat al clasei lor sociale.

— Cu alte cuvinte, nu au venit de pe stradă.

— Nu. Eu nu sunt naivă, domnule. Cunosc lumea de ceva timp. Știu foarte bine că există o piață pentru curtezane exclusiviste, care le pot concura pe doamnele din înalta societate.

Ambrose reuși să-și ascundă uimirea. Modul în care recunoștea ca pe ceva firesc anumite realități era de-a dreptul deconcertant. Femeile din clasa ei socială nu discutau decât rareori astfel de chestiuni, ca să nu mai vorbim că atunci când o făceau, le abordau într-o manieră tradițională.

— E adevărat, recunosc el.

— Cu atât mai prețioase sunt așadar femeile când provin din cercuri sociale bune și posedă aerul și grația necesare pentru a dovedi acest lucru. Ca să nu mai vorbim de inocență, de tinerețe și de reputația nepătată!

— Nu am intenția să vă contrazic în această privință. Cu toate acestea...

— Aseară i-am auzit pe Rimpton și pe prietenul lui vorbind de nu știu ce licitație care urmează să se țină în viitorul apropiat. Sunt sigură că se gândeau să le vândă pe fetele mele celui care dădea mai mult.

— O licitație?

— Da.

Bărbatul șovăi o clipă, gândindu-se, apoi dădu din cap încet.

— S-ar putea să aveți dreptate. Asta ar explica multe din aspectele ciudate ale situației.

— Dar care este interesul dumneavoastră în această afacere, domnule? De ce supravegheați castelul și de ce așteptați sosirea lui Larkin? Ochii îi străluciră când întrebă: Sunteți polițist? Poate de la Scotland Yard?

— Nu. Fac o cercetare particulară în numele unei cliente care m-a angajat să descopăr adevărul în legătură cu moartea surorii sale.

— Sunteți detectiv particular? întrebă ea uimită. Apoi, curiozitatea îi străluci în ochi. Ce interesant! N-am mai cunoscut nici un detectiv particular.

— Sper că mă veți considera și în continuare interesant, domnișoară Glade, pentru că ne vom vedea foarte des în viitorul apropiat.

— Poftim?

Ambrose părăsi căminul de care se rezema și veni în fața ei.

— După ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta la castel, Larkin va presupune că îi cunoașteți planurile. În plus, va dori ca ceea ce el consideră că-i aparține să-i fie înapoiat. Asta înseamnă că se va strădui din răspuțeri să vă găsească pe dumneavoastră și pe fete.

Concordia rămase calmă.

— Îmi dau seama că n-o să-i placă faptul că le-am răpit pe fete de la castel. Tocmai de aceea intenționez să le ascund o vreme.

Ambrose se aplecă, își puse mâinile pe brațele ei și o ridică blând, dar ferm de pe scaun.

— Nu cunoașteți tipul de bestie cu care aveți de-a face. Mă îndoiesc că aveți resursele necesare pentru a vă ascunde de Alexander Larkin, ca să nu mai vorbesc de tinerele domnișoare.

— Mă gândeam că dacă am merge la Scotland Yard...

— Puteți să le duceți pe fete și în Mările Sudului și tot n-o să fiți în siguranță, dacă Larkin își pune în minte să vă găsească. Și sunt convins că va încerca s-o facă.

— Poate că da, timp de câteva săptămâni sau chiar luni, dar nu pot să-mi imaginez că o să piardă atâta timp și energie căutând patru fete și pe profesoara lor. În mod sigur, un lord al crimei, așa cum l-ați caracterizat, are lucruri mai importante de făcut.

— Nimic nu este mai important pentru Larkin decât propria lui supraviețuire. Cred că nu greșesc spunând că nu va avea odihnă până când nu se va fi convins că nu mai reprezintă o primejdie pentru el.

— Dar cum pot fi eu o primejdie pentru un om ca el? spuse ea exasperată. Nu sunt decât o profesoară, pentru numele lui Dumnezeu! Nu am legături sociale, nu dispun de nici un fel de putere. Nu sunt în situația de a putea să-i fac probleme lui Alexander Larkin. Probabil că știe acest lucru, la fel de bine ca mine.

— Reprezentați o porțiță deschisă, domnișoară Glade. Atunci când Larkin urzește ceva, nu lasă nici un fir să atârne liber. Imediat ce va descoperi că ați fugit cu fetele, va trage concluzia că știți mult prea multe despre el și planurile lui. Vă rog să mă credeți, dacă vă găsește, vă va ucide.

Concordia clipi de câteva ori.

— Înțeleg, spuse ea.

Are o stăpânire de sine de-a dreptul uluitoare, își spuse el. Puțini oameni, bărbați sau femei, ar fi putut primi cu atâta seninătate vestea pe care tocmai i-o dăduse. Concordia Glade era, într-adevăr, o femeie deosebită.

Îi dădu drumul:

— Mergeți la culcare, domnișoară Glade. Aveți nevoie de somn. Mai discutăm problema asta mâine-dimineață.

Fata îl uimi când îi spuse zâmbind:

— Nu cred că vă așteptați să mai pot dormi după ceea ce mi-ați spus.

— Poate că nu, dar trebuie să încercați să vă odihniți. Intenționez să plecăm cu toții de aici mâine-dimineață, devreme.

Îngrijorarea își făcu din nou loc în privirile ei.

— Vorbiți de parcă ați avea niște planuri pentru elevele mele, domnule Wells.

— Și pentru dumneavoastră, domnișoară Glade.

— Ce fel de planuri?

— Mâine vom continua drumul până la cea mai apropiată gară. De acolo, dumneavoastră și fetele veți călători la Londra într-un vagon de clasa întâi. O mulțime de oameni o să vă vadă când vă veți urca în tren.

— Dar dacă ceea ce spuneți despre Larkin este corect, va descoperi foarte curând că am plecat la Londra și ne va căuta acolo.

— Va căuta patru tinere fete și pe profesoara lor.

Concordia îl privi surprinsă.

— Ce intenționați, domnule?

— O mică vrăjitorie. O dată ajunse la Londra, veți dispărea.

— Ce vreți să spuneți? întrebă ea pe un ton ascuțit.

— Am să vă explic mâine-dimineață.

Concordia șovăi. Ambrose știa că este sfâșiată între dorința de a-i spune noapte bună și nevoia de a-i cere o explicație.

— Noapte bună, domnule, spuse ea pe un ton calm. Trebuie să vă mulțumesc pentru ajutor. Nu cred că am fi reușit să scăpăm cu bine, dacă nu erați dumneavoastră.

— Nu mă îndoiesc nici un moment că v-ați fi descurcat foarte bine și singure, domnișoară Glade. Nu ne cunoaștem decât de câteva ore, dar pot să spun cu toată convingerea că sunteți, fără nici o îndoială, cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Concordia dădu din cap, neștiind cum să ia observația și începu să urce scările. Ambrose auzi o bufnitură scurtă când tivul rochiei i se lovi de prima treaptă.

— Domnișoară Glade, nu pot să nu observ că faceți un zgomot ca un clinchet, spuse el. Am observat și mai devreme, când fusta dumneavoastră s-a lovit de cadrul ușii. Trebuie să recunosc că sunt curios. Este vreo modă nouă?

Concordia se opri pe scară și îi răspunse peste umăr:

— Nicidecum, domnule. Știam că după ce vom fugi de la castel, vom avea nevoie de bani ca să supraviețuim. În ultimele câteva săptămâni m-am servit cu câteva piese mici de argintărie și alte obiecte care păreau să aibă o oarecare valoare. Le-am cusut de rochie.

Ambrose înclină capul impresionat.

— O mișcare foarte isteată, domnișoară Glade. Foarte apreciată de hoții de buzunare și de oamenii străzii.

Fata roși jignită:

— Vă asigur că nu sunt o hoată, domnule.

Ce naiba îl apucase să facă o observație atât de stupidă? Ar fi trebuit să-și dea seama că n-o va lua ca pe un compliment, așa cum intenționase el.

— Nu am vrut să spun nici o clipă că sunteți hoată, domnișoară Glade, zise el conștient că este prea târziu. Răul fusese făcut.

— Am procedat așa cum am crezut că este cel mai bine pentru siguranța și pentru binele elevelor mele. De altfel, nu prea aveam de ales.

— Îmi dau seama, domnișoară Glade. Scuzele mele.

— Noapte bună, domnule Wells.

Concordia urcă scările, zăngănind din fustă la fiecare treaptă și dispăru în umbra coridorului.

Ambrose se întoarse în fața focului și privi câtva timp fix în flăcări. Era clar că profesoara nu avea o părere foarte bună despre hoți. Ce păcat! El era unul foarte talentat!

Concordia străbătu repede holul, îndreptându-se spre ușa camerei de han. Așadar, o considera ceva mai mult decât o mică hoată de pe stradă sau o prostituată care își jefuia clienții. Dar de ce să-și bată capul cu ce gândea despre ea? Ea și Ambrose Wells erau doi oameni aduși laolaltă de un capriciu ciudat al destinului. După ce situația se va limpezi, fiecare își va urma drumul lui și cu asta, basta.

Dacă o considera o hoată numai pentru că în niște împrejurări cu totul excepționale luase câteva mici obiecte care nu-i aparțineau, ce părere și-ar fi făcut dacă ar fi aflat de trecutul ei absolut neconvențional? Furtișagurile mărunte nu erau cel mai mare păcat al ei din noaptea aceea, ci faptul că omorâse un om.

Simți cum i se usucă gura. Îi veni în minte imaginea lui Rimpleton zăcând cu fața în jos, cu sângele șiroind din rana de la cap, ca o scenă de coșmar. Alungă imaginea din minte. Căderea nervoasă trebuia să mai aștepte. Acum avea lucruri mai importante cu care să-și frământa mintea. Trebuie să se concentreze asupra problemelor celor patru fete: Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora.

Intră în camera mică în tăcere, încercând să nu le deranjeze pe Hannah și Phoebe, care dormeau împreună cu ea.

— Bine că ați venit, domnișoară Glade. Phoebe stătea în capul oaselor pe întuneric, cu pătura strânsă sub bărbie. Hannah și cu mine eram foarte îngrijorate.

— Da?

În partea cealaltă a patului, Hannah se foi și se ridică într-un cot.

— Ați pățit ceva, domnișoară Glade?

— Nu, mă simt foarte bine, mulțumesc. Aprinse lumânarea de pe lavoar și începu să-și scoată agrafele din păr. Cum de v-ați gândit că aș fi putut să pățesc ceva?

— Hannah a spus că s-ar putea ca domnul Wells să încerce să profite de dumneavoastră, îi explică Phoebe în maniera ei directă.

— Să profite de mine!

Concordia se răsuci brusc, strâmbându-se ușor, când auzi cum fusta ei zăngănea lovindu-se de lavoar.

— Pentru Dumnezeu, Hannah, la ce v-ați gândit? Vă asigur că domnul Wells este un gentleman perfect.

Cu excepția acelei observații odioase, când comparase istețimea ei cu șmecheriile hoților de buzunare și ale prostituatelor, adăugă în sinea ei. Dar poate că în noaptea asta era prea sensibilă.

— Sunteți sigură că nu și-a permis nici un fel de libertăți? întrebă Hannah îngrijorată.

— Absolut niciuna, o liniști ea. Și imediat se întrebă oare de ce acest lucru i se părea atât de deprimant.

— Oh! Hannah se așeză mai bine pe perne, evident dezamăgită. Mi-a fost teamă că poate se aștepta să-l sărutați.

— De ce să se aștepte la așa ceva? Abia dacă ne cunoaștem, spuse ea deschizându-și copcile de la rochia strâmtă.

— Hannah spunea că domnul Wells ar putea să considere că merită recunoștința dumneavoastră și să creadă că are dreptul la un sărut, explică Phoebe.

— Înțeleg. Concordia făcu un pas lateral pentru a ieși din rochie, răsuflând ușurată, eliberată de corset și de greutatea obiectelor cusute în fustă. Nu trebuie să fii îngrijorată din cauza aceasta, Hannah. Sunt sigură că domnul Wells nu este genul de om care să încerce să aplice o tactică atât de nedemnă de un gentleman.

— Cum puteți fi sigură de asta? întrebă Hannah.

Concordia reflectă la această întrebare în timp ce-și atârna rochia în unul din cuiele bătute în perete. De ce era ea chiar așa de sigură că Ambrose Wells nu ar încerca să profite de o femeie?

— În primul rând, nu cred că ar considera necesar să se impună cu forța unei doamne, spuse ea, în cele din urmă. Îmi imaginez că sunt destule femei mai mult decât dispuse să-l sărute de bunăvoie.

— De ce ar face asta? Hannah părea sincer mirată. Nu este câtuși de puțin un bărbat chipeș. Ba arată chiar înfricoșător. Ca un leu sau lup sau alt animal periculos.

— Și mai e și bătrân, interveni Phoebe.

Concordia se uită la ele, la imaginea lor luminată de lumânare, căci pe moment îi pierise graiul. Oare vorbeau despre aceeași persoană? Ambrose Wells era de departe cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

— Domnul Wells ți se pare atât de în vârstă, Phoebe, pentru că tu nu ai decât cincisprezece ani, spuse ea, încercând să mențină un ton egal. Te asigur că nu este cu mult mai în vârstă decât mine.

Cel mult câțiva ani, adăugă în sinea ei. Aerul acela sobru pe care i-l dădea experiența de viață, combinat cu stăpânirea de sine îl fac să pară ceva mai în vârstă.

Phoebe își strânse genunchii pe sub pătură și îi înconjură cu brațele.

— Poate. Dar sunt de acord cu Hannah. Nu-mi pot imagina că doamnele stau la coadă ca să-l sărute de bunăvoie.

Concordia se așeză la picioarele patului și își dezlegă ghetetele.

— Așteaptă să mai crești câțiva ani, draga mea. Vei descoperi că bărbații de genul domnului Wells sunt nu numai deosebit de atrăgători, ci și foarte rari.

Phoebe deschise gura uimită. Apoi începu să chicotească și își puse palma pe gură ca să înăbușe sunetul. Concordia îi aruncă o privire severă.

— Și, mă rog, de ce râzi, domnișoară?

— Ați fi în stare să-l sărutați pe domnul Wells dacă v-ar ruga, nu-i așa? Phoebe abia se mai putea abține. Pun pariu că ați fi una din acele doamne care stau la coadă ca să fie îmbrățișate.

— Prostii! Concordia suflă în lumânare. N-aș sta la coadă să sărut un bărbat, indiferent cât de atrăgător ar fi.

— Dumneavoastră chiar credeți că domnul Wells este un bărbat frumos? întrebă Hannah, de astă dată de-a dreptul intrigată.

— Dar dacă n-ar fi nici o coadă? întrebă Phoebe, metodică în interogatoriul ei, ca de obicei. Ce ar fi dacă ați fi singura doamnă pe care ar dori domnul Wells s-o sărute? În acest caz, i-ați da voie să vă îmbrățișeze?

— Ajunge. Concordia profită de lumina lunii ca să ajungă la patul ei. Declar închisă această conversație ridicolă. Refuz să mai discut subiectul sărutului domnului Wells. Noapte bună, domnișoarelor.

— Noapte bună, domnișoară Glade, șopti Hannah.

— Noapte bună, domnișoară Glade, șopti și Phoebe și se lăsă pe pernă.

Concordia întinse mâna, dădu plapuma la o parte și se strecură în pat. Fetele adormiră imediat. Le invidia. Așa cum încercase să se obișnuiască de

multă vreme, își îndepărtă gândurile de trecut și le îndreptă spre viitor. Împrejurările se schimbaseră foarte mult în noaptea aceasta. Evident, nu era pentru prima oară în viață când i se întâmpla un asemenea lucru. Avea nevoie de un nou plan. Cât timp avea un plan, putea continua să meargă înainte. Dar cum putea să-l includă pe Ambrose Wells într-o nouă schemă? Cunoștințele lui despre misteriosul Alexander Larkin ar putea fi prețioase. Era clar, însă, că avea și el propriile scopuri în această afacere. De fapt, ce anume făcea un detectiv particular? Și cine îl angajase? Să continue să-i încredințeze grija pentru siguranța fetelor? Și dacă da, cât timp?

Țipătul răgușit și înăbușit din cealaltă parte a patului o smulse din reverie. Hannah se ridicase în capul oaselor, gâfâind ca și când n-ar fi avut aer:

— Nu, nu, te rog, nu închide ușa! Te rog!

Phoebe se mișcă somnoroasă:

— Domnișoară Glade?

— E în ordine. Sunt aici. Concordia sări din pat, îl ocoli, se așeză lângă Hannah și o cuprinse în brațe pe fata speriată de coșmar.

— Liniștește-te, Hannah.

— E așa de întuneric, șopti ea dezorientată, ca cineva aflat la limita dintre vis și realitate. Am să fiu cuminte, vă rog, nu închideți ușa!

— Hannah, ascultă-mă. Concordia bătu ușor cu mâna umerii tremurători ai copilei. Nu ești într-un loc întunecos. Uite, se vede luna. Este destulă lumină. Vrei să deschid fereastra?

Hannah se cutremură.

— Domnișoară Glade!

— Sunt aici. Și Phoebe la fel. Totul e bine.

— Am avut iar visul, murmură Hannah.

— Da, știi, spuse Concordia. Probabil că a fost provocat de emoțiile prin care am trecut în noaptea asta. Dar acum ești în siguranță.

— Îmi pare rău, domnișoară Glade. Hannah își șterse ochii cu marginea cearșafului. N-am vrut să vă deranjez pe dumneavoastră și pe Phoebe.

— Înțelegem. Nu ai de ce să fii îngrijorată.

Continuă s-o mângâie și s-o aline pe Hannah până când respirația fetei reveni la normal. În cele din urmă, Hannah se culcă la loc, pe pernă. Concordia se ridică și se duse din nou pe partea cealaltă a patului.

— Domnișoară Glade?

— Da, draga mea?

— Când ajungem la Londra pot să trimit un mesaj prietenei mele Joan, de la Școala Winslow? Sunt foarte îngrijorată din cauza ei. Nu mi-a răspuns la niciuna din scrisorile pe care i le-am scris de la castelul Aldwick.

Concordia reflectă o clipă, gândindu-se la ceea ce spusese Ambrose cu privire la pericolul de moarte pe care îl reprezenta Alexander Larkin.

— S-ar putea să fie mai înțelept pentru noi să nu contactăm pe nimeni o vreme, spuse ea cu blândețe. Nu fi îngrijorată, imediat ce pericolul nu va mai exista, vei putea lua legătura cu Joan.

Phoebe se foi pe perna ei.

— Tot mai suntem în pericol, domnișoară Glade?

— Trebuie să fim atente un timp, spuse Concordia, alegându-și cuvintele cu grijă. Avem și ajutorul domnului Wells, care pare să se priceapă în rezolvarea unor situații de felul acesta.

— Ce fel de situație este, domnișoară Glade? întrebă Phoebe, curioasă ca de obicei.

Și eu aș vrea să știu, își spuse Concordia.

— Este destul de complicat, Phoebe, dar o să ne descurcăm, nu te teme. Acum încearcă să dormi.

Întinsă în pat, ascultă o vreme respirația regulată a fetelor. Când fu sigură că Hannah și Phoebe adormiseră din nou închise și ea ochii.

. Și îl văzu pe Rimpleton la picioarele ei, încercând să se ridice. Tot mai ținea arma în mână. Ceafa lui arăta foarte rău...

Se trezi brusc, simțind cum inima îi bate nebunește. Era cineva pe coridor în dreptul camerei. Nu era sigură ce anume o alertase, dar simțea prezența celui alt prin ușa închisă.

Ambrose, își spuse ea. El trebuie să fie. Probabil că venise și el să se culce. Era și timpul, își spuse. Spera că nu-și petrecuse ora care trecuse îmbătându-se cu lichiorul hangului.

Alungă repede acest gând. Îl văzuse suficient de mult timp în noaptea asta ca să fie sigură că nu-i lipsea stăpânirea de sine. Oricum, nu băuse nici măcar un pahar, cât timp stătuse cu ea.

Așteptă să audă deschizându-se și închizându-se ușa de la dormitorul lui, dar nimic. Oare ce făcea? De ce nu se ducea la el în cameră?

Dar dacă se înșelase? Poate că altcineva rățăcea pe hol. Un alt oaspete? Edwina sau Theodora?

Dar dacă vreunul din oamenii de la castel reușise să le dea de urmă?

Teama o străpunse ca un pumnal. Se uita fix la dâra de lumină de sub ușă. Timp de o secundă sau două rămase încremenită, incapabilă să se miște sau să respire. Cu un efort uriaș, reuși să iasă de sub plapumă. Niciuna dintre cele două fete nu se mișcă.

În cameră se făcuse foarte rece și simțea dâra de sudoare înghețată care îi curgea de la subsuori. Își găsi ochelarii și și-i puse. Apoi se duse până la mantaua ei și scotoci rapid într-unul din buzunare. Degetele i se încleștară în sfârșit pe mânerul revolverului lui Rimpleton. Îl scoase afară încet.

Când ajunse la ușă, se opri. Indiferent cine ar fi fost, era tot acolo. Simțea aproape fizic prezența lui. Trebuie să fie Ambrose, își spuse ea, însă nu va putea să se liniștească până nu se va convinge.

Dădu zăvorul la o parte și întredeschise ușa câțiva centimetri. Lumina lunii pătrundea prin fereastra de la capătul coridorului. Prin deschiderea îngustă nu vedea decât capul scârilor. Apoi își dădu seama că din locul în care stătea nu putea vedea în partea cealaltă a ușii, spre dreapta.

— Înțeleg că lichiorul nu și-a făcut efectul, se auzi vocea calmă a lui Ambrose din întuneric.

Concordia tresări, dar oftă ușurată. Lăsă arma în jos, deschise ușa mai larg și scoase capul afară.

La început nu-l văzu. Apoi își dădu seama de ce. Nu stătea la nivelul ochilor în hol; se așezase cu picioarele încrucișate sub el pe podea, cu mâinile sprijinite de genunchi. Emană un fel de liniște cu totul deosebită.

— Domnule Wells, spuse ea încet, mi s-a părut că vă aud. Dar ce Dumnezeu faceți aici, pe jos? Ar fi trebuit să fiți în pat. Aveți nevoie de somn la fel de mult ca și noi.

— Nu vă faceți griji, domnișoară Glade. Mergeți înapoi în pat.

Nu putea cere răspunsuri la o asemenea oră. Ultimul lucru pe care îl dorea era să le trezească pe fete, ca să nu mai vorbim de hangiu și de nevastă-sa.

— Foarte bine, dacă insistați. Nu se obosi să-și ascundă îndoielile.

— Nu știu dacă vă vine să credeți sau nu, dar știu ce fac, domnișoară Glade.

Concordia închise ușa cam fără chef și puse zăvorul la loc. Se duse spre pat, își scoase ochelarii, lăsă arma alături și se băgă sub plapumă.

O vreme se uită la dâra de lumină de sub ușă, gândindu-se la comportamentul ciudat al lui Ambrose. Nu avea nevoie de nici un răspuns la întrebarea ei. Știa de ce ședea acolo afară, în frig, în holul rece și întunecos, de ce nu se atinsese de lichior. Stătea de pază.

Fu străbătută de un fior. Faptul că el considerase necesar să le păzească toată noaptea îi spunea cât de periculos îl considera pe Alexander Larkin.

Ambrose ascultă scârțâitul abia perceptibil al zăvorului care era tras la loc.

Așteptă câteva clipe, inventariind zgomotele din hanul cufundat în tăcere. Acea parte din el care fusese antrenată să asculte notele cele mai disonante ascunse în spatele armoniei firești a nopții nu detecta nimic care să-i provoace îngrijorare. Ca atare, își îngădui să se cufunde din nou în colțul liniștit din mintea lui. Nu avea să mai doarmă până în zori, dar în acel spațiu interior putea obține o aparență de odihnă și putea să analizeze problemele și posibilele rezolvări.

În clipă aceea nimic nu părea mai urgent sau mai tulburător decât cuvintele rostite de Concordia Glade cu câteva minute în urmă: Am crezut că vă aud aici.

Nu era posibil. Știa că nu făcuse nici un zgomot. Era la fel de sigur că nu făcuse nimic care să tulbure umbrele din spatele ușilor când pășise pe coridor. Știa cum să se miște noaptea. Avea talent în privința aceasta. Am crezut că vă aud aici. Se lăsă în voia amintirilor dintr-o altă noapte...

Băiatul stătea tremurând în umbra adâncă din capul scărilor și asculta vocile înăbușite și furioase care veneau din birou. Tată lui se certa cu vizitatorul misterios. Nu putea distinge toate cuvintele, dar nu exista nici un fel de dubiu cu privire la nivelul de furie al celor doi bărbați. Era ca un val mare și periculos care părea să cuprindă toată casa.

Vocea tatălui lui era sugrumată de furie.

— Ai ucis-o cu sânge rece, nu-i așa? Nu pot s-o dovedesc, dar știu că ai făcut-o.

— Femeia nu era importantă. Străinul vorbea cu o voce joasă, plină de mânie. O simplă servitoare care a aflat mai mult decât trebuia. Uită de ea. Suntem pe cale să facem o avere...

—... nu vreau să mai particip la afacerea asta...

— Nu poți pur și simplu să te retragi acum.

— Ba este exact ceea ce am să fac.

— Mă uimești, Colton, spuse vizitatorul. Ai fost un potlogar și un artist al fraudei toată viața. Te credeam ceva mai practic.

— Când jupoi câțiva domni bogați poți să-ți permiți să pierzi câteva mii de lire într-o afacere. Dar omorul este altceva. Știai că n-am să mă pretez niciodată la așa ceva.

— De aceea, nici nu ți-am spus. Îmi închipuiam eu că o să fie dificil.

— Nu te-ai gândit că o să-mi dau seama ce s-a întâmplat? Nu era decât o tânără inocentă.

— Nu chiar atât de inocentă. Râsul sarcastic al străinului se termină într-o tuse răgușită. Fii liniștit, patul meu n-a fost primul pat de domn pe care l-a încălzit.

— Pleacă de aici și să nu te mai întorci niciodată! Ai înțeles?

— Da, Colton, am înțeles perfect. O să-mi pară rău că te pierd ca partener, dar îți respect dorința. Fii sigur că n-ai să mă mai vezi niciodată.

O explozie bruscă, asurzitoare răsună în toată casa. Zgomotul pistolului îl șocă pe băiat și îl imobiliză pentru o clipă. Știa ce se întâmplase, dar nu putea să accepte realitatea.

Jos, ușa de la birou se deschise brusc. El continua să stea încremenit în umbra de la capul scării și îl privea pe străinul care trecea prin lumina lămpii cu gaz care ardea în spatele lui.

În pofida ororii pe care o simțea, băiatul inventarie și memoră undeva, în adâncul creierului trăsăturile ucigașului. Păr blond, favoriți, o haină scumpă. Bărbatul privi spre scară.

Băiatul era sigur că omul avea de gând să urce scara și să-l omoare. Știa asta așa cum știa că tatăl lui e mort. Străinul puse o cizmă pe prima treaptă a scării.

— Știi că ești treaz, tinere domn. Mi-e teamă că a avut loc un accident tragic. Tatăl tău tocmai și-a luat viața. Vino jos. Voi avea grijă de tine.

Băiatul încetă să mai respire, încercând să se facă una cu umbrele care îl înconjurau.

Ucigașul începu să urce scările. Apoi se opri.

— La naiba, menajera, murmură el și înjură.

Bărbatul dispăru în holul întunecos. Se ducea să verifice camera doamnei Dalton.

Băiatul știa ceea ce omul nu știa. Doamna Dalton nu era la ea în cameră, pentru că i se dăduse liber în noaptea aceea. Tatălui lui nu-i plăcea ca servitorii să fie prin preajmă atunci când făcea afaceri ilicite.

Când străinul înțelesese că nu avea de ce să-și facă griji în privința martorilor adulți, se întoarse să-l caute pe cel care ar fi putut spune poliției ce se întâmplase în noaptea aceea.

Băiatul privi peste balustradă și își dădu seama că nu are timp să coboare cele trei etaje și să iasă pe ușa din față înainte ca ucigașul să se întoarcă.

Era prins într-o capcană...

Magia lui Ambrose funcționează perfect în ziua următoare. Concordia era mai mult decât impresionată de coordonarea și de organizarea timpului, era de-a dreptul uluită. Cu siguranță că nu mulți bărbați ar fi putut organiza o astfel de dispariție.

— Șmecheria este să faci totul cât mai simplu, explică Ambrose în timp ce le conducea la gară. Și să ții minte: oamenii văd ceea ce vor să vadă. Acestea fiind spuse, Ambrose dispăru.

Înainte ca trenul să se pună în mișcare, Concordia prinse privirea unui fermier greoi care se urca într-unul din vagoanele aglomerate de clasa a treia. Ceva din felul în care se mișca bărbatul îi spunea că este Ambrose.

Câteva ore mai târziu, după mai multe opriri în orășele și sate, pentru a le permite pasagerilor să-și dezmoștească picioarele, patru domnișoare bine-crescute, împreună cu profesoara lor, coborâră din vagonul de clasa întâi într-o gară aglomerată din Londra și se urcară într-o birjă. Vehiculul se pierdu imediat în traficul aglomerat și în semiîntinericul după-amiezii.

După aproximativ o oră, patru tineri muncitori ieșeau dintr-un magazin, îmbrăcați cu pantaloni, ghete și scurte vătuite. Ei priviră în urma unei florărese care purta o mantie jerpelită. Micul grup străbătu o piață de legume foarte aglomerată și se urcă într-o căruță cu coviltir care avea la spate o perdea menită să-i ascundă pe pasageri.

Printr-o gaură din pânza perdelei, Concordia zărea câte ceva din cartierele prin care treceau. În scurt timp, zumzetul și zgomotele pieței dispărură. Prin perdea se vedea un labirint de străduțe înguste și întunecoase. Urmară apoi străzi cu magazine prospere și case modeste. După o vreme căruța ajunsese într-un cartier cu reședințe frumoase și piațete elegante.

Spre uimirea Concordiei, căruța țărănească intră pe poarta grea de fier a uneia dintre acele case mari și apoi se opri în curtea pavată cu pietre.

Pânza din spatele căruței fu dată la o parte. Ambrose, îmbrăcat cu o haină groasă și cu o pălărie de fermier pe cap, li se adresă:

— Bine ați venit la noua dumneavoastră locuință, doamnelor. Aruncă hățurile unui bărbat înalt, între două vârste, îmbrăcat în costum de grădinar. Acesta este domnul Oates. Oates, dă-mi voie să ți le prezint pe domnișoara Glade și pe cele patru eleve ale ei, Phoebe, Hannah, Theodora și Edwina. Vor sta cu noi un timp.

— Doamnelor, salută Oates ridicându-și pălăria.

— Este o plăcere să vă cunoaștem, domnule Oates, spuse Concordia.

Fetele îl salutară vesele.

Oates păru foarte încântat și oarecum stânjenit de saluturile lor politicoase. El murmură ceva ininteligibil și roși.

Doi câini mari, supli, cu urechile ascuțite se apropiară în goană și se opriră în fața micului grup. Privirea lor rece și inteligentă o făcu pe Concordia să simtă cum i se ridică părul de la ceafă. Animalele îi aminteau de portretul unei zeițe egiptene cu cap de șacal, pe care îl văzuse odată într-un muzeu.

— Faceți cunoștință cu Dante și Beatrice, spuse Ambrose.

Concordia privi nesigură câinii.

— Mușcă?

Zâmbetul lui Ambrose nu se deosebea prea mult de rânjetul câinilor.

— Bineînțeles. La ce bun să ai câini de pază, dacă nu sfâșie gâttele musafirilor nepoftiți? Dar nu vă fie teamă. Acum, că ați fost prezentate corect, dumneavoastră și fetele sunteți în perfectă siguranță.

— Sunteți sigur?

Zâmbetul lui se lărgi.

— Absolut sigur, domnișoară Glade.

— Zău că e nostim, spuse Phoebe sărind din căruță fără să mai aștepte ajutor. Ea îl scărpină pe Dante în spatele urechilor ciulite. Îmi place foarte mult să port pantalonii ăștia, sunt mai confortabili decât fustele pe care le-am cusut la mijloc. Aruncă o privire plină de speranță spre Concordia: pot să-i păstrez, domnișoară Glade?

— Nu văd de ce n-ai putea, spuse Concordia, care se relaxase văzând că dulăului părea să-i placă atenția pe care i-o acorda Phoebe. Sunt chiar practici într-o anumită privință.

Beatrice se apropie și își vârî nasul în mâna ei. Concordia o bătu blând pe cap.

— Și eu vreau să-mi păstrez pantalonii de băiat. Hannah se ridicase în picioare în fundul căruței, își vârâse degetele în spatele beteliei de la pantaloni și luase o poziție provocatoare. Într-o clipă se metamorfozase într-un băiat care ar fi putut să vândă ziare la un colț de stradă. Sunt mult mai confortabili decât fustele și jupoanele. Parcă mă simt alt om în ei.

Edwina privi în jos la propriul ei costum și strâmbă din nas.

— S-ar putea să fie confortabili, dar în mod sigur nu sunt eleganți.

— A fost amuzant să ne costumăm în băieți, spuse și Theodora, permițându-i lui Oates să o ajute să coboare din căruță. Ați observat cum se dădeau oamenii la o parte din calea noastră la magazin?

— Asta pentru că le era teamă că o să-i buzunărim, interveni Hannah răutăcioasă.

Ambrose se amuza.

— Așa este, ai dreptate, Hannah, iar acesta este un compliment la adresa talentelor tale de actriță. Am fost foarte impresionat. Sări de pe capră și i se adresă Concordiei cu un zâmbet șiret: este valabil și pentru dumneavoastră, domnișoară Glade. N-am văzut în viața mea o vânzătoare de flori mai convingătoare.

— Are dreptate, domnișoară Glade, spuse Phoebe. Arătați mult mai în vârstă în hainele astea sărăcicioase.

Concordia oftă și își dezlegă basmaua decolorată cu care își acoperise părul.

— Mulțumesc, Phoebe.

— Cum Dumnezeu ai făcut rost de căruța asta prăpădită și de mârtoaga asta pe jumătate leșinată? murmură Oates către Ambrose.

— Mi le-a împrumutat un fermier amabil.

Oates îi aruncă o privire plină de scepticism.

— Împrumutat, așa zici?

— Nu e nevoie să te uiți așa la mine, Oates. Ambrose îl bătu ușor pe spate. A făcut un târg avantajos, dar o să dorească să-și primească elegantul echipaj înapoi. Vrei să te ocupi dumneata de asta? I-am promis că am să-i las căruța și calul pe Brinks Lane, în apropiere de teatru.

— S-a făcut, domnule. Oates se urcă pe capră și apucă hățurile.

Nu pare cătuși de puțin mirat de modul ciudat în care și-a făcut apariția Ambrose, gândi Concordia. Probabil că era obișnuit cu astfel de excentricități.

— Haideți înăuntru. Am să vă prezint doamnei Oates, spuse Ambrose. Ea are grijă de casă și o să vă arate camerele voastre.

Ambrose o apucă pe Concordia de braț și o conduse spre ușa bucătăriei. Conștientă de strânsoarea puternică a degetelor lui ea își dori, fără să știe de ce, să nu fi fost îmbrăcată în hainele acelea zdrențăroase și caraghioase.

Ca să alunge acest gând, examinează exteriorul casei mari în timp ce se apropiau de ușă.

Clădirea elegantă, în stil clasic, cu ferestre înalte, bine proporționate și coloane suple era înconjurată de ziduri înalte de piatră și de o grădină bine îngrijită. Efectul era cât se poate de plăcut, dar nu se putea abține să nu observe că, într-un anume fel, reședința lăsa impresia unei fortărețe foarte sigure. Dante și Beatrice adăugau tușa finală la acest peisaj.

Fetele emoționate și guralive intrară grăbite în holul din spate, însoțite de câini. Concordia simți cum i se strânge inima. Procedase corect aducându-le aici? Nu cumva existase o alegere mai bună?

Concordia ezită puțin înainte de a păși peste pragul conacului.

— Este o casă foarte mare, domnule Wells, spuse ea, vorbind încet, ca să n-o audă fetele. Presupun că vă aparține.

— De fapt, nu.

Concordia se opri brusc în loc.

— Ce vreți să spuneți?

— Aparține unui anume John Stoner.

— Este aici? întrebă ea ridicând din sprâncene.

— Nu, spuse Ambrose. Întâmplător nu se află aici în momentul de față.

Concordiei i se păru că vorbește cu prea multă indiferență despre absența domnului Stoner.

— Sunteți sigur că nu va obiecta în legătură cu prezența noastră aici? întrebă ea.

— În cazul în care nu se întoarce pe neașteptate, nici nu va ști că este gazda dumneavoastră, o asigură Ambrose.

— Nu înțeleg. Unde este domnul Stoner?

— Cred că se află pe continent în clipa asta. Dar e greu de spus. Stoner este imprevizibil.

— Înțeleg. Aș putea să vă întreb ce legătură există între dumneavoastră și domnul Stoner?

Ambrose reflectă câteva secunde.

— S-ar putea spune că suntem vechi cunoștințe.

— Nu vă supărați, dar sună cam vag.

— Nu vă alarmați, domnișoară Glade, spuse Ambrose pe un ton blând. Aveți cuvântul meu că dumneavoastră și fetele veți fi în siguranță aici.

Concordia se înfioră. Intuiția îi spunea că fetele nu vor avea nimic de suferit din partea domnului Ambrose Wells, însă nu era nici pe departe la fel de sigură în privința inimii ei.

Concordia se trezi în zgomotul sacadat al picăturilor de ploaie care băteau în fereastră. Era un sunet liniștitor. Rămase nemișcată câteva clipe, savurând senzația. Pentru prima oară în ultimele săptămâni nu trăia o stare de neliniște și tensiune imediat după deșteptare; prima dimineață în care nu fusese nevoită să se gândească la planul de evadare.

E adevărat, lucrurile nu decurseseră în conformitate cu planul ei, dar fetele se aflau în siguranță, departe de castelul Aldwick. Asta era tot ce conta în dimineața aceea. Curând va trebui să schițeze un nou plan pentru viitor, dar acesta putea să mai aștepte până după micul dejun.

Dădu la o parte păturile, își găsi ochelarii și își puse halatul de care doamna Oates reușise să facă rost noaptea trecută. Își adună cele câteva obiecte de toaletă pe care le adusese cu ea de la castel și deschise ușa.

Coridorul din fața dormitorului era pustiu. Doamna Oates spusese că singura cameră folosită de la etajul acesta era cea a lui Ambrose, aflată la celălalt capăt al coridorului. Fetele primiseră camere la etajul de deasupra.

Bucuroasă că are la dispoziție tot coridorul, porni grăbită spre baie.

Descoperise deliciile camerei mari de baie seara trecută și abia aștepta să repete experiența. John Stoner o fi fost misterios în privința manierelor lui, dar era în mod clar un adept convins al dotărilor moderne.

Baia, pavată cu plăci mari de gresie strălucitoare, era un minunat loc al desfătării. Toate bateriile aveau cel mai modern aspect. Robinetele fixate în perete furnizau apă caldă și rece care ajungea aici prin conducte fixate pe partea laterală a casei. Chiuveta strălucea. Deasupra căzii de baie exista și un duș.

Closetul, aflat într-o încăpere impresionantă alături de baie, era o admirabilă îmbinare de artă și inginerie modernă. Un câmp spectaculos de floarea soarelui fusese pictat pe interiorul și exteriorul scaunului în care se afla oala de noapte. Nu întâlneai prea des un asemenea rafinament și o asemenea eleganță.

Aș putea eu să mă obișnuiesc cu luxul, gândi Concordia.

Ușa de la baie se deschise exact în momentul în care se pregătea să pună mâna pe clanță. Luată prin surprindere, se opri și privi peste umăr înapoi la ușa de la dormitorul ei, măsurând distanța. Din păcate, nu mai avea timp să fugă.

Ambrose ieși din baie cu dale albe. Era îmbrăcat cu un halat de satin negru cu broderii exotice. Părul dat pe spate îi era ud.

— Domnule Wells!

Își ținea cu o mână halatul de baie strâns la gât și cu cealaltă trusa cu obiectele de toaletă, îngrozită la gândul că arăta, probabil, ca și când s-ar fi dat jos din pat chiar atunci. De fapt acesta era adevărul, dar constatarea nu făcea decât să înrăutățească și mai mult lucrurile. Era conștientă de faptul că Ambrose era gol sub halat, iar ea nu avea decât cămașa de noapte sub capot.

Ambrose îi zâmbi și Concordia simți cum o trec toate căldurile.

— Văd că v-ați trezit devreme, domnișoară Glade.

— Păi da, speram ca ai casei să doarmă încă. Își drese vocea. Acum îmi dau seama că v-ați trezit demult.

— Îmi place să mă scol devreme. Se pare că avem ceva în comun.

Făstăcită, Concordia făcu un pas înapoi.

— Am să vin mai târziu.

— Nu e nevoie să plecați. Baia vă aparține.

— O, mulțumesc. Se uită peste umărul lui către interiorul strălucitor, conștientă de aerul înmiresmat și plin de aburi. Trebuie să recunosc că este o baie foarte frumoasă.

Colțurile gurii i se lăsară în jos.

— Așa credeți?

— Da, desigur. Nu-și putea stăpâni entuziasmul. Modernă și igienică în toate privințele. Are chiar și un dispozitiv pentru duș.

Ambrose își vârî mâinile în buzunarele halatului și dădu din cap serios.

— Am observat lucrul acesta atunci când l-am utilizat, acum câteva minute.

Nu putea să roșească mai mult. Probabil că fața ei devenise deja stacojie. Ce bine ar fi fost să existe o trapă sub picioarele ei care să se deschidă în clipa aceea! Ar fi dat orice ca să poată dispărea.

— Probabil că mă considerați o proastă. Adevărul este că n-am lucrat niciodată într-o casă cu atâtea dotări moderne.

— Aici nu lucrați, domnișoară Glade. Cutele abia vizibile de la colțurile gurii lui se accentuează, lăsând impresia că este iritat. Aici sunteți în vizită.

— Da, desigur, este foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta, dar știm amândoi că situația este cam neobișnuită, ca să nu spunem mai mult, mai ales că stăpânul casei lipsește...

— Iar eu știu că nu sunteți o proastă, zise el, de parcă n-ar fi auzit ce spusese. Apropo, dacă intenționați să folosiți bateria de duș, vă recomand să fiți foarte atentă. Nenorocitul acela de robinet scuipe apa fierbinte și rece ca pe niște gloanțe. După părerea mea, sunt necesare foarte multe îmbunătățiri, dacă se dorește să înlocuiască o baie ca lumea în cadă.

Concordia își drese vocea.

— Am să fiu atentă.

Ambrose se întoarse ca să plece spre camera lui.

— După ce o să terminați să vă desfățați cu plăcerile oferite de baia noastră foarte igienică și modernă, vă rog să veniți jos, în sala de mese. Am să vă pun câteva întrebări.

— Ce doriți să știți? întrebă ea neliniștită.

— Printre altele, aș dori să știu mai multe despre dumneavoastră, domnișoară Glade. Sunteți un mister pentru mine.

Concordia simți că i se oprește inima.

— Ce legătură au amănuntele despre viața mea intimă cu găsirea lui Alexander Larkin?

— Probabil că niciuna. Se opri în ușa camerei lui și privi spre ea. Dar printre numeroasele mele defecte este și acela că atunci când am o nelămurire nu mă liniștesc până nu primesc răspunsul.

Concordia îi aruncă o privire dojenitoare care ar fi redus la tăcere o încăpere plină de domnișoare guralive.

— Presupun că petreceți multe nopți de nesomn, domnule.

— Da, dar consider că aceasta nu-i o problemă importantă, zâmbi el. Găsesc aproape întotdeauna alte lucruri în afară de somn cu care să-mi ocup nopțile.

Concordia nu se îndoia cătuși de puțin de acest lucru. Conștientă de faptul că roșise, intră furioasă în baie și închise brusc ușa în urma ei.

Jos, în atmosfera pașnică a salonului de mic dejun, Ambrose bea ceai și citea ziarele, așa cum făcea de obicei. Cu toate acestea era conștient de faptul că o parte din el o aștepta pe Concordia cu un amestec de speranță și iritare.

Îl deranja faptul că ea nu se simțea bine în postura de oaspete și părea hotărâtă să mențină o distanță cât mai mare între ei.

Își aminti cum arăta în hol, cu câteva minute mai devreme, îmbrăcată cu capotul acela nostim, cu părul strâns într-un coc dezordonat, cu fața încă îmbujorată de somn. Imaginația lui o luase razna într-o fantezie în care se vedea pe el însuși luând-o în brațe și ducând-o în camera lui.

Nu era greu de imaginat cum ar fi reacționat ea la propunerea unui interludiu pasional, își spuse el, făcând o grimasă. Era deja destul de bănuitoare în privința lui, dar o înțelegea.

Nu-i făcea plăcere ideea că va trebui să facă presiuni asupra ei ca să-i smulgă secretele peste câteva minute, când va veni jos. Se va simți lezată de amestecul lui în viața ei particulară, ceea ce va face ca relația lor să devină și mai dificilă. Dar nu avea de ales.

Întrebările cu care se confrunta deveniseră și mai complicate și avea nevoie de răspunsuri. Concordia petrecuse destul de mult timp la castel, împreună cu angajații lui Larkin. Indiferent dacă își dădea seama sau nu, era o sursă de informații inestimabilă. Ambrose își repeta acest lucru din momentul în care sărise pe spinarea calului și le condusesse pe fete afară din castel.

Din clipa în care își dăduse seama că din cauza Concordiei planul lui se dusese de râpă, înțelesese că va dori mai mult decât informații de la ea. I-ar fi plăcut ca ea să manifeste și pentru compania lui cel puțin tot atâta entuziasm ca pentru nenorocita aia de baie.

— Ziare! exclamă Concordia din ușă. Excelent, n-am mai văzut ziare de când am plecat ca să-mi iau în primire postul de la castel.

Sunetul cald și cristalin al vocii ei îi provocă un val de căldură prin tot trupul. Ridică privirea și o văzu stând în cadrul ușii. Părul ei negru era prins acum într-un coc îngrijit. Lentilele ochelarilor străluceau. Avea aceeași rochie cu croială severă, fără podoabe, pe care o purta atunci când plecase de la castel. Când o doamnă se pregătește pentru o evadare periculoasă în noapte, trebuie să facă anumite compromisuri în privința modei, își spuse el, propunându-și să facă ceva pentru a-i îmbunătăți garderoba. Când aveai o casă plină de doamne care sosiseră numai cu ce aveau pe ele, trebuia să te gândești la lucruri cum ar fi fustele și mănușile.

— Nu cred că ați pierdut ceva cu adevărat important, spuse el, lăsând jos ziarul și ridicându-se ca să-i țină scaunul. Numai scandalurile și bârfele obișnuite.

— Sunt sigură că aveți dreptate, zise ea despăturindu-și șervetul, dar când ești rupt de lume, așa cum am fost eu, începi să simți lipsa noutăților, chiar și a celor care alimentează elementul senzațional al presei. Apropo, care este cea mai recentă știre senzațională?

— O crimă, firește. Îi arată reportajul pe care tocmai îl citise. În timp ce noi alergam pe la țară, un domn de aici din oraș a fost expedit pe lumea cealaltă de amanta lui, după ce i-a spus că intenționează s-o părăsească pentru o altă femeie. Se spune că l-a otrăvit. Fiecare ziar a tipărit o altă versiune, dar, toate sunt cât se poate de inexacte.

— Înțeleg. Își potrivi mai bine ochelarii și parcurse în fugă textul. Reportajele de senzație despre crime se vând cel mai bine când sunt asociate și cu o poveste de dragoste, nu-i așa?

Seriozitatea cu care făcuse această remarcă îl amuză.

— Am observat și eu acest lucru, spuse el. Este de-a dreptul uimitor cât de des moartea și dragostea merg mână în mână.

Concordia lăsă ziarul jos și îl privi curioasă.

— Credeți că aceasta este situația și cu cazul de crimă pe care îl cercetați?

Ambrose dădu din cap.

— Nu există nimic care să indice că ar fi vorba de dragoste sau pasiune în această chestiune. De altfel, pe Larkin îl motivează doar două lucruri: puterea și banii.

Ușa care făcea legătura între salonul de mic dejun și bucătărie se deschise și apărură doamna Oates, roșie la față din cauza căldurii sobei de gătit. Aducea o tavă mare cu jumări de ouă, pește proaspăt prăjit și pâine prăjită.

— Bună dimineața, domnișoară Glade. Doamna Oates îi adresă un zâmbet cald. Sper că v-ați odihnit bine în noaptea asta.

— Da, vă mulțumesc, doamnă Oates, spuse Concordia. Domnișoarele sunt încă în pat. Cred că ar fi bine să nu le deranjăm. Erau epuizate.

— Sigur că da, sărmanele micuțe. Nu vă temeți, voi avea grijă să nu le deranjeze nimeni.

Doamna Oates puse tava pe masă și turnă ceai în cana Concordiei.

— E așa de plăcut să avem casa plină de musafiri. Nu primim oaspeți foarte des aici. Îi aruncă o privire lui Ambrose. Nu-i așa, domnule?

— Da, răspunse Ambrose.

Concordia își drese vocea.

— Domnului Stoner nu-i place să aibă oaspeți?

— O, nu, nu despre asta e vorba, spuse doamna Oates, ci de faptul că nu există o stăpână a casei. Știți cum este cu domniile care locuiesc singuri. Nu le poți cere să-și bată capul să organizeze o petrecere sau un bal și, cu atât mai puțin, să invite oaspeți care să locuiască aici.

— Înțeleg, spuse Concordia. Sper să nu vă deranjăm prea mult.

— Cătuși de puțin, cătuși de puțin.

Doamna Oates se întoarse și dispăru în bucătărie.

Concordia luă o lingură plină de jumări de pe tavă.

— Domnule Wells, m-am gândit la natura absolut nefirească a asocierii noastre.

La naiba, își spuse el. Treaba nu începea bine.

— Situațiile neobișnuite necesită asocieri neobișnuite, o asigură el.

— Știu acest lucru, dar mi se pare că cel mai bine ar fi să avem o relație de afaceri, ca să zic așa.

— Nu vă supărați, domnișoară Glade, dar despre ce naiba vorbiți?

Concordia îi aruncă o privire rece.

— Spuneți că sunteți detectiv particular.

— Da, spuse el devenind brusc precaut.

— Foarte bine. Vreau să vă angajez pentru a face cercetări în legătură cu elevele mele.

Ambrose se lăsă ușor pe spate.

— Nu este nevoie să mă angajați, domnișoară Glade. Deja am început să cercetez situația în care sunteți implicate dumneavoastră și fetele în numele unui alt client.

În ochii Concordiei apăru o sclipire șireată.

— Dar trebuie să-mi spuneți care sunt detaliile acestei situații.

— Clienta m-a angajat să investighez împrejurările morții surorii ei. Ea crede că este vorba de o crimă, nu de un simplu accident nefericit, așa cum susțin autoritățile.

— Înțeleg, spuse ea încruntându-se. Cum se face că erați la castel?

— În timpul investigațiilor mele am discutat cu un informator care m-a lăsat să înțeleg că ar putea exista o legătură între moartea femeii și ceea ce se petrecea la castelul Aldwick. M-am dus acolo ca să aflu câte ceva. Restul îl știți.

— Afacerea dumneavoastră este extrem de misterioasă, domnule. Iată de ce consider că este mai bine să consfințim înțelegerea noastră și printr-un contract oficial.

Propunerea ei îl irită.

— Nu văd de ce este nevoie de un contract.

Concordia se încruntă.

— În pofida remarcilor amabile ale doamnei Oates, elevele mele și cu mine nu suntem chiar oaspeți în casa aceasta. Pentru Dumnezeu, stăpânul casei nici măcar nu știe că ne aflăm aici.

— Nu vă faceți griji în privința lui Stoner.

Concordia îl ignoră.

— Ne-ați oferit protecție și am acceptat, considerând că este în interesul fetelor. Cu toate acestea, aș prefera să stabilim o înțelegere clară între noi. Consider că cea mai bună modalitate de a face acest lucru, este să vă angajez.

Ambrose își propti coatele pe brațele scaunului și își lipi vârfurile degetelor. El își dorea s-o ducă în dormitor, iar ea voia să facă afaceri! Între ei, lucrurile nu evoluau prea bine.

— Înțeleg, spuse el pe un ton neutru.

Acesta este întotdeauna un răspuns bun, își spuse Ambrose.

— Excelent. Concordia zâmbi, luând comentariul lui drept consimțământ. Așadar, care este onorariul dumneavoastră? Cred că o parte din obiectele pe care le-am luat de la castel sunt destul de valoroase. Este o solniță drăguță de argint și cristal care fără îndoială că valorează câteva lire.

— Intenționați să mă plătiți cu bunuri de furat, domnișoară Glade?

Concordia roși, dar nu-i evită privirea.

— Îmi pare rău, dar nu am bani. Și, date fiind împrejurările, este foarte puțin probabil să primesc salariul trimestrial de la castel.

— Da, cred că este o presupunere îndreptățită.

Concordia ridică bărbia.

— Dacă nu puteți accepta drept onorariu ceea ce numiți „bunuri de furat”, va trebui să mă gândesc la alte posibilități.

— Nu aveți nici o altă posibilitate, domnișoară Glade. Cred că știți lucrul acesta la fel de bine ca și mine.

— Totuși...

— Totuși vreți să mă angajați ca să aveți sentimentul că dumneavoastră controlați situația.

— V-ați exprimat ceva cam dur, dar, da, cred că ați intuit exact.

— Foarte bine, domnișoară Glade, dacă insistați să mă plătiți, accept în mod oficial afacerea dumneavoastră. În ce privește onorariul meu, trebuie să știți că eu nu cer bani pentru serviciile mele.

— Nu înțeleg, domnule.

— Fac târg de favoruri.

Concordia înțepeni.

— Favoruri?

— Cei mai mulți dintre clienții mei nu-și pot permite să mă plătească cu bani, domnișoară Glade. Așadar, am stabilit cu mult timp în urmă un soi de schimb în natură. Așa funcționează aranjamentul. Eu fac serviciul cerut pentru a obține răspunsurile pe care le dorește clientul meu, iar acesta este de acord să-mi plătească, în viitor, dacă se va întâmpla vreodată să am nevoie de o favoare pe care este în stare să mi-o acorde.

— Și cam ce fel de favoruri cereți de obicei? întrebă ea pe un ton rece.

— Depinde. Uneori am nevoie de informații. Uneori de bunuri și servicii. De exemplu, acum câțiva ani am fost angajat de o menajeră dintr-o casă de bogătași. Femeia dorea să aflu răspunsurile la niște întrebări pe care le avea în legătură cu activitățile particulare ale angajatorului ei. După ce am făcut investigațiile de rigoare și i-am confirmat că, într-adevăr, angajatorul ei era membru al unui club cam deocheat, a hotărât să nu mai lucreze pentru el. Am întrebat-o dacă n-ar dori un post în această casă. Ea și soțul ei, care se pricepea foarte bine la grădinărit, au acceptat posturile de aici.

— Și așa ați obținut serviciile domnului și ale doamnei Oates?

El încuviință din cap.

— Nan, camerista, a venit odată cu ei. Este verișoara doamnei Oates. Aranjamentul a funcționat foarte bine.

Concordia își drese vocea.

— Deci dumneavoastră ați angajat-o personal pe doamna Oates, pe domnul Oates și pe Nan? Dar domnul Stoner nu a avut nici un cuvânt de spus în această decizie?

— Domnul Stoner nu a avut nici o obiecție și, întâmplător, avea nevoie de personal nou.

— Mi se pare cam ciudat că stăpânul casei a lăsat o chestiune atât de importantă, cum este angajarea servitorilor, în grija altcuiva.

— Stoner este mai preocupat de cercetările lui științifice, de scrierile și călătoriile lui, decât de conducerea casei.

— Cât de des vine domnul Stoner la reședința sa?

— Vine și pleacă după bunul său plac.

— Ce convenabil pentru dumneavoastră, spuse ea sec. Se pare că vă puteți bucura de tot confortul și avantajele unui conac mare, fără a trebui să plătiți pentru ele.

— Aranjamentul acesta funcționează foarte bine. Se aplecă și luă furculița. Așa cum spuneam când am fost întrerupt, femeia care m-a angajat să investighez împrejurările morții surorii ei are un magazin. Mi-a promis să mă plătească în umbreluțe pentru doamne, dacă se va întâmpla să am vreodată nevoie de așa ceva.

— Dumnezeule mare! Concordia clipi din ochi. Dar la ce ar putea să vă folosească vreodată niște umbrele?

— Nu se știe niciodată.

— În anumite cercuri, această manieră de a face afaceri ar fi considerată excentrică, ca să nu spunem mai mult.

— Nu mă interesează acele cercuri.

— E limpede, oftă ea. Foarte bine, cred că am înțeles modul în care faceți afaceri. Ce favoruri ați putea cere de la o profesoară?

— N-am nici cea mai mică idee. Enervat, puse furculița jos și își luă un aer care, spera el, avea s-o intimideze. N-am mai lucrat niciodată pentru o profesoară. Trebuie să mă gândesc. Am să vă anunț când m-am hotărât ce anume ar constitui o plată potrivită. Între timp, puteți să mă considerați angajat.

Concordia nu păru să observe atitudinea lui agresivă.

— Atunci ne-am înțeles, spuse ea cu răceală. De aici înainte mă puteți considera angajatoarea dumneavoastră.

— Nu merge așa, Concordia.

— Dar este cât se poate de logic. V-am angajat ca să conduceți investigația. Asta înseamnă că sunt angajatorul dumneavoastră. Acum, că natura relațiilor dintre noi a fost precizată, vreau să vă fie clar că, în calitate de clientă doresc să fiu ținută la curent și implicată în acest caz.

— Eu nu le permit clienților să se implice în cercetările mele, spuse el pe un ton categoric.

— Dar eu nu sunt unul dintre clienții dumneavoastră obișnuiți, domnule. De fapt, sunt profund implicată. Dacă nu aș fi făcut propriile mele investigații la castelul Aldwick, nu aș fi inițiat niciodată planul de evadare.

— Bine, am să vă permit asta, dar...

— În plus, trebuie să recunoașteți că v-am furnizat câteva informații foarte valoroase cu privire la Larkin.

Treaba nu mergea bine deloc.

— Ei! exclamă Ambrose. Nu-i venise în minte nimic mai bun.

— Voi lua asta ca o recunoaștere a faptelor, spuse ea. Mai mult, pe măsură ce cercetarea va înainta, s-ar putea ca eu și fetele mele să vă oferim și alte detalii sau observații care să vă fie de folos. Puteți nega acest lucru?

— Nu.

Concordia zâmbi satisfăcută. Ambrose ridică din sprâncene.

— Privind lucrurile retrospectiv, presupun că nu ar fi trebuit să mă angajez niciodată într-o discuție cu un educator de profesie.

Concordia era încântată.

— Acum că termenii relației noastre au fost stabiliți, propun să trecem la chestiuni mult mai importante, zise ea.

— Cum ar fi?

— Rezolvarea cazului, firește. Care este următorul pas?

Ambrose nu dorea nimic altceva decât să se ridice în picioare, să se ducă la celălalt capăt al mesei, s-o ia în brațe și să șteargă cu un sărut strălucirea aceea de triumf feminin de pe chipul ei. Neavând încotro, se stăpâni și continuă să discute subiectul care părea s-o intereseze atât de mult în clipa aceea.

— Spuneți că ați primit postul de la castel printr-o agenție condusă de o anume doamnă Jervis.

— Așa este.

— Știți cumva dacă nefericita domnișoară Bartlett apelase la aceeași agenție?

Femeia se uită surprinsă la el.

— Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce întrebați?

— Dacă și dumneavoastră și domnișoara Bartlett ați fost angajate prin agenția doamnei Jervis, ar putea fi o pistă interesantă de urmărit.

— Dumnezeu, doar nu vreți să spuneți că doamna Jervis este amestecată în această afacere?

— În momentul de față nu am nici cea mai mică idee, dar intenționez să examinez această posibilitate. Aveți adresa firmei?

— Da, firește. Dar nu puteți da buzna și să începeți să puneți întrebări despre domnișoara Bartlett sau despre postul de la castel. Dacă doamna Jervis are cumva vreo legătură cu planul lui Larkin, va deveni bănuitoare și ar putea să-i dea de veste.

— Nu știu dacă vă vine să credeți, dar această posibilitate mi-a trecut și mie prin minte.

— Firește. Strâmbă din nas și se întinse după ceainic. Vă rog să mă iertați că încerc să vă spun cum să vă conduceți afacerile, domnule. Cred că a vorbit profesoara din mine. Nu pot rezista tentației de a da instrucțiuni.

Bărbatul se surprinse râzând.

— Nu m-ați jignit.

— Aș putea să vă întreb cum veți proceda?

— Voi începe cu examinarea dosarelor doamnei Jervis.

— Nu cred că o să vă permită să vă uitați prin dosarele ei.

— Nu am intenția să-i cer permisiunea.

Ceașca din mâna Concordiei se opri în aer.

— Intenționați să pătrundeți prin efracție în biroul ei?

— Cred că este abordarea cea mai eficientă. Voi face asta mâine-noapte.

În seara asta intenționez să vorbesc cu o cunoștință care știe câte ceva despre Larkin. În plus, se pare că va ploua toată ziua.

Concordia îl privi mirată.

— Și ce legătură are ploaia cu această chestiune?

— Prefer să nu execut acest gen de operațiuni pe o noapte umedă, dacă pot evita lucrul acesta, spuse el ridicând din umeri. Pericolul de a lăsa urme este mult mai mare.

— Înțeleg, zise ea oarecum zăpăcită. Ei bine, indiferent de vreme, planul dumneavoastră pare foarte riscant, domnule. Dacă sunteți prins?

— O, acesta este punctul cel mai interesant al planului meu, spuse el ridicând un deget. Nu am de gând să mă las arestat.

Concordia îl privi cu suspiciune.

— Se pare că aveți ceva experiență în lucruri de acest gen.

— Sunt calități foarte utile în meseria mea.

— Trebuie să mărturisesc că reprezentați un mister pentru mine, domnule.

— În acest caz, suntem chit, domnișoară Glade, pentru că și dumneavoastră sunteți o mare enigmă pentru mine. Apropo de întrebări interesante, spuneți că ați acceptat postul de la castel pentru că ați fost concediată recent de la o școală de fete.

Concordia strânse din dinți, dar vocea îi rămase calmă, chiar rece.

— Așa este. Mi s-a spus că nu mi se vor da referințe.

— De ce ați fost concediată?

Concordia puse jos felia de pâine prăjită și se uită lung la el.

— Nu văd cum v-ar ajuta cunoașterea motivelor pentru care am fost concediată.

Ambrose înclină capul înțelegător.

— Așadar, a fost vorba de un bărbat.

Concordia își mototoli șervetul din poală; ochii îi trădau furia.

— Bineînțeles că trebuia să ajungeți la o asemenea concluzie. E o poveste destul de obișnuită, nu-i așa? E atât de ușor să distrugi reputația unei femei! Și chiar mai ușor dacă este vorba de o profesoară. Zvonuri despre o poveste de dragoste, sau chiar cea mai mică indiscreție și ne trezim cu cariera distrusă.

— Iertați-mă, nu am dorit să vă trezesc amintiri neplăcute.

— Aiurea! Este exact ceea ce ați dorit să faceți. Vă imaginați că dacă mă faceți să-mi ies din fire am să vă spun ceea ce doriți să știți. Ei bine, ați reușit. Să știți că nu a fost vorba de o poveste de dragoste cu un bărbat.

— Atunci poate că a fost vorba de o femeie?

Se uită la el cu gura căscată. Apoi izbucni într-un râs ușor, extrem de plăcut. O auzea râzând pentru prima oară. Era de-a dreptul fascinat. Concordia își duse șervetul la gură.

— Vă rog să mă iertați, murmură ea în țesătura de in.

Ambrose împinse farfuria goală la o parte și își puse mâinile pe masă.

— Considerați că întrebare mea e caraghioasă?

— Nu întrebarea. Își recăpătă controlul și lăsă șervetul jos. Ați întrebat însă cu o remarcabilă nonșalanță și m-ați luat pe nepregătite. Sunt foarte puțini bărbați care ar fi fost în stare să exprime posibilitatea unei relații de amor între două femei cu o asemenea... Făcu o pauză. Să spunem, cu atâta seninătate.

— Eu sunt de multă vreme pe lumea asta, domnișoară Glade. Știu foarte bine că pentru unii oameni dragostea și pasiunea nu urmează întotdeauna calea tradițională. Nu pot să nu observ că n-ați fost șocată de întrebarea mea, ci doar puțin amuzată.

Ea făcu un gest cu mâna și luă altă felie de pâine prăjită.

— Am fost crescută în ceea ce ați numi dumneavoastră un mod neconvențional.

— Și eu la fel.

Concordia îi aruncă o privire lungă, întrebătoare. Ambrose avea senzația că era cântărit și judecat. Simți că a trecut testul în momentul în care fata dădu la o parte felia de pâine neterminată și se lăsă pe spate în scaunul ei.

— Apreciez modul dumneavoastră direct de a fi, spuse ea, și pot să vă spun cu toată sinceritatea că nu mi-am pierdut postul din cauza unei legături condamnabile. Problemele mele au pornit de la educația neconvențională pe care am menționat-o.

— Înțeleg.

— Mai puteți afla că ați fost angajat de o femeie care și-a desfășurat întreaga activitate ascunzându-și trecutul de angajatorii ei.

— Devine din ce în ce mai interesant, domnișoară Glade.

— Regret că trebuie să spun, dar nu am avut de ales, continuă ea, cu o voce nefiresc de egală. Există foarte puține profesii pentru femei. Cele cu un trecut ca al meu, au un câmp și mai îngust de acțiune.

— Nu știu dacă mă credeți, dar înțeleg dificultatea situației.

— Am folosit un nume fals ca să-mi asigur postul la acea școală de fete. Mi-am spus Irene Colby. Trucul funcționase destul de bine până atunci. Adevărul a ieșit cumva la iveală și, bineînțeles, am fost concediată.

Era o poveste tristă, dar Ambrose nu-și putu reprima un zâmbet.

— Ați folosit alt nume în mai multe ocazii pentru a obține posturi? Cât de inventivă sunteți, domnișoară Glade! Admir resursele de care dispuneți. Și restul familiei? Sunt oameni la fel de neobișnuiți ca și dumneavoastră?

— Nu mai am rude apropiate. Părinții mei au murit amândoi când eu aveam șaisprezece ani. Cred că mai există niște veri din partea tatălui meu, dar nu i-am văzut niciodată. Nu mă consideră un membru legitim al familiei.

— De ce?

— Probabil pentru că, într-adevăr, nu sunt legitimă. O spusese cu ușurință.

Cu prea multă ușurință, gândi el.

— Din nou acea educație neconvențională, nu-i așa?

— Mda. Își înclină ușor capul într-o parte ca să-l studieze. Sper că n-o să divulgați nimănui ce vă spun acum?

— V-am spus că îmi plac răspunsurile, spuse el.

Concordia șovăi, ca și cum ar fi cântărit ceva de importanță vitală, apoi păru că a luat o decizie.

— Părinții mei au fost liber-cugetători cunoscuți, domnule Wells. Nu credeau în căsătorie, probabil pentru că în momentul în care s-au cunoscut aveau fiecare un mariaj nefericit cu altcineva. Considerau instituția căsătoriei un fel de cușcă, în special pentru femei.

— Înțeleg.

— Nu cred că înțelegeți. Îi adresă un zâmbet rece. Tatăl meu a fost William Gilmore Glade, iar mama Sybil Marlowe.

Numele îi treziră un ecou îndepărtat în memorie. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și amintească de tot scandalul de atunci.

— Nu este vorba de acei Marlowe și Glade care au întemeiat comunitatea de la Crystal Springs? întrebă el, intrigat fără să vrea.

— Văd că ați auzit de ea.

— Acum zece ani toată lumea a auzit de Marlowe, Glade și comunitatea de la Crystal Springs.

— Când s-a destrămat, au apărut câteva articole în presa de senzație și câțiva condeieri ticăloși s-au strecurat în interiorul comunității ca să scoată la iveală activitățile scandaloase despre care se zvonea că ar avea loc.

— Îmi amintesc câteva dintre ele.

— Cele mai multe reportaje au fost niște aiureli.

— Firește. Făcu un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să dea la o parte aceste fleacuri și continuă: presa nu este vestită pentru exactitatea relatărilor ei. Ea se hrănește din scandaluri și zvonuri, nu din fapte. Dar de ce s-a destrămat comunitatea?

— S-a destrămat aproape imediat ce s-a aflat că părinții mei au murit într-o cumplită furtună de zăpadă din America, spuse ea încet. Ei erau fondatorii și conducătorii comunității. În absența lor, ceilalți nu au fost în stare să-și mențină scopul și direcția.

— Dar ce făceau părinții dumneavoastră în America?

— Plecaseră acolo cu intenția de a înființa o comunitate soră. Credeau că America se va dovedi a fi un teren mai prielnic pentru filosofia lor de liber-cugetători.

— Condoleanțele mele pentru că v-ați pierdut părinții la o vârstă atât de fragedă. Probabil că v-a fost foarte greu.

— Da.

Rostit singur cuvântul suna neutru. Expresia de pe chipul ei era sumbră. Se simțea tensiunea care mocnea în sufletul ei. Se aștepta ca el să-și bată joc sau s-o condamne.

— Nu cunosc foarte bine filosofia comunității Crystal Springs, spuse el, alegându-și cuvintele cu grijă, dar cred că părinții dumneavoastră susțineau ceea ce unii ar numi o vedere foarte liberală cu privire la relația dintre bărbați și femei.

— Din cauza presei, aceasta este tot ce-și mai amintesc oamenii despre Comunitate, spuse ea, devenind dintr-o dată foarte aspră. Părinții mei aveau însă multe alte idei foarte avansate. Credeau că femeile trebuie să se bucure de învățatură și educație ca și bărbații, că trebuie să fie primite la colegii, universități și în orice alte profesii.

— Înțeleg.

— Visul mamei mele a fost să meargă la școala de medicină. Concordia își recăpătase controlul și depășise clipa de durere și furie. Când a fost respinsă la înscriere, părinții ei au obligat-o să se căsătorească cu un om pe care nu-l iubea.

— Și tatăl dumneavoastră?

— Era un filosof și un savant pasionat de ideile moderne, dar avea și el o căsnicie nefericită. A cunoscut-o pe mama la o prelegere despre drepturile femeilor. Concordia zâmbi trist. Întotdeauna a spus că a fost dragoste la prima vedere.

— După tonul dumneavoastră, presupun că nu credeți în acest fenomen.

— Dimpotrivă. Părinții mei au fost dovada faptului că așa ceva există, dar au plătit din greu. Au distrus două familii și au creat un scandal uriaș pentru a-și realiza propria fericire.

— Și v-au împovărat pe dumneavoastră cu statutul de copil nelegitim. Concordia râse scurt, cu răutate.

— Țsta este doar cel mai mic necaz. Problemele dificile cu care mă confrunt derivă din presupunerile pe care le fac ceilalți atunci când descoperă că am fost crescută în comunitate.

— Aceste presupuneri se referă la comportamentul dumneavoastră?

— Exact, domnule Wells. Puse ceașca pe farfurie cu suficientă forță ca porțelanul să zăngăne. Când oamenii descoperă că sunt urmașa lui William Gilmore Glade și a lui Sybil Marlowe, trag concluzia că și eu practic aceeași filosofie în ceea ce privește relația dintre bărbați și femei.

— Acum înțeleg de ce ați simțit nevoia să ascundeți acest trecut de potențialii dumneavoastră angajatori.

— Sunt foarte puțini oameni dispuși să angajeze o profesoară care a fost educată în spiritul unor principii atât de moderne. Așa cum spuneam, când trecutul meu a ieșit la iveală la școala de fete, am fost concediată imediat.

Ambrose reflectă un timp.

— Erați foarte potrivită pentru scopurile lui Alexander Larkin, nu-i așa?

— Poftim?

— Căutați cu disperare un post și nu aveți nici un fel de rude. Dacă ați fi dispărut după ce Larkin termina cu dumneavoastră, nimeni n-ar fi sesizat.

Concordia ridică din umeri.

— Un gând menit să ne dea fiori, zise ea.

— Mă întreb dacă domnișoara Bartlett îndeplinea aceleași condiții.

— Ce vrei să...? O, înțeleg. Așa se pare. Și ea a dispărut de la castel și, din câte știu eu, n-a venit nimeni să pună întrebări. Concordia ezită o clipă. Și firește, nimeni n-ar fi întrebat nici de mine. Nu eram decât o profesoară, la urma urmei. În general ignorată.

Ambrose dădu încet din cap și simți un val de căldură strecurându-i-se în suflet. Era senzația care îl încerca întotdeauna când i se părea că se apropie de răspunsul pe care îl căuta.

— Ceva îmi spune că dumneata ești cheia acestei afaceri, spuse el blând. Cred că în ceea ce te privește, Larkin a comis o eroare fatală, cea care s-ar putea să-l doboare definitiv.

— Ce vrei să spui?

— A subestimat-o pe profesoară.

Nevestei hangiului nu-i plăcea omul care îi puneă atâtea întrebări soțului său. Și asta nu numai pentru că străinul își manifestase disprețul pentru hanul lor modest chiar din momentul în care intrase. Femeia practica meseria asta de multă vreme. Domnii bogați, aroganți, care priveau hanul ei respectabil și bine întreținut ca pe o speluncă nu erau o raritate. În cele mai rele cazuri se îmbătau, încercau să se dea la servitoare și, uneori, murdăreau cearșafurile. Acesta însă, era diferit. Femeia se îndoia că făcea parte din tagma celor care s-

ar fi pretat la asemenea ticăloșii mărunte. Era foarte elegant și curat. Venise ieri cu trenul de la Londra, își petrecuse noaptea în sat, în apropierea castelului Aldwick. Dimineața se plimbase printre ruine, după care închiriasse o trăsură și pornise să facă cercetări.

Deși bătuse împrejurimile în lung și în lat, nu se vedea nici un fir de praf pe haina lui scumpă. Gulerul cămășii călcat cu multă grijă era curat. Era genul de domn care călătorea cu cearșafurile și prosoapele lui, pentru că nu avea încredere în curățenia de la hanuri, ca cel pe care îl țineau ei.

Femeia ședea în birou și se prefăcea că se ocupă de socoteli, în timp ce Ned, soțul ei, vorbea cu omul. Prin ușa deschisă vedea cu coada ochiului teigheaua și auzea tot ce discutau cei doi.

— Și zici că patru tinere domnișoare și profesoara lor au poposit aici peste noapte? Omul din Londra aruncă câteva monede pe teighea.

Ned nu se atinse de bani.

— Au plecat ieri dimineață, devreme. Spuneau că vor să ia trenul spre Londra.

— Au discutat cumva despre focul de la castel?

— Nu, domnule. Vechiul castel se află destul de departe. N-am aflat despre foc decât ieri dimineață, după ce doamnele au plecat la gară. Am auzit că locul a ars până în temelii și că niște oameni au pierit în flăcări.

— Mai precis, doi. Vocea străinului trăda un soi de nerăbdare, de parcă moartea oamenilor ar fi fost mai degrabă o neplăcere decât o tragedie. Modul în care și-au pierdut viața nu este deloc sigur.

— Poftim?

— Nu contează, oricum nu e treaba dumitale. Mai poți să-mi spui și altceva despre cele patru domnișoare și despre profesoara lor?

— Nu, domnule, așa cum ziceam, au sosit foarte târziu și au plecat devreme.

— Mă întreb ce naiba au făcut cu caii? întrebă el, mai mult pentru sine decât pentru Ned.

— Asta pot să vă spun, domnule, zise Ned. I-au lăsat la grajdurile de lângă gară.

Omul mai aruncă câteva monede pe teighea.

— Cum a plătit profesoara pentru camerele pe care le-au folosit ea și fetele? Avea bani?

— Nu știu nimic despre situația ei financiară, domnule. Nu ea a plătit pentru camere.

Expresia de pe chipul străinului aproape că nu se schimbă, însă nevasta hangiului își ținu respirația.

— Cine a plătit pentru camere? întrebă bărbatul din Londra cu o voce gravă.

— Omul pe care l-au angajat să le apere pe drum, spuse Ned cu un calm uimitor.

Mâna străinului strânse brusc capătul aurit al bastonului de promenadă. Îl studie pe Ned cu ochi reci, ca de pește.

— A angajat un bodyguard?
— Foarte înțelept din partea ei, domnule. Era nevoită să călătorească noaptea cu elevele ei.
— Cum îl chema pe bodyguard?
— Smith, așa cred.
Ned deschise un registru și își plimbă degetul în josul paginii.
— Da, aici este. Domnul Smith. I-am dat camera numărul cinci.
Profesoara și elevele ei au stat la patru și la trei.
— Ia să văd.
Omul răsuci registrul cu o mișcare bruscă și studie numele de pe pagină.
— Scrisul seamănă cu cel al profesoarei, zise el.
— Ea a semnat în registru pentru toți – pentru fete, pentru ea și pentru Smith.
— Descrie-mi-l pe Smith.
Ned ridică din umeri.
— Nu am observat nimic ieșit din comun. De înălțime mijlocie, așa așa zice. Și are o înfățișare obișnuită. Aruncă o privire peste umăr. Lizzie, îți amintești ceva special despre omul care le însoțea pe profesoară și pe fete, ieri-noapte?
Lizzie se strădui să se întoarcă cât mai încet, ca și când întrebarea ar fi sustras-o de la o lucrare mult mai importantă.
— Cred că avea părul castaniu, spuse ea pe un ton politicos.
— Asta e tot ce poți să-ți amintești?
— Mi-e teamă că da, domnule. Așa cum zicea și Ned, nu avea nimic deosebit.
— Unde naiba a putut să găsească în timpul incendiului un bodyguard? întrebă domnul.
Cei doi se uitară la el fără să spună nimic.
— Îmi pierd timpul, murmură el, răsucindu-se pe călcâie și ieșind din han pentru a se urca în trăsura care îl aștepta.
Ned adună banii de pe tejghea în căușul palmei și se duse în birou. Puse o mână protectoare pe umărul lui Lizzie și, împreună, urmăriră cu privirea trăsura care se îndepărta în direcția gării.
— Domnul Smith a avut dreptate când a spus că va veni cineva și va pune întrebări despre profesoară, zise Ned.
Lizzie se cutremură.
— Slavă Domnului că domnul Smith nu ne-a rugat să mințim pentru banii pe care ni i-a dat. Nu cred că l-am fi păcălit prea ușor pe acest domn.
Rugămintea lui Smith fusese foarte simplă și cât se poate de firească. Pusese zece lire pe tejghea și i se adresase politicos lui Ned: „Se vor pune întrebări. N-ai decât să spui că profesoara m-a angajat ca să le conduc în siguranță până la gară ca să ia trenul de Londra. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă m-ai descrie în termeni cât mai vagi.”
— Într-un fel, tot am mințit. I-am spus omului de la Londra că domnul Smith nu avea nimic deosebit.

— Ei bine, nici nu avea, spuse ea. Cel puțin nu în ceea ce privește trăsăturile sau înălțimea lui.

— Avea totuși ceva, așa...

Ned lăsă propoziția neterminată.

Avea, într-adevăr, ceva deosebit, își spuse Lizzie. Făceau de multă vreme meseria de hangii așa că știau să judece bine firea umană. Domnul Smith părea un om al naibii de periculos, dar profesoara avea încredere în el și pentru ea asta fusese de ajuns. De altfel, și profesoara avea ceva deosebit.

Lizzie remarcase la ea acea hotărâre și înverșunare pe care le întâlnești la animale, atunci când simt că puii lor sunt amenințați. Își puse mâna peste cea a lui Ned.

— Nu contează, spuse ea. Afacerea s-a terminat și am ieșit cu un profit frumușel.

— Asta-i adevărat.

— Atunci ce te mai frământă?

Ned inspiră profund.

— Mă întreb de ce domnul Smith nu ne-a cerut să mințim. La suma de bani pe care a pus-o pe tejghea ieri-dimineată, m-aș fi așteptat să ne roage să nu spunem nimic despre el și însoțitoarele lui.

— Dar nu ne-a rugat decât să-i facem o descriere cât mai sumară. Nu pare cam ciudat? Zece lire este o sumă prea mare pentru o asemenea rugămintă.

— Știi ce cred? Smith voia să fie sigur că domnul de la Londra o să afle că profesoara și fetele au un însoțitor.

— De ce?

— Poate ca să-l facă să se țină departe de ele. Ned se scărpină la ceafa. Dar mai există încă o posibilitate.

— Care?

— Poate că Smith a vrut să-i distragă atenția.

— Nu înțeleg.

— Un lup care dă târcoale unei turme de oi lipsite de apărare poate fi îndepărtat de lângă pradă fluturându-i pe la nas mirosul uneia mai ispititoare.

Femeia îl strânse și mai tare de mână.

— Chiar trebuie să folosești cuvântul pradă?

— Este o figură de stil, draga mea, spuse el pe un ton împăciuitor.

— Aș vrea să te pot crede, zise ea oftând. Sper să nu-i mai vedem niciodată pe acești oameni.

— Rochia albastră și cea verde ca apa mării sunt foarte bune pentru Edwina și Theodora, hotărî Concordia. Se uită la fete și la doamna Oates. Sunteți de aceeași părere?

Se auzi un murmur general de aprobare.

— Foarte frumoase, spuse doamna Oates, studiindu-le pe Edwina și Theodora cu admirație. Culorile se potrivesc cu părul lor blond.

Edwina și Theodora ridicară rochiile în fața lor și își examinară imaginea în oglindă. Fețele le străluceau de bucurie. În spatele lor, Hannah și Phoebe își așteptau rândul la oglindă.

Era ora cinci după-amiază. Cele mai multe din obiectele de îmbrăcăminte care fuseseră comandate ieri abia urmau să sosească, însă cele câteva sosite de la croitoreasă le ofereau tuturor posibilitatea mult așteptată să-și schimbe hainele.

În plus, doamna Oates se dusesese la unul dintre marile magazine universale de pe strada Oxford și se întorsese cu o mulțime de alte obiecte: pantofi, pălării, mănuși și lenjerie.

Dante și Beatrice, care deveniseră prietenii nedespărțiți ai fetelor, fuseseră exilați temporar pe hol ca să nu aducă vreo stricăciune rochiilor noi. Practic, fetele, cu excepția lui Phoebe, fremătau de emoție. Fata, îmbrăcată cu pantalonii ieftini de băiat și cămașa care făcuseră parte din deghizarea ei, stătea deoparte.

— Ai avut dreptate, materialul galben cu maro merge foarte bine pentru Hannah, spuse doamna Oates, privind satisfăcută rochia pe care Hannah o proba în fața oglinzii. Culoarea se potrivește foarte bine cu ochii ei.

— Are niște volane foarte frumoase, spuse Hannah. Aș vrea s-o poată vedea și Joan.

Concordiei îi displăcu nuanța de tristețe din vocea lui Hannah.

— Nu mai fi necăjită, o să-ți vadă rochia cât de curând.

Hannah se luminează la față.

— Ar fi minunat dacă ar putea să aibă și ea una ca asta.

— Puțin probabil, spuse Edwina, atât timp cât este la Winslow. Acolo toate elevele trebuie să poarte rochiile alea cenușii, oribile. Știi și tu asta.

— Da, dar când împlinește șaptesprezece ani poate să plece și atunci va avea dreptul să poarte și ea o rochie ca a mea, insistă Hannah.

— Joan va ajunge profesoară sau guvernantă, ca majoritatea fetelor de la Winslow, spuse Theodora cu o voce neașteptat de aspră. Femeile cu o astfel de carieră nu ajung să poarte rochii atât de frumoase.

Buza de jos a lui Hannah începu să tremure. Fata clipi repede din ochi.

— Te rog să nu plângi, draga mea, zise Concordia dându-i o batistă.

După ce se va încheia toată această tevatură, ai s-o vezi pe Joan.

Hannah se șterse la ochi.

— Mulțumesc, domnișoară Glade.

— Acum fruntea sus și haideti să probăm pantofii ăștia, spuse doamna Oates, ridicând în sus o pereche de ghete cu șireturi de culoare galben deschis. Cred că se asortează perfect cu rochia asta frumoasă.

Concordia se uită la Phoebe:

— Ce părere ai despre rochia roz?

— Nu vreau să mai port rochii. Prefer pantalonii.

— Arăți de-a dreptul extraordinar în ei, spuse Concordia calmă. Poți să-i porți oricând vrei. Dar în cazul în care o să ai chef de o schimbare, ce părere ai despre rochia roz?

Liniștită la gândul că nu va fi obligată să poarte din nou rochii, Phoebe o studie pe cea roz cu un ochi critic.

— Cred că merge pentru ceai.

— Perfect, atunci așa rămâne.

Doamna Oates dădu din cap gânditoare.

— Cred că rochiile mai trebuie luate pe ici, pe colo, dar Nan se pricepe foarte bine la cusut, am s-o trimit sus să arunce o privire.

Concordia arătă cu mâna spre pachetele nedesfăcute.

— Să trecem acum la ghetete și la mănuși, domnișoarelor.

Edwina, Theodora, Hannah și Phoebe se repeziră să despacheteze.

Concordia se apropie de doamna Oates și amândouă priviră amuzate fetele care probau mănușile.

— Vă sunt profund recunoscătoare, doamnă Oates. Ați făcut o treabă minunată cu cumpărăturile, spuse ea în șoaptă.

— Nu a fost nici o problemă, chicoti doamna Oates. De fapt, mi-a făcut multă plăcere.

— M-a surprins faptul că croitoreasa a putut să ne livreze atât de multe rochii imediat. Cred că și-a lăsat toate celelalte comenzi pentru a o onora pe aceasta.

— Sunt sigură că așa s-a întâmplat, spuse doamna Oates.

— Croitoreasa este prietenă cu domnul Wells? întrebă încet Concordia.

— Mai degrabă o fostă clientă. Dar cred că a fost cât se poate de fericită să-și achite datoria în felul acesta.

Concordia privi șocată rochiile scumpe.

— Dumnezeule mare, vreți să spuneți că tariful pe care l-a cerut domnul Wells pentru serviciile lui se ridică la costul acestor rochii?

— Nu, nu, domnișoară Glade, spuse doamna Oates. Favoarea pe care a cerut-o a fost ca rochiile să fie confecționate și livrate cât mai curând cu putință. În felul acesta și-a plătit croitoreasa datoria față de el.

— Am înțeles. Domnul Wells își conduce afacerile într-un fel foarte neobișnuit, nu-i așa?

— Da, așa este, domnișoară Glade.

— Și mai e ceva ce nu înțeleg, doamnă Oates.

— Ce anume, domnișoară Glade?

— Dacă domnul Wells nu cere bani pentru serviciile sale, ci doar favoruri, înseamnă că este un om foarte bogat.

— O duce destul de bine, ăsta-i adevărul.

— Și cu toate acestea ocupă casa altuia.

— O, domnul Stoner nu are nimic împotriva ca dânsul să stea aici.

— Totuși, nu sunt rude, nu-i așa?

— Nu, domnișoară Glade. Nu sunt rude, ci buni prieteni.

— Foarte buni prieteni, asta e clar.

— O, domnișoară Glade, aveți dreptate. Foarte buni prieteni.

— Se pare că domnul Stoner are foarte mare încredere în domnul Wells.

Doamna Oates dădu din cap aprobator la adresa comentariului.

— Așa este, spuse ea.

Foarte buni prieteni. Concordia se gândi la modul nonșalant în care Ambrose se referise la posibilitatea ca o femeie să aibă ca amantă o altă femeie. Oare vorbea cu atâta libertate despre acest subiect pentru că era el însuși interesat într-un anumit fel de bărbați? Aceasta ar putea explica legătura ciudată dintre el și misteriosul domn Stoner. Din punctul ei de vedere era ceva cât se poate de deprimant. În ceea ce-o privea, își propusese să nu-și facă nici un fel de iluzii cu privire la o eventuală legătură pasională cu Ambrose Wells, își aminti ea.

— Vai, ați văzut cât este ceasul? exclamă doamna Oates. Când s-a făcut așa de târziu? Trebuie să mă duc să văd de masă, domnișoară Glade. Vă las cu domnișoarele și cu rochiile lor noi, zise ea și dispăru imediat pe ușă.

Concordia începu să bată cu un deget în tăblia mesei, ascultând absentă discuția fetelor despre pantofii și ciorapii care trebuiau asortați la rochii.

Nu reușise să obțină prea multe informații cu privire la mersul lucrurilor în această casă ciudată. Pe viitor va trebui să încerce o abordare mai abilă, dacă voia să afle ceva ce îi putea fi folositor.

Bătaia în ușa de la bibliotecă îl rupse pe Ambrose, din contemplarea grădinii de la fereastra de la balcon. Ieși încet din starea de meditație.

— Intră, spuse el.

Auzi cum se deschide ușa din spatele lui, dar nu se întoarse, ci rămase așezat, cu picioarele sub el, pe covor și cu mâinile odihnindu-se pe genunchi. Doamna Oates își dresese glasul.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar m-am gândit că ar trebui să știți că domnișoara Glade a început să pună întrebări despre domnul Stoner.

— Era inevitabil, doamnă Oates. Cu puțin noroc, misterul acesta o să-i țină mintea ocupată, în timp ce eu îmi voi vedea de alte treburi.

— În locul dumneavoastră, nu aș conta prea mult pe faptul că domnișoara Glade va fi atât de acaparată, încât să nu mai dea atenție celor ce se petrec în jurul ei.

— Mulțumesc, doamnă Oates. Voi ține seama de avertismentul dumneavoastră.

— Foarte bine, domnule.

— Ce părere au tinerele domnișoare despre rochii?

— Sunt încântate, mai puțin domnișoara Phoebe, domnule. Ei îi plac foarte mult pantalonii.

— Casa noastră nu este prea convențională, așa că n-are decât să poarte pantaloni aici, spuse el zâmbind.

— Da, domnule. Veți lua masa în seara asta cu domnișoara Glade și cu tinerele?

— Abia aștept, spuse el, după care continuă: După ce se duc la culcare eu o să ies. Nu e nevoie să mă aștepte nimeni. O să mă întorc destul de târziu.

— Foarte bine, domnule Wells.

Ușa se închise cu un foșnet ușor. Ambrose se întoarse la meditația lui despre grădină. Trecutul șoptea printre gândurile lui.

Împlinise optsprezece ani exact în noaptea în care intrase în casa elegantă a lui John Stoner, printr-o fereastră din spate, de la etaj. Cariera lui de spărgător începuse în acea noapte și pe acea stradă. Instinctul lui de supraviețuire fusese foarte dezvoltat, încă de la vârsta de treisprezece ani. Atunci reușise să ajungă până la cel mai apropiat cimitir, spărsese lacătul de la ușa din spate a unei capele mici și petrecuse orele care urmaseră, până în zori, ghemuit în spatele altarului.

În noaptea aceea nu dormise de frica visurilor de care era sigur că nu va putea scăpa. Știa încă de pe atunci că evenimentele din noaptea aceea aveau să-i bântuie visurile tot restul vieții.

Încercă să facă ceea ce îl învățaseră bunicul și tatăl lui, adică un plan. După ce îl termină, își permise luxul să verse câteva lacrimi.

În dimineața următoare, bizuindu-se pe vechea zicală potrivit căreia Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, se servi cu câteva piese din argintăria bisericii. Alese o pereche de sfeșnice frumoase de argint și două cupe, spuse o rugăciune și porni să-și croiască un rost în lume, folosind talentele familiei. Știa foarte bine cum să procedeze pentru a amaneta obiectele. Tatăl și bunicul lui vizitaseră suficient de des magazinele de amanet în trecut, când afacerile nu le mergeau chiar foarte bine.

În ansamblu, viața de infractor se dovedi o alegere excelentă, își spunea el în timp studia dormitorul lui John Stoner. Nu se putea spune că nu fusese crescut și educat pentru această îndeletnicire. Provenea dintr-un șir lung de ticăloși, adevărați artiști ai fraudei și înșelătoriei.

Camera era goală, așa cum prevăzuse. Se informase cu mare grijă, urmărindu-l pe John Stoner aproape o săptămână înainte de a-și elabora planul. În acest timp aflase că viitoarea lui victimă era un savant, care, în tinerețe, petrecuse mult timp în Orientul îndepărtat.

Era noaptea în care servitorii aveau liber. Printr-o investigație făcută cu ceva timp în urmă, aflase că luminile erau lăsate să ardă în biblioteca de jos. Prin crăpătura dintre perdele îl zărise pe Stoner, îmbrăcat într-un halat maro scump, cu broderii, așezat în fața unui foc plăcut. Avea alături de el un pahar de vin roșu și era cufundat în lectura unei cărți groase.

Ambrose deschise un sertar. Primul lucru pe care îl văzu fu un ceas de aur. Recunoscă fără putință de greșală strălucirea metalului în lumina slabă a lunii. Întinse mâna să-l apuce. Ușa unei camere alăturate se deschise brusc.

— Presupun că ochii dumitale văd mai bine decât ai mei, la vârsta pe care o ai, spusesse John Stoner din umbră.

Pentru prima dată era prins în timp ce își făcea treaba, dar Ambrose știa că, mai devreme sau mai târziu, dezastrul trebuia să se producă. Se pregătise și pentru o astfel de eventualitate, exact așa cum îl învățaseră bunicul și tatăl lui. Și, tot așa cum îl sfătuiseră cei doi, avea nu unul, ci chiar două planuri.

Viteza și agilitatea stăteau la baza planului nr. 1. Nu stătu prea mult pe gânduri. Sări spre fereastra deschisă, ca să apuce frânghia pe care o fixase de pervaz. N-avea nevoie decât de câteva secunde ca să dispară.

Din păcate, nu mai apucă să ajungă la fereastră. Picioarele îi zburară de sub el. O fracțiune de secundă mai târziu, se trezi întins pe podea. Impactul cu podeaua îl luă prin surprindere și îi tăie respirația.

— Nu mișca!

Ignorând ordinul, trase aer în piept și se ridică imediat în genunchi. Singurul lui gând era să ajungă la fereastră, însă o gheată îi fixă glezna de pământ. Se trezi din nou aruncat la podea, de astă dată cu fața în jos. Înainte să se poată ridica, Stoner se aplecă deasupra lui și îl apucă mai întâi de încheietura unei mâini, apoi de cealaltă. Ambrose încercă să se zbată. Era mult mai tânăr și mai puternic decât agresorul său. În plus, era disperat. Avea toate avantajele de partea lui. Cu toate acestea, în câteva secunde se trezi cu brațele legate la spate, cu o frânghie solidă. Lovi cu picioarele, dar Stoner se dădu ușor într-o parte.

— Admir tenacitatea dumată, tinere, spuse Stoner, dar n-am de gând să-ți dau drumul. Cel puțin, nu deocamdată. Stoner se uită spre el. Există o zicătoare foarte veche: „Nu încerca să spargi cu capul zidul unei fortărețe; sapă un tunel pe dedesubt.”

Ambrose se lupta cu panica, iar aceasta amenința să pună stăpânire pe el. Știa că îl poate distruge. Era momentul să treacă la planul nr. 2. Începu să vorbească. Repede.

— Vă rog să mă iertați, domnule, dar nu cred că am mai auzit această vorbă din bătrâni. Shakespeare? Sau poate din Proverbe?

Recursesese la vocea cultivată pe care o adopta atunci când avea de-a face cu oamenii din lumea bună, pentru a da impresia că se născuse și crescuse în aceleași cercuri ca și ei.

De fapt, acesta era adevărul. Tatăl și bunicul lui fuseseră niște ticăloși pentru că așa hotărâseră ei să-și trăiască viața, dar prin naștere erau gentlemeni. Era perfect conștient de faptul că clasa socială era infinit mai importantă decât moralitatea. Cu puțin noroc, ar fi putut scăpa din necazul acesta. Gentlemenilor nu le place să trimită alți gentlemeni la închisoare.

Stoner își afundă mâinile în buzunarele halatului și dădu din cap – părea încântat.

— Foarte bine, tinere. Nu orice spărgător ar fi în stare să poarte o conversație elegantă la această oră din noapte. Acționezi când cu capul, când cu picioarele și acest lucru este foarte important.

Ambrose nu avea nici cea mai vagă idee unde voia să ajungă Stoner, dar cel puțin făcea conversație și nu se repezise să cheme poliția.

— Îmi cer sincer scuze pentru această nefericită întâmplare, domnule. Ambrose se ridică, cu mare grijă, în șezut. Vă asigur că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

— Chiar așa?

— Mi-e teamă că povestea din seara asta este rezultatul câtorva pahare în plus de vin roșu și al unui pariu nefericit făcut cu câțiva prieteni. Știți cum este cu băieții care au fost împreună la Oxford. Nu pot rezista în fața unei provocări.

— Și care a fost pariul? Stoner părea sincer curios.

— Așa cum spuneam, am petrecut noaptea în grup și am cam băut. Unul dintre noi, cred că era Kelbrook, a amintit de poveștile care au apărut recent în presa de senzație. Poate că le-ați citit și dumneavoastră? Sunt tot felul de aiureli despre un tâlhar care își alege victimele numai din rândul gentlemanilor bogați.

— A, da, acum că ai pomenit de asta, îmi amintesc câteva din articolașele alea. Mi se pare că ziaristul care le scrie l-a poreclit pe spărgător Fantoma.

— Presa de senzație adoră să atribuie porecle ciudate unor ticăloși, în încercarea de a-și face reportajele mai interesante.

— Așa este.

— Ei bine, așa cum spuneam, Kelbrook a adus vorba despre Fantomă. Eu și prietenii mei am început să ne dăm cu părerea despre cât de greu este să-l imiți pe spărgător. Eu am susținut că nu este deloc greu. Cineva n-a fost de acord cu mine. Și, din una în alta, trebuie să spun cu tot regretul că am acceptat pariul.

— Înțeleg. Și ce te-a făcut să alegi fereastra mea pentru această experiență?

— Mi-e teamă că vă potriviți foarte bine cu descrierea tipului de victime preferate de Fantomă.

Stoner chicoti.

— Tinere, ești foarte isteț, trebuie să recunosc. Cum te cheamă?

— Ambrose Wells. Era numele pe care și-l inventase în ziua în care fugise din casa tatălui său. Dacă reușea să scape din încurcătura asta, își va lua altul.

— Ce-ai zice să mergem jos și să bem o ceașcă de ceai, în timp ce vom discuta despre viitorul dumitale, domnul Wells?

— Ceai?

— M-am gândit că ai prefera ceaiul în locul oricărei alte oferte pe care ți-aș putea-o face.

— În ce ar consta o altă ofertă?

— Într-o întâlnire cu un polițist. Dar mă îndoiesc că în acest caz ai mai putea obține o ceașcă de ceai ca lumea.

— Pare un raționament excelent.

— Așa mă gândeam și eu. Hai să mergem la bucătărie. Va trebui să ne descurcăm singuri. În seara asta servitorii sunt liberi. Presupun că știai acest lucru, nu-i așa?

Ambrose se așezase buimăcit pe un scaun de lemn și-l urmărise în tăcere pe bărbatul care făcea ceai. Spre deosebire de cei mai mulți oameni de rangul și cu averea lui, John Stoner se purta foarte familiar și se simțea în largul lui în propria bucătărie. În câteva minute pusese ceainicul pe foc și o linguriță de frunze de ceai într-un vas elegant de porțelan.

— De când practici cariera de „fantomă”, domnule Wells? întrebă Stoner.

— Vă rog să nu vă supărați, dar întrebarea aceasta este greșit formulată. Indiferent ce aș răspunde, o să mă faceți să recunosc că eu sunt Fantoma.

— Cred că, date fiind împrejurările, putem renunța la mica dumitale istorioară despre „fantomă”, nu-i așa?

Stoner adusese ceainicul și două cești mici, le pusese pe masa de lemn și apoi se așezase.

— Ia să vedem, continuase el. Din ceea ce am observat sus, în dormitor, ești dreptaci. Așadar, o să fii mai puțin îndemânat cu mâna stângă, drept pentru care ți-o eliberez.

— M-ați putut vedea așa de clar pe întuneric?

În ciuda necazului în care intrase, John Stoner îi trezea curiozitatea.

— Așa cum spuneam, vederea mea pe timp de noapte nu este ceea ce a fost cândva, dar continuă să fie mult mai bună decât a altor persoane de vârsta mea.

Stoner ședea de cealaltă parte a mesei și turna ceai. Ambrose observă că ceștile delicate de ceai nu aveau toartă. Ca și ceainicul, erau decorate cu scene exotice pe care nu le putea identifica. Nu sunt nici japoneze, nici chinezești, își spuse el. Ceva în legătură cu designul lor îi spunea că veneau de undeva din est.

Apucă una din cupe cu multă grijă și inhală parfumul ceaiului. Era delicat, complex și straniu.

— Ați putea să-mi spuneți cum v-ați dat seama că sunt sus? întrebă el. Am avut impresia că erați cufundat în lectura unei cărți.

— Te așteptam deja de câteva zile.

Micuța cupă elegantă de ceai fu cât pe-acți să cadă din mâna lui Ambrose.

— M-ați observat?

Stoner dădu din cap, ca și când n-ar fi fost mare lucru. Dar Ambrose știa că nu este deloc așa.

Niciuna din victimele lui nu-l depistase în timp ce le urmărea pentru a le cunoaște obiceiurile.

— Nu pot să spun că am fost foarte surprins când ai apărut aici astă-seară, spuse Stoner. Din câte am citit despre Fantomă, se pare că își studiază temeinic victimele înainte să intre în casele acestora. Mă interesau metodele dumitale. Celor mai mulți spărgători le lipsește fie inteligența, fie răbdarea de a aplica o metodă atât de prudentă. Majoritatea profită de o ocazie și nu sunt cine știe ce strategii.

— Așa cum v-am spus, domnule, eu nu sunt Fantoma. Încercam numai să-i copiez stilul datorită unui pariu. Și, după cum vedeți, nu m-am descurcat prea bine.

Stoner sorbi din ceai privindu-l gânditor.

— De fapt, te-ai descurcat foarte bine. Cine te-a învățat meseria asta?

— Sunt un gentleman, domnule. Nici prin gând nu mi-ar trece să mă înjosesc apucându-mă de-o asemenea meserie.

Stoner chicoti.

— Conversația noastră va fi dificilă, dacă ocolești întrebările mele.

— Vă rog să mă iertați, domnule. Mi-ați pus o întrebare. Am încercat să vă răspund.

— Strategia falsei sincerități este o tactică folositoare în unele situații și se pare că dumneata ai un adevărat talent în acest sens, dar te asigur că nu are rost s-o aplici în cazul meu.

Pentru prima oară, Ambrose începu să se întrebe dacă nu cumva John Stoner era nebun.

— Nu înțeleg, domnule, spuse Ambrose.

— Poate că n-am început bine. Stoner ținea micuța cupă între degete cu un gest care exprima în același timp control și eleganță. Dacă nu ești dispus să-mi spui povestea dumitale, am să ți-o spun eu pe mea. După ce o termin, vom discuta despre viitorul dumitale.

Birourile Agenției Jervis se aflau la etajul superior al unei clădiri urâte din piatră, într-unul din cartierele sărăcicioase ale orașului. Puțin după miezul nopții, Ambrose pătrunse în agenție cu ajutorul unui șperaclu.

După ce intră în încăpere, închise ușa și rămase o clipă nemișcat, savurând fiorul familiar al emoției care îl cuprindea. Bănuia că fusese născut cu o anumită dependență față de tumultul de energie pe care îl simțea în momente ca acesta. Îi aprindea toate simțurile și îl lăsa cu sentimentul că ar putea să zboare ca o pasăre de noapte. Din păcate, la fel ca oricare alt drog, avea și urmări. Îi trebuia ceva timp ca să scape de acest sentiment de puternică excitare care îi aprindea sângele.

Camera de recepție stătuse închisă mult timp. Un miros de aer stătut amestecat cu altul, și mai neplăcut, persistau în acest spațiu închis. Lumina lunii, care pătrundea prin ferestrele fără perdele, era mai mult decât suficientă. În încăpere nu era nimeni. Cu toate acestea, era gata să parieze o sumă considerabilă pe faptul că aici avusese loc, nu demult, o crimă. În jurul biroului greoi erau împrăștiate cioburi, hârtii și creioane. Avusese loc o luptă.

Examină conținutul sertarelor biroului, dar nu văzu nimic neobișnuit, în afară de agende, obiecte de papetărie, câteva sticle de cerneală și ceară de sigiliu.

În sertarul de jos găsi un manșon.

Trecu apoi la dulapul cu dosare. Era înțesat cu hârtii. Aprinse o lumină și parcurse toate dosarele rapid, dar metodic. Nu fu foarte surprins să constate că nu exista niciunul pe numele de Bartlett. Nu exista nimic care să indice că fusese angajată prin intermediul agenției. Dar faptul că nu existau nici un fel de evidențe pe numele de Concordia Glade și/sau Irene Colby, numele pe care îl utilizase Concordia înainte era foarte interesant.

Închise sertarul, stinse lumina și rămase pe gânduri o vreme. Apoi se duse din nou la birou, deschise sertarul de jos și scoase manșonul. În interiorul lui era un mic buzunar, îl pipăi, dar nu descoperi decât o batistă. Tocmai se pregătea să pună manșonul la loc, în sertar, când ceva legat de dimensiunile acestuia îl făcu să se oprească. Ceva nu era în regulă. Sertarul era prea puțin adânc.

Se lăsă pe vine și începu să pipăie cu mâna dreaptă, apăsând ușor cu vârful degetelor. Mica adâncitură în lemn se afla în fundul sertarului. Pentru un observator obișnuit, ar fi fost invizibilă chiar și în plină zi.

Apăsă cu grijă și simți un mic arc care răspundea la apăsarea lui. Fundul sertarului se ridică cu o mică scârțâitură de balamale neune, dând la iveală compartimentul ascuns. În ascunzătoare nu era decât un ziar împăturit de două ori.

Îl scoase din sertar și îl despăturii, în așa fel încât să rămână împăturit numai în două, pe mijloc. Aprinse lumina și citi titlul: The Flying Intelligencer. Era un exemplu dezgustător de presă de senzație, cunoscut pentru relatările lui dramatice despre crime sângeroase și romanele deocheate publicate în foileton.

Oare de ce se obosise doamna Jervis să ascundă un ziar? Poate că îl pusese deoparte pentru ca un eventual client să nu dea peste el. The Flying Intelligencer era destul de amuzant uneori, dar nici pe departe genul de lectură cu care ar fi dorit să fie surprinsă proprietara unei agenții furnizoare de profesoare și guvernante.

Dacă scopul doamnei Jervis era să-l țină departe de ochii vizitatorilor, ar fi fost suficient să-l așeze în același sertar cu manșonul. Strecură ziarul împăturit sub haină, ieși din birou și părăsi clădirea pustie printr-o ușă dosnică. Ajuns în alee, își ridică gulerul înalt al hainei, își trase în jos borul pălăriei și porni prin labirintul de străzi și alei neluminate. Pentru întoarcere alese alt drum decât cel pe care venise și ieși în apropiere de un bordel discret. În fața lui așteptau mai multe trăsuri. Alese una la întâmplare. Urcă și stinse lămpile din interiorul trăsorii. Era puțin probabil ca cineva să dea atenție unui domn beat care se ducea acasă după ce petrecuse câteva ore satisfăcându-și viciile, dar nu voia să riște.

La adăpostul întunericului se întrebă dacă o va mai găsi pe Concordia trează. Simțea o dorință nebună s-o vadă și să stea de vorbă cu ea despre ceea ce descoperise. Ziarul foșni sub haina lui. Va trebui să aștepte până ajunge acasă ca să-l examineze mai atent. Vedea bine pe întuneric, dar nu chiar atât de bine încât să poată citi.

Țăcănitul ghearelor câinilor pe pardoseala din salon fu primul indiciu că Ambrose se întorsese. Concordia simți o undă de ușurare. Se întorsese cu bine acasă. Acum spera să scape de sentimentul de spaimă care o cuprinsese după plecarea lui.

A doua reacție a Concordiei la prezența lui în casă fu un fel de dulce anticipare. Abia aștepta să afle dacă descoperise ceva și ce anume în timpul cercetării birourilor agenției Jervis.

Îl auzi vorbind blând cu câinii. Se mai auzi un ușor zgomot de labe pe podea și apoi liniște. Îi trimisese pe Dante și Beatrice la etajul de sus, unde dormeau fetele.

Umbrele lungi ce se strecuraseră pe sub ușa dormitorului ei se mișcau încet. Ambrose se oprise o clipă în fața ușii ei. Așteptându-se să audă bătaia lui ușoară în ușă, Concordia dădu cuvertura la o parte, se ridică în șezut și începu să-și caute ochelarii. Apoi se întinse să-și ia capotul.

Nici o bătaie în ușă.

Umbrele de sub ușă se deplasară și ea își dădu seama că Ambrose se răzgândise și se îndrepta spre camera lui. Alarmată, își strânse pe ea capotul,

își strecură picioarele în papucii noi pe care i-i dăduse doamna Oates și se repezi spre ușă. Dacă Ambrose își închipuia că poate să scape fără să-i dea un raport complet asupra investigațiilor lui, se înșela cumplit. Deschise brutal ușa și ieși în holul întunecos exact la timp ca să audă foșnetul făcut de ușa lui Ambrose care se închidea.

Concordia păși pe coridorul rece și porni grăbită spre ușa lui. Ambrose deschise ușa exact în clipa în care Concordia ridica mâna să bată. Ca și când ar fi așteptat-o, își spuse ea. Era luminat din spate de lampa care strălucea pe o măsuță mică. Cămașa albă de în îi era descheiată și scoasă din pantaloni.

— Stai trează până la ore ciudate, domnișoară Glade, spuse el.

Concordia își dădu seama că rămăsese cu privirile pironite pe pieptul lui gol, musculos, care se întrezărea printre marginile cămășii desfăcute. Înciudată, făcu un efort să-și adune gândurile. Își așeză ochelarii pe nas și își aminti că se afla acolo în misiune.

— Nu mai ciudate ca ale dumneavoastră, domnule, șopti ea. Ce s-a întâmplat? Ați aflat ceva interesant?

— Nu sunt foarte sigur, dar cred că doamna Jervis a fost ucisă. Sunt urme de luptă în biroul ei. Toate dosarele care se referă la dumneata și la domnișoara Bartlett au dispărut.

— Dumnezeule mare! Cuprinsă de emoție se apucă de cadrul ușii ca să se sprijine și se concentrează asupra aspectului celui mai ciudat din acest raport cumplit și succint. Doamna Jervis a murit?

— Nu am nici o dovadă în acest sens. Am să fac niște cercetări mâine dimineață, dar nu m-ar mira s-o fi pățit dacă a avut de-a face cu Alexander Larkin.

— Dacă aveți dreptate, înseamnă că sunt deja trei morți în această poveste. Sora clientei dumneavoastră, domnișoara Bartlett și doamna Jervis. Concordia fu scuturată de un fior și își strânse mai tare capotul în jurul ei. Înseamnă că Larkin le consideră foarte prețioase pe fetele mele.

— Așa se pare, zise el și își trecu degetele prin păr, un gest de neliniște neașteptat.

— Sunteți de acord să așteptați câteva minute ca să aflați detaliile? întrebă el. Aș dori să mă spăl pe mâini și pe față și să mă aranjez un pic. Trăsura în care m-am întors nu era chiar dintre cele mai curate.

— Cum? A, da, desigur. Concordia se retrase. Vă rog să mă scuzați.

— Vă propun să mergeți jos, în bibliotecă. Vin și eu peste câteva minute și am să vă povestesc puținul pe care l-am aflat.

— Foarte bine. Concordia șovăi o clipă. Sunteți teafăr? N-ați fost rănit?

— Mă simt foarte bine. Ambrose părea nerăbdător. Acum am să vă rog să mă scuzați.

— Sigur, murmură ea.

Ambrose traversă holul și puse mâna pe clanța ușii de la baie.

— Nu va dura mult.

— O clipă, dacă nu vă supărați, șopti ea, incapabilă să se abțină. Ați obținut vreun indiciu?

— Niciunul, dacă nu punem la socoteală ziarul.

— Ce ziar?

— Cel care se află pe masa mea de scris. Arată cu bărbia spre camera lui. Mă îndoiesc că ar putea fi numit un indiciu, dar se pare că a fost ascuns în mod deliberat. L-am găsit vârât sub fundul fals al sertarului biroului doamnei Jervis. Puteți să vă uitați la el dacă doriți.

Ambrose dispăru în baie și închise ușa după el.

Concordia așteptă până se auzi zgomotul apei care curgea, apoi se apropie încet de ușa dormitorului lui Ambrose și se uită pe furiș înăuntru.

Era o încăpere evident masculină, în tonuri de verde și maro. Covorul gros avea desene mari reprezentând niște ferigi uriașe. Patul masiv cu patru piloni și un dulap masiv ocupau cea mai mare parte a spațiului. Haina pe care o purtase Ambrose era trântită neglijent de-a curmezișul patului. Ziarul împăturit se afla pe măsuta de scris de lângă fereastră.

Nu avea altceva de făcut decât să străbată cei câțiva pași, să ia ziarul și să plece, dar ceva o reținea. I se părea un lucru extrem de intim să intre în camera lui Ambrose.

Trase adânc aer în piept, traversă repede încăperea, luă ziarul și se grăbi înapoi, spre ușă. Abia când ajunsese din nou în siguranță, în hol, își dădu seama că își ținuse respirația. Ridicol. Nu era decât un dormitor. Mai mult chiar, dacă înțelesese bine ceea ce prinsese de la doamna Oates, era camera unui bărbat care nu manifesta nici un fel de interes pentru femei.

Concordia se întoarse grăbită în camera ei, aprinse lampa și deschise ziarul. Dezamăgită, constată că avea în față un exemplar din *The Flying Intelligencer*, vechi de șase săptămâni. Despături ziarul și căută însemnări sau sublinieri făcute de doamna Jervis. Când dădu pagina, două foi de hârtie căzură din ziar și aterizară lin pe covor.

Erau două scrisori, ambele adresate doamnei R. J. Jervis și semnate S. Bartlett.

Le citi una după alta, repede, simțind că îi îngheață sângele în vine. Când termină de citit, se repezi în hol. Apa nu se mai auzea. Bătu repede la ușa băii.

— Doamnule Wells, spuse ea, străduindu-se din răspuțeri să nu strige. Ultimul lucru pe care și-ar fi dorit era să le trezească pe fetele care dormeau sus. Doamnule Wells, trebuie să vedeți neapărat ce am găsit în ziar.

Ambrose deschise ușa cu un aer resemnat. Își scosese cămașa, și era gol până la brâu. Concordia văzu picăturile de apă care străluceau pe pielea goală. Ambrose avea umerii uimitor de lați. Conturul pieptului și talia subțire erau demne de un erou mitologic. Un triunghi de păr închis la culoare, cu vârful în jos, se pierdea sub pantaloni.

— Ce s-a mai întâmplat, domnișoară Glade? întrebă el politicos.

Concordia se uita fix la el, conștientă de faptul că uimirea i se citea pe față.

— Dumnezeule mare, ce e asta? Un tatuaj?

Ambrose privi în jos la floarea micuță de pe partea dreaptă a pieptului.

— Într-adevăr, domnișoară Glade. Foarte interesant că ați observat.

— Doamne Sfinte, spuse ea din nou. Trase adânc aer în piept. N-am mai cunoscut pe nimeni care să aibă un tatuaj.

— Se pare că, în sfârșit, am reușit să vă șochez în ciuda concepțiilor extrem de moderne pe care le aveți.

— Nu, nu, nici vorbă, spuse ea grăbită. Dar ăsta este, nu-i așa, un tatuaj? Se uită mai de aproape la desenul micuț. E o floare, nu-i așa? Nu-mi dau seama ce specie poate fi.

— Regret că nu puteți identifica specia, spuse Ambrose, apucându-i bărbia și ridicându-i-o astfel încât să se poată uita în ochii ei. Se pare că nu mai rezist, domnișoară Glade. Apa rece ar fi trebuit să acționeze ca antidot, dar constat că nu a avut efect.

— Antidot, pentru ce? Aveți febră, domnule?

— Am luat foc, domnișoară Glade.

Următorul lucru de care își dădu seama fu gura lui care-i pecetlui buzele, făcând-o să uite de toate, inclusiv de tatuaj.

Nu avusese intenția s-o sărute. Nu încă. Nu în seara aceea. Era prea curând, iar momentul prost ales. Încercase să o trimită jos cu câteva clipe mai înainte și intrase în baie ca să se răcorească cu apa rece ca gheața. Dar ea venise după el. Când o văzuse cum stă acolo, îmbrăcată în capot, cu buzele moi desfăcute din cauza șocului produs de vederea tatuajului, nu mai rezistase, era prea atrăgătoare.

O sărută încet, apăsător, dureros de conștient că este o mare greșeală. Dar ea fusese cea care venise și bătuse la ușa băii, își aminti el. Și, apoi, era domnișoara Concordia Glade, fiica foarte neconvențională a cunoscuților liber-cugetători William Gilmore Glade și Sybil Marlowe. Nu era o domnișorică fără experiență.

Timp de o secundă, Concordia rămase nemișcată, ca și cum ar fi înghețat. Ambrose îi cuprinse ceafa cu mâna accentuând sărutul și așteptând un semn de răspuns, care să-i arate că simte și ea ceva.

Concordia tremura. Îi scăpă un mic geamăt de plăcere.

— Domnule Wells, spuse ea pe un ton abia șoptit și plin de mirare. Se pare că totuși vă atrag femeile.

Ambrose rămase o clipă nemișcat. Apoi se îndreptă puțin.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă el.

— Am avut impresia că poate dumneavoastră și domnul Stoner sunteți ceva mai mult decât niște simpli prieteni.

— Înțeleg. Ambrose era gata să izbucnească în râs. Așa-mi trebuie, asta este explicația, își zise el.

— Nu contează. Acum nu mai contează.

— Nu, sigur că nu contează. Dați-mi voie să corectez această mică neînțelegere.

O strânse mai tare și o sărută din nou, de astă dată cu pasiune. Concordia îi înconjură gâtul cu brațele și îi răspunse la sărut cu un entuziasm care îl făcu să ametească. Simți cum crește în el un val de dorință și încântare.

Își strecură mâinile în părul ei și o sărută lung, cu nesaț. După un timp fu nevoit să se întrerupă ca să respire.

— După tot ceea ce am trăit împreună, spuse el, cred că a venit timpul să-mi spui Ambrose, nu crezi?

— Ambrose.

El se retrase puțin și văzu că ochelarii fetei se aburiseră din cauza respirațiilor lor combinate.

— Scuzele mele, spuse el și îi scoase ochelarii. Probabil că te-ai simțit ca atunci când săruți un străin pe întuneric.

— Nu, spuse ea. Clipi o dată sau de două ori și se uită la el. Știu exact cine ești.

— Concordia, șopti el. Ce îmi faci tu mie?

O trase mai aproape de el, dorind cu disperare să-i simtă căldura trupului. Nimic nu-i putea domoli dorința care îl mistuia. Concordia se lipi de el, aparent la fel de dornică. Ambrose căută decolteul capotului. Când îi cuprinse sânul, Concordia înțepeni. Ambrose reuși cu greu să-și desprindă gura de gura ei.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii ei mari erau întunecați. Îi dădu drumul lui Ambrose și făcu un pas înapoi.

— Dumnezeule mare, am uitat de tot! zise ea și se căută în buzunarul capotului.

— Ce-ai uitat?

— Scrisorile.

Îi flutură prin fața ochilor două foi de hârtie.

— Asta venisem să-ți spun. Le-am găsit în interiorul ziarului. Sunt de la domnișoara Bartlett. I le-a scris doamnei Jervis în timp ce era la castelul Aldwick. Ultima este datată puțin timp înainte de dispariția ei.

Ambrose se strădui să-și concentreze atenția asupra celor două foi de hârtie, pe care ea continua să i le fluture prin fața ochilor.

— Dă-mi să văd.

Concordia i le înmână.

— Domnișoara Bartlett a descoperit că ceva nu este în regulă la castel. În prima scrisoare menționează că acolo nu se pot primi și nici nu se pot trimite scrisori. Scrie că a trimis scrisorile mituindu-l pe unul dintre fermierii care livrează alimente la castel.

Ambrose îi dădu ochelarii.

— Du-te în bibliotecă. Vin și eu în câteva minute.

Zece minute mai târziu, îmbrăcat în halat, ședea la biroul din bibliotecă. Cele două scrisori de la domnișoara Bartlett adresate doamnei Jervis erau așezate în fața lui.

— Este clar că o cunoștea bine pe doamna Jervis, spuse el.

— Așa e. Concordia se plimba încoace și încolo prin fața biroului.

Comunică în maniera unor persoane care se cunosc bine de mai multă vreme.

— În prima scrisoare, domnișoara Bartlett spune că a dat peste o afacere ilegală care le implică pe fetele pentru care a fost angajată ca profesoară.

— A ajuns la aceeași concluzie ca și mine. Nu poate fi nici o greșeală. Ticălosul acela, Alexander Larkin, încerca, într-adevăr, să intre în afacerea cu furnizarea de curtezane de înaltă clasă.

Ambrose privi o vreme scrisoarea.

— Cred că Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora făceau parte dintr-un experiment, iar dacă totul mergea bine, proiectul urma să continue cu alte orfane.

— Îngrozitor individ.

Ambrose rămase pe gânduri o clipă.

— Nu menționează numele lui Larkin. Probabil că nu știa de legătura lui cu această afacere.

— Păi, nu spuneai că are grijă să se țină la distanță de afacerile lui ilegale?

— Ba da.

Concordia strânse pumnii.

— Ce creatură odioasă, ticăloasă și mârșavă, zise ea.

Ambrose citi cu voce tare din prima scrisoare:

— Nu există prea multe dubii cu privire la ceea ce se petrece aici. Dacă prima licitație va avea succes, vor urma și altele. Nu văd nici un motiv pentru care dumneata și cu mine nu ne-am lua partea noastră de câștig...”

Concordia se opri brusc, din plimbarea prin cameră.

— Se pare că domnișoara Bartlett propunea ca ea și doamna Jervis să îi șantajeze, așa este?

— Da. Din păcate, numele celui care urma să fie șantajat nu este menționat în niciuna dintre scrisori.

Concordia se încruntă.

— Mi-ai spus că Larkin are grijă ca numele să nu fie asociat cu afacerile lui. Probabil că altul era cel pe care voiau să-l șantajeze.

— Pare logic.

Ambrose se ridică, ocoli biroul și se opri în fața lui.

— Sunt mai multe lucruri aici, decât ceea ce ți-am spus eu, Concordia.

— Adică?

— Au existat zvonuri că Larkin ar fi încheiat un parteneriat cu un gentleman care se învârte prin înalta societate. S-ar putea ca acest nou asociat să fie persoana care a abordat-o pe doamna Jervis și a rugat-o să-i găsească o profesoară pentru primele patru fete din acest experiment. Poate că pe el au încercat doamna Jervis și domnișoara Bartlett să-l șantajeze.

Concordia își încrucișă brațele la piept.

— Dacă noul partener al lui Larkin se învârte prin înalta societate, atunci, fără îndoială, este vulnerabil în fața unei încercări de șantaj.

— Și, în consecință, dispus să omoare ca să-și protejeze reputația.

Urmă o tăcere lungă timp în care amândoi se gândiră la această eventualitate.

— Cum a putut domnișoara Bartlett să facă așa ceva? întrebă Concordia după un timp.

— Să riște un șantaj? Ambrose ridică din umeri. Ca profesoară, nu era foarte bine plătită. A văzut o ocazie de a-și îmbunătăți situația financiară și a încercat să profite de ea.

Concordia scutură din cap.

— Nu mă gândeam la tentativa de șantaj, ci mă întrebam cum de s-a gândit să se implice într-o chestiune atât de abjectă? Cum de i-a trecut prin minte să le facă așa ceva fetelor de care trebuia să aibă grijă?

Ambrose zâmbi, amintindu-și de prima ei apariție, din grajd, luptându-se să stăpânească un cal speriat și amenințând cu pistolul un ticălos, pentru a le salva pe Edwina, Theodora, Hannah și Phoebe.

— Cred că putem spune fără teama de a greși că în privința caracterului, domnișoara Bartlett semăna foarte puțin cu tine, spuse el pe un ton blând.

— Dar era profesoară!

— Nu, Concordia. Ambrose se apropie de ea. Tu ești profesoară. Domnișoara Bartlett era cu totul altceva.

— La ce te gândești? întrebă ea, făcând efortul să se concentreze.

— Mă gândesc că dacă aș avea cât de cât minte, te-aș trimite sus, la culcare. Este foarte târziu.

— Da, este foarte târziu, zise ea, dar rămase locului.

Ambrose se aplecă și o sărută din nou. Concordia tremura și el își savură victoria. Continua s-o sărute simțind cum degetele ei tremurau pe umerii lui. Îi lărgi decolteul capotului pentru a doua oară în noaptea aceea. Acesta se desfăcu, lăsând să se vadă cămașa de pânză albă de dedesubt. Murmură ceva nedeslușit când îi prinse sânii în palme. Prin materialul subțire al cămășii de noapte îi simțea sfârcurile întărite. Apoi mâna îi alunecă spre curbura amplă a șoldurilor. Fremătând, Concordia își trecu degetele prin părul lui.

Ambrose o ridică în brațe și porni cu ea spre canapea. Concordia îl privi plină de dorință. O așeză pe canapea și întinse mâna să-i dea jos ochelarii.

În clipa aceea se auziră niște bătăi ușoare în ușa bibliotecii.

— Domnișoară Glade? Vocea Theodorei se auzea înfundată prin panoul masiv de lemn. Veniți, vă rog, repede. Hannah a avut iar un coșmar. Plânge și nu se poate opri.

Ambrose simți cum Concordia se încordează brusc. Invitația senzuală dispăru din ochii ei într-o fracțiune de secundă. Sări de pe canapea, și-și strânse capotul.

— Trebuie să mă duc imediat la Hannah, spuse ea și porni grăbită spre ușă, nu înainte de a striga: Vin acum, Theodora!

Ambrose își aranjă și el halatul în timp ce o urmărea cu privirea pe Concordia, alergând spre oglindă ca să se aranjeze. După ce își puse înfățișarea în ordine, se duse la ușă și o deschise.

Theodora, îmbrăcată în cămașă de noapte, aștepta în hol cu o figură foarte îngrijorată. Când îl văzu pe Ambrose, strânse ochii.

— Am fost la dumneavoastră în cameră și nu erați acolo, îi spuse ea Concordiei. Apoi am observat că era lumină aici, jos.

— Domnul Wells și cu mine discutăm ceva foarte important, ceva care s-a petrecut astăzi, spuse Concordia crispată. Ieși în hol și se uită înapoi către Ambrose. Mă veți ierta, domnule. Speram ca Hannah să nu mai aibă alt coșmar așa de curând.

Ambrose o studie pe Theodora, care se uita la el cu o expresie puțin prea nevinovată.

— Momentul ales de acest coșmar este, într-adevăr, cât se poate de interesant.

Concordia rămăsese cu gura căscată.

— Poftim?

— Noapte bună, domnișoară Glade. Înclină capul și făcu o mică plecăciune. Fiți liniștită, vom termina conversația cu altă ocazie.

Concordia roși.

— Noapte bună, domnule, zise ea și închise repede ușa în urma ei.

Ambrose așteaptă câteva clipe înainte de a stinge lampa și a părăsi biblioteca. Când ajunsese pe palier, auzi șoapte înăbușite și un chicotit ușor care venea dinspre holul întunecat de la etajul următor.

Deasupra se mai auziră zgomote ușoare de pași, o ușă închisă în grabă, după care se așternu liniștea.

În dimineața următoare Ambrose, care stătea în capul mesei, privea aglomerația din salonul de mic dejun. Concordia ședea pe scaunul de la celălalt capăt al mesei, chiar în fața lui. Ambrose își zise că ședea foarte bine acolo, deoarece așa putea să o vadă în fiecare dimineață.

Concordia își strânsese părul într-un coc înalt și îmbrăcase una din rochiile noi pe care le comandase el la croitoreasă. Rochia era dintr-un material auriu, cu dungă în culoarea cerii de sigiliu.

Fetele păreau foarte bine dispuse. Hannah era suspect de veselă după noaptea ei așa-zis agitată. Phoebe, care ședea lângă ea, strălucea de mulțumire în pantalonii ei băiețești. Ambrose își propuse să-i trimită vorbă croitorului să facă mai multe rânduri de haine băiețești de calitate mai bună pentru ea.

Edwina și Theodora, aflate de cealaltă parte a mesei, suave ca niște îngerași, îmbrăcate în verde și albastru, vorbeau entuziasmate de vizita la seră pe care le-o promisese doamna Oates.

Ambrose mânca ochiuri cu pâine prăjită și asculta conversația vioaie care se desfășură în jurul mesei. Era amuzat de propria lui reacție în fața Concordiei și a fetelor. De ani de zile petrecea această oră de unul singur, citind ziarele. În dimineața asta însă, ziarele stăteau neatinsse pe marginea mesei. I-ar fi fost imposibil să se concentreze asupra lor, dată fiind sporovăiala veselă a fetelor.

— Am intenția ca astăzi să ne reluăm studiul, spuse Concordia.

Anunțul ei fu întâmpinat cu exclamații de uimire, chiar cu un fel de consternare.

— Dar, domnișoară Glade, spuse Theodora cu toată seriozitatea, nu avem nici cărți, nici rigle, nici globul și nici hărți.

Concordia îi aruncă un zâmbet provocator lui Ambrose.

— Sunt sigură că domnul Wells nu va avea nimic de obiectat dacă vom transforma temporar biblioteca în sală de clasă.

Ambrose se gândi o clipă la această propunere, apoi ridică din umeri.

— Nu, domnul Wells nu va avea nimic de obiectat.

— Vă mulțumesc, domnule. Concordia îi adresează o privire recunoscătoare.

Phoebe se uită nehotărâtă la Ambrose.

— Sunt și cărți de chimie în bibliotecă, domnule?

— Găsești cărțile de chimie pe al doilea raft din dreapta, spuse Ambrose.

— Dar despre Egiptul antic? întrebă Edwina. Acesta este subiectul meu preferat.

— Egiptul antic este la balcon, chiar deasupra scării. Mai sunt și volume despre China, America, India, Africa și altele despre istoria locală.

Fata se luminează la față.

— Chiar așa?

— Chiar așa. Ambrose mai luă o bucată de omletă în furculiță. Domnul Stoner a călătorit foarte mult prin lume și a scris o parte din cărțile pe care le veți găsi pe rafturile din bibliotecă.

Fetele erau de-a dreptul încântate.

— Veți găsi și niște obiecte interesante, pe care domnul Stoner le-a adus de prin călătoriile lui. S-ar putea ca unul să vă trezească în mod deosebit interesul. Este un scrin plin cu tot felul de curiozități. Legenda spune că există o sută și unu de sertare ascunse în interior, dar nimeni nu a reușit până acum să găsească și să deschidă atât de multe.

— Un scrin plin cu sertărașe ascunse! Phoebe era încântată. Ce emoționant! Putem să încercăm să găsim și noi câteva, domnule Wells?

— Sigur că da.

Edwina se uita la el plină de speranță.

— Biblioteca include și lucrările doamnei Browning? Ador poeziile ei.

— Elizabeth Barrett Browning și fratele ei se află și ei aici. Și stau pe raft chiar unul lângă altul. Mi s-a părut foarte potrivit așa.

Theodora se aplecă ca să se uite la el.

— Sunt cumva și acuarele și pensule?

Ambrose reflectă o clipă.

— Cred că s-ar putea să fie și ceva obiecte de acest fel într-unul din dulapuri. Probabil că sunt cam vechi. Am să-i spun lui Oates să cumpere altele noi.

Theodora era încântată.

— Vă mulțumesc, domnule. Ar fi minunat. Când a sosit domnișoara Glade la castel, ne-a adus niște culori și pensule excelente, dar a trebuit să le lăsăm acolo când am fugit.

— Înțeleg, spuse el.

— Dar romane, domnule? întrebă Hannah. Mă interesează foarte mult romanele, mai ales cele cu căsătorii secrete, moștenitori dispăruți și femei nebune închise în pod.

— Vrei să spui romane de senzație?

— Da, domnule.

Ambrose luă o bucată de pâine prăjită.

— Cred că pot afirma, cu certitudine, că nu există nici un singur roman de senzație în bibliotecă.

— O, făcu Hannah, dezamăgită.

Entuziasmul de pe chipurile celorlalte fete păli.

— Ce păcat, murmură Hannah.

Ambrose studie chipurile lor dezamăgite.

— În această casă vin mai multe ziare, spuse el în cele din urmă. Unele dintre ele publică romane foileton. Puteți să le citiți pe acestea. Asta în cazul în care domnișoara Glade nu are obiecții.

— Cătuși de puțin. Concordia întinse unt pe o bucată de pâine prăjită. Cred cu toată convingerea în utilitatea lecturii romanelor. Încurajează dezvoltarea imaginației și ne permite să trăim anumite pasiuni și emoții pe care nu le întâlnești des în societate.

Ambrose ridică din sprâncene.

— Mă uimiți, domnișoară Glade. Mă îndoiesc că există multe persoane în profesiunea dumneavoastră care să vă împărtășească opiniile. Sunt sigur că marea majoritate a educatorilor și cei mai mulți părinți consideră că romanele de senzație pot avea o influență nepotrivită asupra minților tinere.

— Sunt de acord că opiniile mele referitoare la educația tinerelor domnișoare sunt oarecum neobișnuite.

— Unice cred că ar fi un cuvânt mai potrivit, spuse el amuzat.

— Poate că da. Entuziasmul îi străluci în ochi. Dar eu cred în teoriile mele. Într-o zi, o să-mi înființez propria școală de domnișoare pe baza principiilor pe care le-am elaborat.

Ambrose lăsă în jos bucățița de pâine prăjită, fascinat de faptul că întrezărise ceva din speranțele și visele ei.

— Cred că ați mai spus asta.

— Școala mea se va baza pe aceleași principii educative pe care le-au îmbrățișat și părinții mei, spuse ea. Erau convinși – și eu sunt de acord cu ei – că o programă de învățământ amplă, cuprinzătoare, nu numai că dezvoltă puterea logicii și a raționamentului tinerelor domnișoare, dar le și pregătește pentru diferite cariere. Convingerea mea este că tinerele domnișoare pregătite să-și poată croi singure un drum în viață nu se vor mai simți obligate să se căsătorească din motive financiare.

— Dar, după cum ați remarcat, sunt multe profesii și cariere care rămân închise pentru femei, spuse Ambrose.

Sprâncenele Concordiei se îmbinară pe deasupra ochelarilor.

— Unul dintre argumentele folosite pentru a le ține pe femei departe de facultățile de medicină și alte instituții profesionale este acela că nu sunt bine pregătite din punct de vedere academic. Fetele care vor absolvi școala mea, vor fi capabile să-i concureze pe băieți. Mai mult chiar, vor termina școala hotărâte să ia atitudine și să se lupte pentru dreptul de a fi admise în aceste profesii.

— Înțeleg.

— Țineți minte ce vă spun, domnule. Când vor fi suficient de multe femei care să se unească și să-și ceară drepturile, în lume se vor produce schimbări mari.

Ambrose înclină capul în semn de respect.

— Sunt impresionat de devotamentul pe care îl manifestați față de scopurile dumneavoastră, domnișoară Glade. Vă urez mult succes în planurile dumneavoastră mărețe.

Concordia îi adresează un zâmbet strălucitor.

— Vă mulțumesc, domnule. Atitudinea dumneavoastră demonstrează că aveți o gândire foarte avansată în aceste chestiuni.

— Pentru un bărbat, asta vreți să spuneți?

Concordia roși.

— Pentru oricine, indiferent că este bărbat sau femeie. În general vorbind, există o mare reticență față de principii ca egalitatea între femei și bărbați. Sunt sigură că știți asta.

— Acest lucru poate fi valabil pentru societate, în general, însă aici în casă, ca și cea în care ați locuit dumneavoastră, domnișoară Glade, multe lucruri sunt abordate într-un mod neconvențional.

Concordia își drese glasul.

— Ei bine, cred că am discutat destul pe tema asta. Ne așteaptă o zi încărcată. Strânse șervetul și îl puse pe masă, alături de farfurie. Vă rog să mă scuzați, intenționez să mă uit prin bibliotecă ca să strâng câteva materiale pentru lecțiile de astăzi.

Ambrose se ridică în picioare și ocoli masa ca să-i tragă scaunul.

— Să-mi spuneți dacă mai aveți întrebări cu privire la ceea ce conține biblioteca.

— Da, mulțumesc, așa voi face.

Concordia se ridică, porni repede spre ușă, apoi se întoarse și le aruncă o privire celor patru fete:

— Vă aștept pe toate în bibliotecă peste douăzeci de minute.

— Da, domnișoară Glade, murmurară tinerele.

Concordia ieși din cameră. Mișcarea bruscă făcu ca tivul rochiei să se ridice într-o curbă elegantă și ispititoare pe care Ambrose era sigur că ar fi putut-o studia ore în șir.

În clipa următoare îi dădu seama că încăperea se cufundase în tăcere. Când se întoarse descoperi că cele patru fete îl studiau cu atenție. După ce reveni la scaunul lui din capul mesei și se așeză, Hannah, Theodora și Phoebe își mutară privirile către Edwina. Aceasta se ridică, se duse la ușă și o închise foarte ferm, după care reveni la locul ei.

— Suntem foarte îngrijorate de situația domnișoarei Glade, domnule, spuse ea.

Ambrose își turnă ceai în ceașcă.

— În ce sens? întrebă el.

— În această casă, clarifică Theodora.

— Așa deci, spuse el lăsându-se pe spătarul scaunului. Cred că acum înțeleg. Sunteți îngrijorate în legătură cu situația domnișoarei Glade în această casă.

Phoebe dădu repede din cap, ca și când ar fi fost încântată că el sesizase atât de repede ideea.

— Așa este, domnule Wells.

— Problema este că, răspunse Hannah, pe un ton serios, deși domnișoara Glade este foarte inteligentă, foarte bine educată și extrem de modernă în gândire, nu are prea multă experiență practică.

Ambrose se uită, pe rând, la fiecare fată.

— Cred că o subestimați. Domnișoara Glade, deși singură pe lume, a reușit să supraviețuiască timp de mai mulți ani. Trebuie să aveți încredere în mine când vă spun că nimeni nu este în stare de o astfel de performanță fără să acumuleze o bogată experiență practică.

— Nu m-ați înțeles, domnule, spuse Edwina cu oarecare nerăbdare în glas. Este clar că domnișoara Glade are anumite cunoștințe practice. De exemplu, știe să citească orarul trenurilor sau cum să transforme o rochie ca să poată fi purtată mai multe sezoane la rând. În schimb, are foarte puțină experiență în comportamentul față de bărbați.

— Înțeleg.

— Doamnele care își câștigă existența ca profesoare sunt obligate să fie foarte atente la felul în care se poartă cu domnii, spuse Theodora. Nu-și pot permite să se expună la un eventual scandal, pentru că și-ar pierde posturile.

— Și de aceea au foarte puțină experiență în acest sens, adăugă Hannah. Ambrose apucă ceașca de ceai.

— Sunteți sigure să domnișoara Glade nu știe cum să se poarte cu domnii?

— Domnișoara Glade și-a petrecut timpul lucrând ca guvernantă și ca profesoară, spuse Phoebe sec. Iată de ce suntem sigure că posedă experiență în relațiile cu domnii.

Ambrose puse jos ceașca de ceai.

— Este vorba despre evenimentele din seara trecută, nu-i așa?

Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora schimbă câteva priviri sumbre între ele și apoi se întoarseră din nou spre el. Ambrose se trezi față în față cu patru perechi de ochi foarte hotărâți.

— Văd că trebuie să fim sincere, domnule, spuse Edwina pe un ton amenințător. Noaptea trecută am fost obligate s-o salvăm pe domnișoara Glade, care este lipsită de experiența necesară și nu a sesizat pericolele situației în care se afla.

— Și care ar fi, mai exact, aceste pericole? întrebă Ambrose.

Toate roșiră și se uită din nou una la alta, îngrijorate, însă nu-și coborâră privirile. Ambrose se întreba dacă își dădeau seama că își țineau bărbia și umerii în același fel hotărât ca și Concordia, atunci când își puneă în minte un anumit lucru. Învățaseră de la ea, în ultimele câteva săptămâni, mai

mult decât își dădeau seama, își spuse el amuzat. Concordia devenise pentru ele un model de comportament feminin.

— Vorbim despre riscurile pe care și le asumă o doamnă atunci când se află singură cu un bărbat, la miezul nopții, spuse Phoebe rostind cuvintele pe nerăsuflete.

— Când este singură cu el, în capot și cămașă de noapte, preciză Hannah.

— Când domnul în chestiune nu are pe el decât un halat, mai adăugă Edwina.

— Ne dăm seama, spuse Theodora, că domnișoara Glade este foarte inteligentă, are vederi înaintate și, tocmai de aceea, un bărbat de lume își poate închipui că are mai multă experiență decât în realitate.

Ambrose înclină capul.

— Înțeleg îngrijorarea voastră, spuse el.

Hannah părea satisfăcută.

— Nu vrem ca domnișoara Glade să aibă soarta Lucindei Rosewood.

— Cine este Lucinda Rosewood? întrebă el.

— Este eroina din romanul Trandafirul și spinii, răspunse Hannah. Este un roman excelent al uneia dintre autoarele mele preferate. În capitolul șapte, Lucinda Rosewood este sedusă de domnul Thorne, care profită de firea ei naivă și încrezătoare. Când își dă seama de realitate, fuge în noapte.

— Și ce se întâmplă după aceea? întrebă el, interesat fără să vrea.

— Nu știu, recunosc Hannah. L-am luat cu mine când am plecat de la castel, dar de atunci nu am mai avut timp să-l citesc.

— Înțeleg. Ambrose cântări situația rapid. Ei bine, în locul tău, eu nu mi-aș face griji. Presupun că terminând lectura, vei constata că domnul Thorne aleargă după Lucinda Rosewood, își cere scuze pentru că a profitat de ea și o roagă să se căsătorească cu el.

— Așa credeți? întrebă Hannah foarte serioasă.

— Nu fi ridicolă, o dojeni Phoebe. Domnii nu se căsătoresc niciodată cu o doamnă cu reputația știrbită, decât dacă este moștenitoarea unei averi importante. Toată lumea știe asta.

— Exact, interveni și Edwina. Doamnele sărace care și-au pătat reputația termină prost și în romane și în viața reală.

Theodora interveni:

— Nu este corect. Domnii ar trebui s-o termine prost, exact așa cum spune domnișoara Glade.

— S-ar putea ca ea să aibă dreptate în sensul moral și filosofic cel mai elevat, dar, în realitate, adevărul este altul, declară Edwina. Îl fixă pe Ambrose cu o privire aspră. Tocmai pentru că domnișoara Glade are opinii atât de avansate, ar putea să-i lase unui domn o impresie falsă.

— Am înțeles ce vreți să spuneți, zise Ambrose.

Edwina zâmbi satisfăcută și se uită la colegele ei.

— Acum ar trebui să pornim spre bibliotecă înainte să vină domnișoara Glade după noi.

— Abia aștept să văd scrinul plin de curiozități, exclamă Theodora.
Ambrose se ridică în picioare cu intenția de a-i ține scaunul celei de lângă el, dar fetele erau deja în picioare.

— O clipă, vă rog, spuse el.

Fetele se opriră ascultătoare și se întoarseră spre el cu chipuri întrebătoare.

— Da, domnule, zise Edwina.

— Cred că ați trăit toate în orfelinat înainte de a fi trimise la castel.

Era ca și când un nor ar fi apărut brusc deasupra înșoritului salon de mic dejun. Chipurile fetelor se întunecară.

— Așa este, domnule, spuse Theodora cu o voce abia auzită.

— Proveniți toate de la aceeași instituție? întrebă el.

— Da, domnule, șopti Phoebe.

— Vă rugăm să nu ne trimiteți înapoi în locul acela îngrozitor! Hannah își strânsese pumnii. Ochiul îi erau deja plini de lacrimi. O să fim foarte, foarte cuminți.

Theodorei îi tremura gura. Phoebe clipi de mai multe ori. Edwina își trase nasul.

Ambrose se simțea precum căpcăunul din poveste.

— La naiba cu toată aiureala asta, exclamă el.

Exclamația lui produse patru fețe uluite. Își aminti imediat că nu se înjura în fața unor doamne, mai ales a unor tinere doamne.

— Scuzele mele. Scoase o batistă din buzunar și i-o dădu lui Hannah. Șterge-ți ochii, domnișoară, nimeni nu are de gând să vă trimită înapoi, la orfelinat.

— Vă mulțumesc, domnule. Hannah făcu o mică reverență și porni spre ușă. Celelalte se pregăteau s-o urmeze.

— Încă o întrebare, spuse el.

Toate patru înghețară, ca niște iepurași în fața lupului. Theodora înghiți în sec cu greutate.

— Care este întrebarea, domnule?

— Aș vrea să știu numele școlii de caritate unde ați locuit înainte de a fi trimise la castel.

Fetele se gândiră o clipă, căci era clar că erau încă îngrijorate în legătură cu intențiile lui. În cele din urmă, Edwina se întoarse spre el.

— Se numește Școala de caritate Winslow pentru fete.

— Și adresa? insistă el.

— Strada Rexbridge numărul șase, spuse Phoebe. Se uita la el disperată. Este un loc îngrozitor, domnule.

Hannah, care trecuse deja de stadiul lacrimilor, era foarte palidă.

— Domnișoara Pratt, directoarea, le pedepsește pe toate fetele care nu ascultă de Regulile de aur pentru fetele recunoscătoare și le încuie în pivniță. Uneori, trebuie să stea acolo, pe întuneric, zile întregi. Este... este înspăimântător.

Pivnița era sursa coșmarurilor ei, își dădu seama Ambrose.

— Ajunge, spuse el. Niciuna dintre voi nu va fi trimisă la nici un fel de instituție împotriva voinței ei.

Norul care întunecase salonul de mic dejun dispăru în mod miraculos. Soarele răsărise din nou. Fetele porniră repede pe coridor. Vocile lor vesele răsunau în toată casa.

Rămas, în sfârșit, singur, Ambrose se uită la teancul de ziare și, după o clipă întinse mâna și luă The Times. După un timp își dădu seama că salonul de mic dejun, locul care fusese întotdeauna sanctuarul lui, părea ciudat de pustiu.

În aceeași după-amiază, pe la ora trei, Concordia simți din nou fiorul acela devenit deja familiar. Ridică privirile de pe meniul pe care îl pregătea pentru a-l da doamnei Oates și îl văzu pe Ambrose care stătea în ușa bibliotecii, cu o cutie sub braț.

— Aici erați, domnule. Puse deoparte însemnările și se uită la el cufundându-se în fotoliul comod. Tocmai făceam o listă de fructe și legume proaspete pe care aș dori să le includ în meniurile doamnei Oates, continuă ea. Ce v-a reținut atât de mult? Spune-ați să ieșiți să faceți câteva cercetări, dar ați lipsit mai multe ore.

— Credeam că o să fi ocupată cu fetele și cu lecțiile până mă întorc. Străbătu biblioteca și se așeză la biroul lui. Unde sunt elevele dumitale?

— Le-am trimis cu domnul Oates să viziteze sera. Presupun că va face o treabă mult mai bună decât mine la botanică.

— Cu siguranță că o să-l încante această sarcină. Ambrose lăsă cutia pe masă. Oates este un grădinar pasionat.

— Se vede. Concordia îl privi. Ei bine? Aveți de gând să-mi spuneți ce-ați descoperit?

— Printre altele, am făcut câteva cercetări pe strada unde a locuit doamna Jervis.

Concordia sesiză imediat folosirea timpului trecut.

— Așadar, este moartă?

— Trupul ei a fost scos din apă în urmă cu vreo șase săptămâni. Sinucidere, acesta a fost verdictul.

— Dacă a fost o crimă, s-a petrecut foarte aproape de data la care a dispărut domnișoara Bartlett.

— Probabil că Larkin sau partenerul lui au folosit dosarele pentru a găsi o înlocuitoare pentru domnișoara Bartlett.

Concordia strânse brațele fotoliului.

— Pe mine.

— Da. După ce am obținut această informație, am făcut o vizită la o anumită instituție de pe strada Rexbridge.

— Instituția de caritate unde au locuit elevele mele? De ce v-ați dus acolo? Semnalul de alarmă o făcu să se încordeze. Sper că nu aveți de gând să le trimiteți pe fete înapoi în locul acela cumplit! Dacă asta intenționați, trebuie să vă spun că nici nu intră în discuție. În cazul în care tinerele mele eleve au

devenit o povară pentru dumneavoastră și doriți să părăsim această casă, o vom face, firește, dar nu pot permite...

— Nu, să n-o luăm iarăși de la capăt, te rog. Ridică mâna ca să scape de predică. Am mai trecut prin scena asta cu fetele dumitale. Nimeni nu are de gând să le trimită înapoi la Școala Winslow împotriva voinței lor. Ai cuvântul meu.

Concordia se relaxă.

— Știi că este cam incomodă prezența noastră aici.

— Casa e mare, spuse el. Este suficient loc pentru toată lumea.

— Mulțumesc. Winslow este un loc îngrozitor. Directoarea școlii, domnișoara Pratt, nu are o gândire modernă despre instruire, iar personalul școlii este total lipsit de amabilitate. Acolo a început Hannah să aibă coșmaruri.

— Am auzit despre pivniță.

— O pedeapsă atât de crudă! De fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi vine s-o strâng de gât pe domnișoara Pratt.

— Nu pot să vă fac o vină din asta. Acum, dacă nu ai nimic împotriva, am putea să ne întoarcem la problema noastră?

— Da, firește. Concordia își strânse mâinile în poală și luă o atitudine foarte atentă.

— În legătură cu expediția mea în strada Rexbridge. Se lăsă pe spate în scaunul lui, își întinse picioarele și își încrucișă mâinile la ceafă. Mi-am dat seama azi-dimineață că acea instituție de caritate este singurul element comun al celor patru fete.

— Aveți dreptate. Este un fel de legătură, nu-i așa?

— Da. Cu acest gând în minte, m-am dus prin cartier ca să studiez locul.

— Ați fost înăuntru?

— Nu. N-am găsit nici o modalitate potrivită să fac acest lucru fără să atrag atenția asupra mea.

— Înțeleg, vreau să cred că nu aveți de gând să pătrundeți acolo noaptea, așa cum ați făcut-o în biroul doamnei Jervis.

— Ar fi și aceasta o posibilitate, admise el gânditor. Din păcate, în clădire locuiesc prea multe persoane și există riscul să nimeresc unde nu trebuie și să trezesc pe cineva sau să dau peste vreun membru al personalului care, din diverse motive, este treaz.

— Perfect adevărat.

Ambrose se uită la ea, cântărind-o din priviri.

— Spuneai că vrei să participi la această investigație. Te-ai gândit la asta serios?

— Bineînțeles. De emoție, Concordia își ținu respirația. Vreți să mă duc eu la școală?

— Numai dacă nu te deranjează ideea de a face pe spioana.

— Sună cât se poate de incitant.

Ambrose se încruntă.

— Sper din tot sufletul să nu fie nimic incitant acolo. Trebuie să te duci acolo pentru o chestiune de rutină. Nu vei întreprinde și nu vei spune nimic

care să aibă legătură cu Edwina, Theodora, Phoebe sau Hannah. Și nici nu vei menționa castelul Aldwick sau evenimentele recente. Este clar?

— Sigur, foarte clar. La Winslow nu mă cunoaște nimeni, așa că nu cred să fie vreo problemă.

— Așa este. Cu toate acestea, nu are rost să riști. Nu vreau să-ți rețină nimeni chipul, în special domnișoara Pratt.

— Să mă deghizez?

— Oarecum.

Își descleștă degetele de la ceafa, se aplecă și luă cutia.

— În drum spre casă am luat asta. De aceea am întârziat.

Ridică capacul, băgă mâna în cutie și scoase o pălărie mare neagră de pai, cu boruri late, ornamentată cu flori și prevăzută cu o voaletă deasă.

— Un văl de văduvă!

Încântată, Concordia sări din fotoliu și se apropie repede de birou. Luă pălăria și o întoarse pe toate fețele.

— Foarte inteligent, domnule. Nimeni n-o să-mi poată vedea fața.

— Ai și mănuși negre, asortate. Dacă îți pui și haina neagră, vei arăta ca orice văduvă elegantă.

Alexander Larkin se uita la partenerul lui de afaceri, care ședea în fața lui, pe bancheta de marmură sculptată și simți că îi vine să scrâșnească din dinți. Temperatura din încăperea supraîncălzită era suficientă pentru a-l face pe orice om normal să transpire, dar Edward Trimley arăta de parcă stătea comod în fotoliul lui de la club.

Dar, firește, Trimley este un gentleman, își aminti Larkin. Ticălosul nu se născuse în așternuturi umede de sudoare. Vorbea cu un accent de om cultivat și se purta cu aroganța rafinată pe care și-o permit doar cei din clasele de sus.

Trimley n-a fost niciodată nevoit să fure ca să supraviețuiască, își mai spusese Larkin. Nu învățase niciodată să asude în felul în care o faci atunci când ești față în față cu un alt bărbat care îți ține cuțitul în coaste și știi că ticălosul ar fi în stare să-ți taie beregata ca să-ți fure ghetele.

— Ești sigur că focul nu a fost rezultatul unui accident? întrebă el. La urma urmelor, bucătăria castelului este foarte veche.

— Ascultă ce-ți spun eu, nu a fost nici un incendiu la bucătărie, spusese Trimley.

Siguranța lui Trimley îl scotea din sărite. Când începuse colaborarea lor, dorise să învețe tot ce-l putea învăța Larkin. Apoi începuse să se comporte ca și când el ar fi fost partenerul mai în vârstă. Erau înfășurați amândoi în cearșafuri mari de in. Larkin se simțea oarecum caraghios în cearșaful lui. Trebuia să-l țină foarte strâns, ca să nu alunece de pe el. În schimb, Trimley reușea să semene cu statuile antice, cu care cei bogați obișnuiau să-și împodobească casele. Larkin pusese și el suficiente statui în fața casei mari, pe care o cumpărase în urmă cu câțiva ani.

— Dar ce zici despre instalația cu gaz din baia aflată în aripa nouă? Se ridică și începu să se plimbe prin încăperea mică, pardosită cu gresie. Toată lumea știe că sunt imprevizibile.

— Focul nu a izbucnit în baie. Vocea lui Trimley trăda agasarea. Am vorbit cu toți membrii personalului care se aflau acolo în noaptea aceea. Toți spun că au fost două explozii și că amândouă s-au produs în apropierea sufrageriei.

Larkin se încruntă.

— Să fi făcut parte din planul celui care a furat fetele?

— Așa se pare.

— La naiba. Larkin ajunse până la peretele acoperit cu faianță, se întoarse și porni în direcția opusă. Și nu le-a văzut nimeni pe fete și pe profesoara lor când au plecat?

Trimley scutură din cap.

— Era miezul nopții, fum și zăpăceală. Câțiva oameni mi-au spus că au auzit zgomot de copite de cai la un moment dat, dar s-au gândit că cineva dăduse drumul animalelor, ca să le scape de flăcări.

— Și de ce naiba nu s-a ocupat nimeni de fete imediat ce a izbucnit focul? întrebă Larkin. Oamenii mei știau că le consider deosebit de prețioase.

— Rimpton le-a spus celorlalți că o să se ocupe el de domnișoare, dar a dispărut și nu a mai revenit în noaptea aceea. A doua zi, trupul lui a fost găsit în apropierea hambarului vechi.

— Și până a doua zi nu s-a gândit nimeni la posibilitatea ca profesoara și fetele să fi fugit?

— La început, s-a crezut că au pierit în flăcări. Trimley își schimbă poziția pe bancă, așezându-se mai confortabil. Era o concluzie destul de rezonabilă în împrejurările date. Ținând seama de cantitatea uriașă de fum și de toate grinzile alea care au luat foc și apoi s-au prăbușit, nu era foarte ușor să cauți temeinic prin toate resturile.

— La naiba! Larkin simți ghemul acela vechi de nervi care îi clocotea în piept. Toată truda mea de a planifica totul cu grijă s-a dus pe apa sâmbetei. Mai erau doar câteva zile până la licitație. Nu pot să cred că s-a întâmplat așa ceva!

Vechea furie începu să clocotească din nou în el, amenințând să-l sufocă. Lovi cu pumnul în peretele acoperit cu faianță strălucitoare.

— La naiba și mii de draci!

Apoi luă cana cu apă de pe măsută și o azvârli cu putere într-un colț. Vasul de ceramică se sparse cu zgomot. Fragmentele dansară și zăngăniră pe pardoseală. Asta îl calmă și îl ajută să redevină stăpân pe situație. Deja îi părea rău că nu reușise să se stăpânească.

Inspiră adânc și apoi expiră lent, lăsându-și sângele să se răcorească. Izbucnirile acestea de furie îl supăraseră toată viața. Uneori reușea să le țină sub control, însă, uneori, îi plăcea să se lase pradă furiei. În general, asta îi intimida pe cei din jur. Considera că e un lucru bun. Nu e indicat ca angajații și asociații de afaceri să se simtă prea bine în compania ta, își zise el.

Elegantul domn Trimley nu reacționează însă la această demonstrație de putere. Larkin simți că izbucnirile lui nu-i trezeau acestui ticălos arogant decât un dispreț amuzat.

Strânse și mai tare cearșaful și se răsuci brusc, sperând să-l ia prin surprindere pe Trimley și să vadă o umbră de teamă cât de mică în ochii lui. Dar, ca de obicei, în expresia temă a partenerului lui nu se putea descifra nimic.

— Totul depindea de fete, murmură el. Și acum au dispărut din cauza acelei ticăloase de profesoare. De ce naiba a făcut chestia asta?

— Putem presupune că a început să aibă anumite bănuieli cu privire la soarta predecesoarei ei și a ajuns la concluzia că viața îi era în primejdie, răspunse Trimley calm.

— Asta poate explica de ce a fugit de la castel, dar nu și faptul că le-a luat și pe fete. Nu are nici o logică. Nu se poate să nu-și fi dat seama că au s-o încurce. Sunt convins că și-a dat seama că șansele ei de a scăpa sunt mult mai mari fără povara celor patru fete.

— Este o problemă foarte interesantă, spuse Trimley blând. Tot drumul până la Londra m-am gândit numai la ea.

Larkin se opri brusc și se întoarse spre el.

— Vrei să spui că știi ce s-a întâmplat?

— Sunt de acord cu dumneata că nu pare rezonabil ca o femeie care se teme pentru viața ei să se împovăreze cu patru fete. Trimley făcu în mod intenționat o pauză. Dar cred că putem afirma cu certitudine că nu a acționat de una singură.

— Ce naiba vrei să spui?

— Eu nu cred că domnișoara Glade, așa deșteaptă cum este, a fost cea care a aranjat fuga fetelor de la castel.

— Să fi avut vreun ajutor? Eventual unul dintre paznici? Ei bine, nu este pentru prima dată când sunt trădat de un membru al propriei mele organizații, dar astfel de lucruri nu se întâmplă prea des. Toată lumea știe ce-l așteaptă pe cel care mă trădează.

— Nu e vorba de oamenii dumitale, spuse Trimley. Am reușit să obțin descrierea omului de la proprietarii hanului unde a poposit peste noapte, împreună cu profesoara și cele patru fete. L-au descris ca pe un om care vorbea frumos și se purta cuviincios. Pe scurt, un gentleman.

— Erau siguri că omul ăla era gentleman? întrebă Larkin. Și că nu se prefăcea?

Trimley ridică o sprinceană.

— Te rog să mă ierți dacă am să-ți amintesc că rolul unui gentleman nu este ușor de jucat, dacă nu te-ai născut în clasa respectivă. Oricum, experiența îmi spune că hangiii, la fel ca și vânzătorii din magazine, nu se înșală niciodată asupra clasei din care fac parte clienții lor. La fel ca și în cazul tău, existența lor depinde, într-o oarecare măsură, de competența lor în această privință.

Larkin se strădui să ignore această afirmație. Trimley îl considera suficient de bun ca să se asocieze cu el în afaceri, dar disprețul ticălosului pentru cei pe care îi considera inferiorii lui răzbătea destul de clar.

— Și hangiii ăia și-au dat și alte informații utile?

— Nu. Doar că doamnele și însoțitorul lor se îndreptau spre Londra. Am verificat la șeful de gară. Își amintea foarte bine de cele patru fete și de profesoara lor. Au călătorit cu clasa întâi.

— Dar domnul care le-a însoțit?

— Șeful de gară nu-și amintea să fi văzut vreun însoțitor. Se pare că omul a dispărut undeva între han și tren.

Larkin simțea cum i se scurge sudoarea pe gât.

— Ei bine, cel puțin prezența bărbatului explică unele lucruri.

— Mai ales țeasta sfărâmată a lui Rimpton și cucuiul și brațul rupt al lui Bonner, spuse Trimley.

Larkin se încruntă.

— Cum așa? Parcă spuneai că Rimpton a murit în incendiu.

— Am spus doar că a murit în noaptea aceea. Am reușit să examinez cadavrul și sunt absolut sigur că a fost ucis de cineva, nu de flăcări.

Larkin pufni pe nas.

— Nici un fel de profesoară nu putea face una ca asta. Ai dreptate. A avut un ajutor. Mă întreb, ce intenții are acest gentleman care s-a întovărășit cu doamna? Chiar dacă știe care sunt planurile noastre, nu poate spera să le pună el în aplicare. Mie mi-au trebuit câteva luni bune ca să fac toate aranjamentele pentru licitație.

— Nu e nevoie să ne imite ca să aibă un profit, spuse Trimley. Gândește-te. Ce ai face dacă te-ai trezi brusc în posesia unui bun despre care știi că este foarte prețios pentru cineva?

Larkin începu să se relaxeze pentru prima oară de când primise vestea dispariției fetelor.

— Aș oferi proprietarului anterior șansa de a-și răscumpăra obiectul pierdut.

— Exact. Iată de ce presupun că, mai devreme sau mai târziu, cel care a luat fetele va răspândi zvonul că este gata să negocieze. Și atunci am pus mâna pe el.

— La naiba. Dar nu putem sta cu mâinile încrucișate să așteptăm până ne va contacta. Eu sunt Alexander Larkin. Nu sunt dispus să stau la cheremul altora.

— Calmează-te, Larkin. Trimley se ridică de pe banchetă și porni spre ușă. Ultimul lucru pe care dorim să-l facem este să atragem atenția asupra noastră. Mai devreme sau mai târziu, domnul hoț va găsi o modalitate de a ne trimite vorbă că este gata să facă afaceri cu noi.

— Nu primesc ordine de la tine, Trimley! Am de gând să întorc tot orașul cu susul în jos ca să gădesc fetele.

— N-ai decât, dar e pierdere de timp.

— Ce te face să crezi asta?

Trimley se opri în dreptul ușii.

— Sunt ultimul om care aș putea să neg că ai relații excelente în anumite cartiere ale Londrei, dar știm amândoi că nu frecvențezi cercuri respectabile. Din păcate, se pare că pe acolo se mișcă omul nostru.

Larkin simți un fior de gheață, în ciuda sudorii care curgea pe el.
Trimley zâmbi ușor.

— Atitudinea dumitale brutală are meritele ei, Larkin, dar situația de față necesită un anumit grad de finețe. Lasă-mă să mă ocup eu de ea. Țasta a fost unul dintre motivele pentru care ai acceptat parteneriatul nostru, amintește-ți. Am legături în locuri în care dumneata nu poți pune piciorul.

Trimley ieși în coridorul rece și închise ușa. Larkin rămase cu privirile pironite pe ușă mult timp. Cu asta s-a încheiat, decise el. Trimley îi fusese folositor în ultimul an, dar toate au o limită. După ce va termina și treaba cu cele patru fete, va avea grijă ca parteneriatul ăsta să se încheie definitiv.

Larkin își așază cearșaful care îi alunecase și se gândi cum să procedeze. Ca să te descotorosești de un gentleman care se învârte prin cercuri înalte este nevoie de un plan. Atunci când oamenii din clasa lui Trimley dispăreau în împrejurări suspecte, poliția făcea cercetări foarte serioase. Presa sărea în sus. Se puneau fel de fel de întrebări.

Deja dispăruseră destul de multe persoane. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să atragă atenția Scotland Yardului. Și totuși, asemenea situații puteau fi rezolvate, dacă procedai cu atenție. Trimley nu avea dreptate. Zidul care separă societatea respectabilă de cealaltă nu este atât de impenetrabil, precum se crede. Moartea trecea dincolo de barierele dintre clase.

Școala de fete Winslow Charity se afla într-o clădire extrem de mare. Concordia avea impresia că aceasta reușea să absoarbă lumina soarelui de primăvară și să transforme strălucirea și căldura lui într-un întuneric rece și neprietenos.

Biroul directoarei, în consonanță cu restul locului, era cufundat într-o atmosferă mohorâtă. Ambianța era cât se poate de potrivită pentru Edith Pratt, femeia care ședea în spatele biroului mare.

Formidabila domnișoară Pratt nu era nici pe departe atât de bătrână cum o descrieseră Hannah, Phoebe, Edwina și Theodora, ci doar cu câțiva ani mai în vârstă ca ea; nu avea mai mult de treizeci de ani.

Și nici nu era urâtă. Înaltă și bine proporționată, avea trăsături fine, părul castaniu deschis și ochi căprui.

Din păcate, aspectul plăcut era anulat de expresia sumbră a personajului. În mod evident, Edith Pratt era o femeie profund dezamăgită de viață. Concordia bănuia că principala ei preocupare era să procedeze astfel încât fetele să învețe să se aștepte la aceeași realitate pe care o descoperise ea.

— Condoleanțele mele pentru moartea soțului dumneavoastră, doamnă Thompson, spuse Edith.

Vocea ei nu trădează nici urmă de compasiune, își spuse Concordia. Chiar dacă aceasta existase vreodată în sufletul lui Edith Pratt, dispăruse cu ani în urmă.

— Mulțumesc, domnișoară Pratt.

Concordia privi pe furiș în jur din spatele vălului ei negru și des. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri închise la culoare și nu aveau nici un fel de ornamente, cu excepția a două fotografii și a unei plăci înrămate.

Una dintre cele două fotografii o înfățișa, firește, pe regină. Regina Victoria era îmbrăcată în negru, culoare pe care o adoptase cu ani urmă, la moartea iubitului ei soț, Albert. A doua fotografie înfățișa o femeie cu o toaletă somptuoasă, purtând nenumărate bijuterii și având vreo patruzeci și cinci de ani. Textul de sub fotografie spunea: Doamna Hoxton, iubita noastră binefăcătoare, scris cu litere frumoase de aur.

Placa fixată în spatele biroului purta titlul „Reguli de aur pentru fetele recunoscătoare”. Sub el erau vreo douăzeci de reguli. Concordia o citi pe prima:

O fată recunoscătoare este ascultătoare.

Edith își încrucișă mâinile pe birou și o privi cu o expresie întrebătoare:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Am venit la dumneavoastră într-o chestiune foarte delicată, domnișoară Pratt. Este vorba de niște dezvăluiri din testamentul răposatului meu soț. Sper că pot să contez pe discreția dumneavoastră profesională.

— Sunt directoare de mulți ani, doamnă Thompson, și am avut de-a face cu multe chestiuni delicate.

— Da, firește. Concordia se prefăcu toarte tulburată și oftă. Vă rog să mă iertați. Încerc să-mi revin după șoc, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Ce șoc?

— Se pare că soțul meu are un copil nelegitim, lucru de care nimeni din familie n-a știut.

Edith scoase un sunet ciudat.

— Din păcate, este o poveste cum nu se poate mai obișnuită, spuse ea.

— Îmi dau seama că prin funcția dumneavoastră de la Winslow vă confrunțați adesea cu rezultatele acestui gen de iresponsabilitate masculină.

— Bărbații sunt bărbați, doamnă Thompson. Edith pufni disprețuitor. Mi-e teamă că nu există șanse prea mari să-i schimbăm. Nu, după părerea mea, singura speranță de a reduce numărul de copii nelegitimi este legată de femei. Ele trebuie învățate să practice abstenența și să exerseze autodisciplina în toate aspectele vieții, mai ales atunci când este vorba de asemenea pasiuni întunecate.

— Pasiuni întunecate?

— Femeile prostuțe care se lasă induse în eroare de pălăvrăgelile bărbaților vor plăti întotdeauna prețul, la fel ca și copiii zămisliți de ele.

Amărăciunea din vocea directoarei spunea foarte mult. Concordia era gata să parieze că Edith fusese victima promisiunilor înșelătoare ale unui bărbat.

— Ei bine, așa cum spuneam...

— Să fiți sigură că aici, la Școala de caritate Winslow pentru fete ne străduim să le insuflăm fetelor ideea de autodisciplină, de autocontrol și de stăpânire de sine, o întrerupse Edith.

Concordia își reprimă un fior și își aminti că se afla aici ca să studieze interiorul clădirii și al biroului, s-o observe pe Edith Pratt și nu să se angajeze într-o dispută filosofică referitoare la metoda cea mai eficientă de educare a tinerelor fete.

— Un scop admirabil, domnișoară Pratt, spuse ea cu o voce neutră.

— Vă asigur că nu este câtuși de puțin o sarcină ușoară. Tinerele fete sunt gata să se entuziasmeze în orice clipă. Aici, la Winslow, facem eforturi pentru a reprima această atitudine.

— Sunt sigură că reușiți de minune să domoliți orice fel de entuziasm. Concordia își dădu seama că strânsese pumnii. Se strădui să-și relaxeze degetele. Așa cum spuneam, rezultatul infidelității soțului meu a fost o fată. Se numește Rebecca. Mama ei a murit acum câțiva ani. Soțul meu a avut grijă ca fata să fie trimisă la un orfelinat. Nu mi-a vorbit niciodată despre chestiunea aceasta. N-am avut nici cea mai mică idee că mai are o familie. Am aflat după moartea lui. A fost o încercare cumplită.

— Nu mă îndoiesc. Trăsăturile severe ale lui Edith se înăspriră într-o încruntare sincer uimită. Dar în ce fel vă afectează aceasta pe dumneavoastră, doamnă Thompson?

— În testament, soțul meu și-a exprimat regretul că a acceptat ca Rebecca să fie înscrisă într-un orfelinat. Considera firește că s-ar fi convenit ca fata să crească în casa tatălui ei.

— Exclus. Soțul dumneavoastră nu putea să se aștepte să-i creșteți copilul nelegitim. Ar fi însemnat să ceară mult prea mult de la o doamnă decentă și bine-crescută, cu sentimente atât de delicate.

Dar ce facem cu sentimentele sărmanului copil nevinovat? ar fi vrut să strige Concordia. Durerea și suferința fetei nu contează? Era de datoria adulților să aibă grijă de sărmana fată. Nu era vina Rebeccăi că se născuse în afara căsătoriei.

Concordia simțea cum inima îi bate mai repede din cauza emoției. Stăpânește-te, își spuse ea, sau o să strici totul. Nu e vorba de o tragedie reală. Nu faci decât să joci un rol într-o piesă de teatru.

În același timp era conștientă că povestea suna autentic, pentru că pe lume existau foarte multe fete ca Rebecca.

— Poate că da, spuse ea printre dinți. Cert este că soțul meu a regretat foarte mult decizia de a trimite copilul la orfelinat. În testamentul său mi-a cerut să fac toate eforturile pentru a găsi copila, să-i transmit o mică moștenire și fotografia tatălui ei.

— Înțeleg. Spuneți că este vorba de o moștenire?

Edith manifesta brusc mult mai mult interes, își spuse Concordia.

— Da, dar nu este cine știe ce, vă dați seama.

— Oh, făcu Edith și scânteia de interes se stinse brusc.

— Din păcate, spuse Concordia hotărâtă să se țină de scenariu, nu se menționează numele orfelinatului pe care l-a ales soțul meu pentru fetiță și de aceea încerc să vizitez cât mai multe astfel de instituții, cu speranța că o voi identifica pe cea în care a fost plasată Rebecca.

— Ei bine, dacă a fost trimisă la unul dintre acele orfelinate care primesc copiii ce nu au legături respectabile, fără îndoială că până acum a căpătat un serviciu pe undeva.

— Dar Rebecca nu are decât nouă ani! spuse Concordia, uitând din nou de rolul ei.

— Este destul de mare ca să muncească la bucătărie într-o casă respectabilă, spuse Edith. Copiii destinați să devină servitori trebuie să învețe de timpuriu că trebuie să muncească din greu, dacă vor să obțină posturi bune și să nu ajungă în stradă.

— Dumneavoastră vă trimiteți fetele la muncă, domnișoară Pratt?

— Bineînțeles că nu, spuse Edith Pratt ofensată. La Winslow sunt primite numai orfane din clasa de sus. Tinerele noastre domnișoare sunt educate pentru a deveni guvernante și profesoare. De regulă, rămân aici până la vârsta de șaptesprezece ani. Edith se încruntă. Sigur că ar putea începe să-și câștige existența mai devreme, dar e greu să convingi o familie sau o școală să angajeze o profesoară care are mai puțin de șaptesprezece ani.

— Așa este, spuse Concordia încordată. Și ea fusese nevoită să mintă în legătură cu vârsta ei când obținuse primul post. Pretinsese că are optsprezece ani.

— Și toate elevele dumneavoastră își găsesc până la urmă posturi potrivite?

— Cele care învață să fie modeste și se străduiesc să trăiască în conformitate cu Regulile de aur pentru fetele recunoscătoare de obicei găsesc un post, da, desigur. Edith își întinse mâinile. Firește, mai există și eșecuri câteodată.

— Înțeleg. Concordia își dădu seama că din nou strânsese pumnii. Și atunci ce se întâmplă cu ele?

— O, de regulă ajung în stradă, spuse Edith indiferentă. Așadar, să vedem ce este cu fiica nelegitimă a soțului dumneavoastră. Aici, la Winslow, avem treizeci și șapte de fete. Există două Rebecca, dacă nu mă înșel. O să verific dosarele, ca să văd dacă vreuna dintre ele are legătură cu o familie pe nume Thompson.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră.

Edith aruncă o privire scrutătoare spre șirul de dulapuri.

— Sunt o persoană ocupată, doamnă Thompson. O să am nevoie de ceva timp ca să verific dosarele.

Aluzia era cum nu se poate mai transparentă.

— Firește, am să vă răsplătesc pentru deranjul dumneavoastră.

Ambrose avusese dreptate, își spuse Concordia. Edith aștepta un bacșiș. Băgă mâna în manșon și scoase o bancnotă pe care Ambrose i-o dăduse în acest scop și o puse pe birou.

— Foarte bine, am să văd dacă există un dosar pentru o Rebecca al cărei tată se numește Thompson. Edith a făcut bancnota să dispară în buzunarul fustei ei. Știți cumva numele mamei?

— Nu, nu-l știu.

Edith se ridică și se duse la dulapurile cu dosare. Deschise pe cel cu eticheta P-T. Concordia văzu că era înțesat cu dosare și hârtii. Simți cum i se strânge stomacul. Câte mici istorioare triste erau închise în sertarul acesta!

Se auzi o bătaie scurtă în ușă.

— Intră, domnișoară Burke, spuse Edith fără să întoarcă capul.

Ușa se deschise. Concordia o văzu pe femeia care îi deschisese ușa ceva mai devreme.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnișoară Pratt, dar ați spus să vă anunțăm imediat ce vin oamenii care livrează cărbune.

— Foarte bine, domnișoară Burke. Edith trânti sertarul și îl închise cu o demonstrație de forță de-a dreptul uimitoare. Vă rog să mă scuzați câteva clipe, doamnă Thompson. Trebuie să stau de vorbă cu oamenii ăștia. Consumăm mult prea mult cărbune aici, la Winslow, dacă ne gândim că este deja primăvară. Intenționez să reduc comenzile.

— Bineînțeles, murmură Concordia, gândindu-se că de fapt era destul de rece.

Edith traversă biroul și ieși în hol. Cu un gest de scuză către Concordia, domnișoara Burke închise ușa.

Concordia rămase singură în birou. Se uită la dulapurile cu dosare, apoi spre ușa închisă. Pașii viguroși ai lui Edith Pratt se pierdeau repede în depărtare. Ocazia era prea bună ca s-o rateze. Sări în picioare, se repezi la dulapurile cu dosare și deschise sertarul A-C.

Erau mai multe Cooper, dar nici o Edwina sau Theodora.

Închise sertarul și încercă cu cel în care ar fi trebuit să se afle dosarul lui Phoebe Leyland. Căutarea se dovedi zadarnică și de astă dată.

Nici numele de Hannah Redbum nu era pe vreun dosar. Era ca și când fetele nu ar fi existat niciodată. Concordia se simți copleșită de dezamăgire și frustrare. Trebuiau să fie undeva și documentele celor patru fete. Toate proveneau de la școala Winslow Charity.

Amintindu-și de succesul lui Ambrose cu biroul doamnei Jervis, se îndreptă spre biroul masiv al lui Edith Pratt.

Primul lucru care îi atrase atenția fu un registru mare, legat în piele. Îl deschise și descoperi că se afla în fața unui jurnal de programări din acelea pe care le țineau directoarele. Nu o surprinse faptul că Edith Pratt ținea evidențe foarte meticuloase. Notase cu grijă sarcinile de predare, meniurile săptămânale și schimbarea lunară a așternuturilor de pat.

Cearșafurile se schimbau doar o dată pe lună? Cumplit, își spuse Concordia. La două săptămâni – asta era regula în școlile și casele respectabile. Dar domnișoara Pratt mai găsisse o modalitate de a economisi bani. E adevărat că spălatul, uscatul și călcatul cearșafurilor lua foarte mult timp și efort, dar era absolut necesar pentru a se asigura igiena și sănătatea elevelor.

Studie notațiile pentru săptămâna trecută, dar nu descoperi nimic neobișnuit. Apoi, într-o doară se întoarse la luna în care Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora fuseseră luate de la școală și trimise la castelul Aldwick.

Cu două zile înainte de data la care fetele își aminteau că fuseseră chemate la birou și li se spusese să-și facă bagajele, fusese notat numele H. Cuthbert, Dorchester Street și subliniat cu două linii. Sub adresă scria factură pentru 4 peR. De mânuși noi și 4 bonete.

Căută și printre însemnările făcute cu câteva zile înainte de data respectivă, dar nu mai găsi nimic interesant. Închise jurnalul și se aplecă să deschidă sertarul mare al biroului. Privirea îi fu atrasă de un dosar cu titlul Corespondență. Era un dosar foarte subțire. Îl răsfoi rapid. Cele mai multe scrisori erau de la potențiali angajatori, care cereau descrieri și detalii referitoare la înfățișarea și pregătirea absolvenților. Era o cerere foarte mare de tinere modeste, cu înfățișare ștearsă. Puține soții erau dispuse să angajeze guvernante care să li se pară atrăgătoare bărbaților din casă.

Tocmai se pregătea să arunce dosarul la loc în sertar când o semnătură de la sfârșitul unei scrisori îi atrase privirea. W. Leyland.

Numele de familie al lui Phoebe era Leyland.

Pe coridor se auzea zgomot de pași. Concordia o smulse din dosar și o înghesui în buzunarul hainei. Ocoli repede biroul și se duse la fereastră, unde rămase în picioare prefăcându-se că se uită în stradă.

Ușa biroului se deschise brusc.

— Am rezolvat și această mică problemă, murmură Edith, roșie de satisfacție. Nu se va mai face foc în nici o cameră până la sfârșitul lui octombrie.

— Începuserăți să căutați dosarul Rebeccai, spuse Concordia, întorcându-se de la fereastră.

— Da, desigur.

Edith merse la sertarul cu litera T, scotoci un timp apoi îl închise.

— Îmi pare rău. Nu există nici un dosar al unei fetițe de nouă ani pe nume Rebecca, care să aibă un tată numit Thompson.

— Vă mulțumesc, domnișoară Pratt. Concordia se îndreptă către ușă. Mi-ați fost de mare ajutor.

Ajunsă afară, pe coridor, avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să poată merge drept până la ușa de la intrare. Instinctul îi spunea să fugă de atmosfera sufocantă din școală.

Slăbănoaga domnișoară Burke îi deschise ușa și îi spuse la revedere. Concordia avu impresia că femeia dorea să o urmeze afară din clădire.

Domnișoara Burke era și ea prizonieră, la fel și elevele.

Concordia oftă ușurată când ajunse în stradă. Brusc își aminti că, în tot timpul cât fusese în școală, nu văzuse nici o elevă. Nu era de mirare. Hannah, Phoebe, Edwina și Theodora îi explicaseră că, în cea mai mare parte a timpului, fetele stăteau la etajele de sus ale vechii clădiri. Excepție făceau cele două mese pe zi, care se serveau în așa-zisa sufragerie și exercițiile fizice în reprize de câte douăzeci de minute, care se făceau afară, în curtea din spatele casei înconjurată de ziduri.

Ajunsă la colțul străzii, Concordia se opri și se uită pentru ultima dată înapoi, la clădirea sumbră. La una din ferestrele de sus observă o mișcare și zări o față palidă care se uita la ea. Își aminti de prietena Hannei, Joan, care se afla undeva în interiorul clădirii.

Concordia fu străbătută de un fior. Avusese noroc. Ea reușise să iasă din locul acela cumplit, dar tânăra de acolo, de sus și alte treizeci și șase erau prinse în capcană.

Ochii i se înceteșară când dădu colțul și porni spre trăsura în care o aștepta Ambrose. Scoase o batistă. Niciunul dintre trecători nu-i dădu atenție când își șterse ochii. La urma urmelor, văduvele izbucnesc în lacrimi în momentele cele mai nepotrivite.

— Ți-ai pierdut complet mințile? o întrebă Ambrose din celălalt colț al trăsurii. Ce naiba a fost în mintea ta?

Concordia își dădu seama că este furios. Reacția lui o uimi. Când se întorsese cu câteva minute în urmă la trăsura, se așteptase să fie lăudată și admirată pentru inițiativa de care dăduse dovadă, dar primise numai dojeni usturătoare.

— N-am făcut decât să arunc o privire în timp ce domnișoara Pratt lipsea din cameră. Supărată, Concordia își aruncă vâlul negru peste borul pălăriei și îl privi în ochi. Nu reușesc să înțeleg de ce sunteți atât de agitat, domnule. Dacă ați fi fost în locul meu, sunt sigură că ați fi procedat la fel.

— Ceea ce aș fi făcut sau nu aș fi făcut nu are nici o importanță. Ți-am dat instrucțiuni foarte precise cu privire la modul în care trebuie să te porți. Am subliniat faptul că nu trebuie să faci nimic care să dea naștere la suspiciuni.

— Nu am dat naștere la nici un fel de suspiciuni, vă asigur, domnule.

— Asta doar pentru că ai avut norocul să nu fii prinsă asupra faptului când cotrobăiai prin dosare.

— Nu a fost vorba de noroc, ci de precauția și înțelepciunea mea. Și apoi, nu-mi place să-mi țină astfel de predici cineva care și-a făcut o carieră din asumarea unor riscuri asemănătoare.

— Nu discutăm despre cariera mea.

— Dar e adevărat, nu-i așa? îi zâmbi ea dulce. De fapt, mi-ați spus foarte puține lucruri despre dumneavoastră. Sunteți un bărbat cu multe secrete, nu-i așa, domnule Wells?

— Nu încerca să schimbi vorba. Acum discutăm despre acțiunile dumitale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, te porți ca și cum ai avea dreptul să-mi dai ordine. Îți amintesc că eu sunt clienta.

— Iar eu sunt expertul în această chestiune. Este cât se poate de normal să ascuți de instrucțiunile mele.

— Zău? Și cam ce știi dumneata despre modul de îndosariere a documentelor în școlile de fete? Foarte puțin. În schimb, eu știu, pentru că mi-am petrecut mult timp muncind în astfel de locuri.

— Dar, la naiba, ești profesoară, nu detectiv!

— Mi se pare ridicol. De ce naiba dramatizezi ceva ce n-a fost, în esență, decât un soi de spionaj inteligent din partea mea?

— Dacă reacționez exagerat, este pentru că m-ai speriat îngrozitor, Concordia Glade.

Concordia clipi din ochi.

— Poftim?

Ambrose mârâi și întinse brațele după ea. Înainte de a-și da seama, Concordia se trezi pe genunchii lui.

— N-am nici o șansă, nu-i așa? O să mă faci să înnebunesc.

Concordia își aranjă pălăria, care fusese aruncată într-o parte.

— Despre ce vorbești?

Sărutul lui Ambrose îi opri șuvoiul cuvintelor și îi tăie respirația. Lumea de afară se balansa, trăsura care se zdruncina încetă să mai existe. Simți cum o cuprinde o senzație de amețeală. Își puse vârful degetelor pe umerii lui Ambrose. Era a doua oară când o săruta. Îi oferea o ocazie excelentă să exerseze ceea ce învățase prima dată.

Deschise gura ca pentru o nouă experiență. El murmură ceva răgușit și imediat o sărută și mai pătimaș.

O experiență foarte satisfăcătoare, conchise ea.

Când Ambrose o privi, Concordia era tulburată, iar ochelarii i se aburiseră.

Își scoase ochelarii.

— Asta e chiar foarte supărător.

Ambrose continua s-o privească cu o expresie indescifrabilă pe față.

— Presupun că ar trebui să-mi cer scuze.

— Pentru că mi s-au aburit ochelarii?

Concordia le șterse cu grijă lentilele și îi ridică în dreptul ochilor, ca să-i controleze.

— Nu prea cred că e necesar. Nu e vina dumitale că, atunci când aerul umed și cald, așa cum este cel al respirației cuiva, vine în contact cu sticla sau o oglindă, se creează condens. Există o explicație.

Își puse ochelarii și descoperi că Ambrose se uita la ea cu o expresie amuzată. Se încruntă.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

Amețit, Ambrose negă dând din cap.

— Nimic din ceea ce aș putea să explic.

Concordia simțea și duritatea inconfundabilă a bărbăției lui care o împungea în coapsă. Eu sunt cauza acelei transformări a anatomiei lui, își spuse ea, descoperind cu uimire puterea pe care ea o avea.

Trăsura sălta trecând peste un bolovan din caldarâm. Smucitura o făcu să ajungă într-o poziție și mai intimă. Realitatea o copleșea. Se aflau într-o trăsură închiriată și nu acesta era locul cel mai potrivit pentru astfel de lucruri. Își drese glasul:

— Poate că ar trebui să mă duc înapoi, la locul meu.

— Poate că ar trebui, domnișoară Glade, zise el respirând sacadat.

Ei bine, cel puțin nu mai părea supărat, își spuse ea. Țsta era semn bun. Redobândindu-și controlul, își adună fustele și se așeză în celălalt colț al trăsurii.

— Și acum, dacă ai terminat cu predicile, poate că te-ar interesa să știi ce am găsit în biroul domnișoarei Pratt, spuse ea.

Ambrose ridică din sprâncene.

— Parcă spuneai că nu există nici un fel de dosare cu privire la fete.

— Așa este. Parcă fetele n-ar fi fost niciodată în școala aia. Am găsit însă două chestii interesante în biroul ei. Primul este o însemnare din jurnal referitoare la factura pentru patru perechi de mănuși noi și pentru patru bonete, factură care trebuia trimisă unui anume domn H. Cuthbert din Dorchester Street.

— Cine este Cuthbert?

— Nu știu, însă acest nume figura în jurnalul ei cu doar două zile înainte de data când fetele au fost transferate domnișoarei Bartlett pentru a le însoți la castel. Faptul că factura era exact pentru patru perechi de mănuși și patru bonete reprezintă ceva mai mult decât o simplă coincidență, nu-i așa? E clar că fetele au fost îmbrăcate pentru drumul pe care urmau să-l facă la castel.

— Scuzele mele, Concordia. Într-adevăr, începi să te porți ca un adevărat detectiv.

— Mulțumesc. Încântată, Concordia băgă mâna în buzunarul hainei. În afară de mănuși și bonete am descoperit o scrisoare semnată W. Leyland.

În ochii lui Ambrose se aprinse brusc o luminiță.

— Vreo legătură cu Phoebe?

Vânătorul din el prinsese urma vânatului, își spuse ea, ușurată. Era mult mai ușor să discute cu Ambrose când era într-o dispoziție ca aceasta.

— Poate că da, spuse ea. N-am apucat s-o citesc. Despături scrisoarea cu grijă. După cum vezi, e cam șifonată. În momentul în care am descoperit-o în sertar, am auzit pașii domnișoarei Pratt, care se întorcea. Am fost nevoită s-o înghesui repede în buzunar.

— Cu alte cuvinte, a fost cât pe-aci. Exact așa cum mă temeam. Era să fii prinsă asupra faptului.

Concordia netezi scrisoarea pe perna trăsorii.

— De dragul scopului nostru comun, propun să nu mai revenim la acest subiect.

Ambrose își încleștă maxilarele, dar nu comentă.

— Citește-mi-o, spuse el.

Concordia desfăcu scrisoarea.

Către toate persoanele interesate.

Scriu ca să mă interesez dacă nepoata mea se află în școala dvs. Numele ei este Phoebe Leyland. S-a pierdut într-un accident cu o ambarcațiune în urmă cu patru luni. Trupul ei nu a fost găsit. Autoritățile sunt convinse că s-a înecat.

Spre deosebire de majoritatea fetelor, Phoebe înota foarte bine. M-am gândit că s-ar putea să fi supraviețuit accidentului, însă să-și fi pierdut memoria ca urmare a șocului sau a unei lovituri la cap.

Având în vedere posibilitatea ca Phoebe să fi fost găsită și plasată într-un orfelinat din cauza incapacității ei de a se identifica sau de a-și aminti detalii

din trecutul ei, scriu cât mai multor instituții cu rugămintea de a fi căutată în registre o fată care să se potrivească cu semnalmentele scumpei mele nepoate. Semnalmentele acesteia...

Concordia citi repede o descriere care se potrivea perfect cu Phoebe. După ce termină, se uită la Ambrose:

— Este semnată W. Leyland, spuse ea încet. Phoebe vorbește adesea cu afecțiune despre o mătușă pe nume Winifred Leyland. Tatăl ei dorise ca ea să meargă și să stea la Winifred după moartea lui, însă fata a fost luată de un unchi din partea mamei ei. Unchiul și soția lui îi spusese lui Phoebe că Winifred murise.

— Și după aceea au trimis-o pe Phoebe la orfelinat.

— Da.

Concordia bătu hârtia cu palma.

— Nu are nici o logică. Dacă unchiul și mătușa voiau să se descotorosească de o nepoată nedorită, de ce n-au trimis-o să stea cu Winifred Leyland? De ce au expediat-o la Winslow spunându-i că mătușa ei murise?

Ambrose se rezemă de spătarul trăsorii și căzu pe gânduri.

— După părerea mea, aspectul cel mai interesant al chestiunii este acela că mătușa și unchiul s-au străduit s-o informeze pe Winifred Leyland că Phoebe s-a înecat.

Degetele Concordiei se crispară pe scrisoare.

— De ce ar dori cineva să-i facă așa ceva unei sărmâne orfane și singurei persoane de pe fața pământului care o iubea? E de-a dreptul monstruos.

— Presupun că Larkin sau partenerul lui i-au recompensat pe mătușă și pe unchi foarte generos pentru cooperarea și tăcerea lor.

— Vrei să spui că au vândut-o pe Phoebe oamenilor acelora îngrozitori?

— Cam așa ceva. Este clar că Edith Pratt a fost și ea implicată în afacerea asta. Probabil că Larkin și asociatul lui au plătit-o ca să ia fetele la școală fără să pună întrebări și să le predea atunci când urmau să fie duse la castelul Aldwick.

— Presupun că au plătit-o foarte generos pe domnișoara Pratt pentru ajutorul ei, spuse Concordia, strângând pumnii. Era îmbrăcată cam prea elegant pentru o directoare de școală de caritate. Ce părere aveți, domnule?

Ambrose se lăsă pe spate.

— Cred că a venit momentul să stau de vorbă cu patru persoane care știu despre această afacere mai mult decât oricine altcineva.

Din spatele biroului, Ambrose le privea pe Hannah, Phoebe, Edwina și Theodora. Fetele erau aliniată în fața lui. Pe fețele lor se putea citi curiozitate, emoție și speranță.

Concordia ocupa un fotoliu de lângă fereastră. Spre deosebire de fete, părea serioasă și destul de îngrijorată. Ambrose știa că era îngrijorată din cauza întrebărilor lui care le vor obliga pe fete să-și amintească momente nefericite din viața lor. Nici lui nu-i plăcea ceea ce urma să facă, dar nu avea încotro.

Îi trebuiau niște răspunsuri și Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora știau probabil mult mai mult decât își dădeau seama.

— Domnișoara Glade a spus că vreți să vă ajutăm în cercetările dumneavoastră, spuse Theodora.

— Vom fi foarte fericite să vă ajutăm, îl asigură Edwina.

— Asta înseamnă că acum suntem ajutoari de detectiv? întrebă Phoebe încântată, cu ochii strălucind de entuziasm.

— Exact asta înseamnă, spuse Ambrose.

— Ce incitant, șopti Hannah. Ca într-un roman!

Concordia zâmbi pentru prima dată de când se adunaseră în bibliotecă.

— Așa este, Hannah. Toate patru sunteți implicate într-o poveste misterioasă. Încercăm să identificăm personajele negative.

— Ce doriți să știți? întrebă Phoebe.

Ambrose o privi.

— Phoebe, avem motive să credem că mătușa ta, Winifred Leyland, este în viață și te caută.

— Mătușa Winifred? Phoebe îl privi uimită. În viață? Dar unchiul Wilbert a spus că a murit de febră!

Ambrose se uită la data de pe scrisoarea din fața lui.

— Acum două luni era în viață și locuia într-un sat pe nume High Homby.

— Acolo e casa ei, șopti Phoebe. A locuit mulți ani acolo. Dar de ce să spună unchiul Wilbert și mătușa Mildred că a murit? Chipul fetei păli.

Într-o clipă Concordia ajunse de pe scaunul ei lângă Phoebe și o cuprinse cu brațele pe după umeri.

— E în ordine, draga mea, spuse ea calm. Stai liniștită, dacă mătușa ta este în viață, o vom găsi.

Phoebe își trase nasul de câteva ori și se uită nedumerită la Concordia.

— Nu înțeleg, domnișoară Glade.

— Nimeni nu înțelege, spuse Ambrose. Deocamdată. Dar o să descucăm noi lucrurile până la urmă. Uite, în scrisoare, mătușa ta susține că i s-a spus că te-ai înecat într-un accident cu o barcă. Ai idee de unde vine povestea asta?

Phoebe dădu încet din cap.

— Tatăl meu obișnuia să mă ia cu barca, pe râu. M-a învățat să înot pentru cazul în care aș fi căzut în apă. Dar nu am mai fost cu barca, pentru că s-a îmbolnăvit și a murit.

Ambrose își încrucișa brațele la piept și le privi pe fete.

— Știi că va fi dureros pentru voi, dar vreau să vă gândiți fiecare la perioada când ați ajuns la Winslow. Vreau numele și adresele rudelor care v-au adus la Edith Pratt.

Cererea păru să le pună în mare încurcătură pe fete.

— Dar nu m-a adus la școală unchiul, spuse Phoebe, încruntând puțin din sprâncene.

— Vrei să spui că te-a trimis singură cu trenul? o întrebă Concordia.

— Nu. Unchiul Wilbert m-a dus la un han. Acolo era un domn care aștepta într-o trăsură. Mi s-a spus să urc, pentru că domnul din interior o să mă conducă la noua mea casă. A fost o călătorie foarte lungă.

Hannah făcu și ea ochii mari.

— Așa s-a întâmplat și cu mine. Mătușa mea m-a predat unui străin, care m-a luat într-o trăsură. De atunci, n-am mai văzut-o.

— Și noi tot așa am plecat de acasă, spuse Edwina. Nu-i așa, Theodora? Theodora dădu din cap în tăcere și scoase o batistă.

— Dumnezeu mare!

Concordia se lăsă în genunchi în fața fetelor și le apucă mâinile în mâinile ei.

— Nu mi-ați spus niciodată că ați fost trimise cu un bărbat străin. Probabil că ați fost înspăimântate. V-a...

— Nu, făcu Edwina ridicând din umeri. Nu a fost grosolan sau moșic. Din câte îmi amintesc, abia dacă a scos un cuvânt cât a durat călătoria. Nu-i așa, Theodora?

— Și-a petrecut aproape tot timpul citind ziarul, fu de acord Theodora.

— Domnul care m-a adus la Winslow m-a ignorat aproape tot timpul, spuse Hannah. Nu mi-a fost frică de el, însă nu știam unde mergem.

Phoebe dădu din cap afirmativ.

— Nu mi-a făcut nimic, domnișoară Glade, zău așa.

— M-am liniștit, spuse Concordia zâmbind slab.

— Acest domn, care v-a însoțit, a spus cum îl cheamă? interveni Ambrose.

Toate cele patru fete negară dând din cap.

— Puteți să mi-l descrieți?

Edwina se uită la Theodora.

— Îmi amintea de domnul Phillips.

Theodora dădu din cap repede.

— Da, așa este.

Ambrose luă o pană și o foaie de hârtie.

— Cine este domnul Phillips?

— Contabilul tatei, îi explică Edwina. S-a pensionat cu puțin înainte de moartea părinților noștri.

— Domnul care m-a dus pe mine la școală se purta tot ca un om de afaceri, spuse Hannah.

— Da, exact așa s-a purtat în trăsură, exclamă Phoebe.

Ambrose întâlnește privirea întrebătoare a Concordiei.

— Nu e Larkin, spuse el calm. Probabil că era partenerul lui.

Concordia se întoarce din nou către Theodora.

— Ești o artistă foarte bună, draga mea. Nu ai putea să-l desenezi pe omul acela?

Toți se uitară la Theodora. Ambrose își dădu seama că era foarte încordată.

— Aș putea să încerc, spuse ea încet, dar au trecut câteva luni de când l-am văzut. Nu cred că-mi mai amintesc bine trăsăturile lui.

— Toate l-am văzut, îi aminti Phoebe. Poate că dacă începi să-l desenezi, o să ne amintim fiecare din noi câte o părticică și, până la urmă, o să iasă o imagine utilă.

— O idee minunată, Phoebe, spuse Ambrose ridicându-se în picioare. Vino și stai aici, la biroul meu, Theodora. Am să-ți mai aduc hârtie.

— Ar fi bine dacă Hannah ar lua poziția în care stătea el în trăsură, spuse Theodora, așezându-se pe scaunul lui Ambrose.

Ambrose fu impresionat de schimbarea fetei. Dintr-o tânără domnișoară vioaie se transformă într-un bărbat de vârstă mijlocie, cu vederea slabă.

— Era parțial chel, spuse Theodora, apucând un creion. Asta îmi amintesc foarte clar.

— Și părul care îi mai rămăsese era blond deschis, adăugă Edwina. Purta un costum și niște pantofi destul de ieftini, mai zise ea strâmbând din nas.

Fetele se adunară în jurul Theodoriei, oferindu-i sugestii.

— Avea mustață și favoriți, spuse Phoebe. Și nu uita de ochelari.

Theodora mânuia concentrată creionul pe hârtie.

O oră mai târziu, Ambrose era din nou singur cu Concordia în bibliotecă. Stăteau amândoi în picioare, în fața biroului și se uitau la portretul pe care îl făcuse Theodora.

— Arată ca un om de afaceri nu tocmai prosper, nu-i așa? spuse Ambrose studiind imaginea. Fetele au avut dreptate.

— Ți-am spus, au mult spirit de observație. Studie și ea imaginea. Crezi că acesta este partenerul misterios al lui Larkin?

— Nu. Cred că este exact ceea ce presupun fetele că este, adică un om de afaceri.

— De ce spui asta?

Ambrose se așeză pe un colț al biroului.

— Această situație este foarte complicată. S-au făcut foarte multe aranjamente financiare. Au fost angajate profesoare. Au fost plătite rudele pentru a-și da copiii nedoriți. Au fost aduse trăsuri, ca să nu se călătorească cu trenul. Și lista ar putea continua.

— Înțeleg ce vrei să spui. Un om ca Larkin sau partenerul lui nu puteau să facă ei toate aceste aranjamente. Probabil că au angajat pe altcineva ca să se ocupe de detalii.

— Și cine altul să îndeplinească această sarcină, dacă nu un om de afaceri autentic?

— Te gândești la H. Cuthbert, cel din registrul domnișoare Pratt, nu-i așa? Cel căruia i-a trimis factura pentru patru perechi de mănuși și patru bonete noi.

Ambrose se uită din nou la portret.

— Cred că am să fac o vizită în Dorchester Street, în după-amiaza aceasta.

— Excelentă idee. Vin cu tine.

— Concordia...

— Acest Cuthbert se pare că este implicat în răpirea celor patru fete.
Merg cu tine, Ambrose.

— Vă mulțumesc că ne-ați primit fără programare, domnule Cuthbert.
Ambrose îi ținu scaunul Concordiei, după care se așeză și el. Își potrivi dunga de la pantaloni, puse bastonul între genunchi și își rezemă mâinile înmănușate de măciulia lui.

Concordia murmură ceva vag și politicoș. Herbert Cuthbert păru să nu sesizeze nuanța de dispreț și ură din vocea ei, dar Ambrose o sesiză. Din fericire, vălul negru îi ascundea expresia feței.

— Nu este nici o problemă, domnule, spuse Cuthbert. În ochii lui apoși străluci o vioiciune vecină cu disperarea. Întâmplător aveam ceva timp liber în după-amiaza aceasta.

Ambrose bănuia că rolul pe care el și Concordia deciseră să-l joace astăzi, acela al unui cuplu din clasa de sus cu mijloace financiare solide, era adevăratul motiv pentru care Cuthbert descoperise că are timp liber.

Theodora sesizase esențialul în cazul lui H. Cuthbert, își spuse el. Era, într-adevăr, un om de afaceri nu tocmai prosper. Judecând după perdelele decolorate și mobila hărtănită din biroul lui, nu-și putea permite să refuze niște potențiali noi clienți.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, murmură Ambrose în barbă.

Pentru această întâlnire se deghizase punându-și o perucă, mustață și favoriți dați din belșug cu argintiu. Nu era costumul lui preferat, pentru că se încălzea în el după un timp, dar reprezenta o deghizare foarte eficace. Impresia de persoană în vârstă era accentuată și de haina cu croială conservatoare și de eșarfa groasă din jurul gâtului.

Hannah, Phoebe, Edwina și Theodora îl examinaseră cu mare interes înainte să plece împreună cu Concordia și se declaraseră încântate de schimbare.

„Arătați mult mai în vârstă decât în realitate, spusesse Phoebe. Parcă ați fi bunicul cuiva.” „Dar încă în formă, pentru un domn de vârstă atât de avansată”, îl asigură Concordia, într-un mod suspect de serios.

Cuthbert îl fixa acum cu o expresie întrebătoare.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Dalrymple?

— Am să intru direct în subiect. Doamna Dalrymple și cu mine suntem în căutarea unei tinere domnișoare. Este o rudă îndepărtată care și-a pierdut părinții acum câteva luni și a fost trimisă la un orfelinat. Am dori să vă angajăm ca s-o găsiți.

Expresia de pe fața lui Cuthbert îngheță. Ceva asemănător panicii îi străluci în priviri.

— Vă rog să mă iertați, domnule, dar eu sunt om de afaceri. Mă ocup de chestiuni financiare. Testamente, investiții, genul ăsta de lucruri. Nu caut rude pierdute.

— Nici dacă este vorba de o avere? întrebă rece Concordia.

Cuthbert respira greu. Obrajii i se înroșiseră brusc. Se trăgea nervos de nodul cravatei, încercând să-l slăbească.

— O avere spuneți, doamnă Dalrymple? Expresia de interes o înlocui rapid pe cea de uimire.

— Chiar așa.

Îl ispitea, își spuse Ambrose. Așa cum se temea, animozitatea ei față de Cuthbert îi punea în primejdie planul. Era momentul să preia controlul.

— N-o să vă plictisim cu toate detaliile nefericite, spuse el blând. Este suficient să vă spunem că o rudă mai în vârstă din partea soției mele a murit de curând. A fost ținută la pat și evident senilă de mai multă vreme. Se presupunea că banii ei vor reveni soției mele. Abia după ce mătușa a murit, am descoperit că își schimbase testamentul și lăsase totul fetei despre care vorbeam.

Cuthbert își drese glasul.

— Înțeleg cât de neplăcute pot fi lucrurile acestea, dar chiar nu văd cum aș putea să vă ajut.

— Ați putea încerca s-o găsiți pentru noi, asta ați putea face, spuse Ambrose, lăsând nerăbdarea să se facă auzită în vocea lui. Nenorocitul ăla de testament stipulează că dacă tânăra nu este găsită pentru a-și primi banii, toată moștenirea va reveni unui văr și mai îndepărtat. Nu putem permite asta! Soția mea ar fi trebuit să primească moștenirea.

Cuthbert se străduia să pară înțelegător.

— O situație foarte nefericită, așa este. Dar găsirea unei fete nu este o sarcină ușoară. Există numeroase orfelinate și școli de caritate în Londra. Ce vârstă are domnișoara? întrebă el încruntându-se.

— După cât am calculat eu, a împlinit cincisprezece ani de curând, spuse Concordia.

Cuthbert oftă.

— Asta face situația și mai complicată. La vârsta de cincisprezece ani multe orfane sunt deja trimise în lume să-și câștige traiul. Nu le putem lăsa să trândăvească, pierzându-și timpul și profitând de bunătatea binefăcătorilor lor, înțelegeți.

— Dacă s-a întâmplat așa ceva, cu siguranță că trebuie să existe un dosar, o înregistrare, din care să aflăm unde este angajată în momentul de față, spuse Ambrose.

— Așa este, spuse Cuthbert încet. Totuși...

Ambrose bătu cu vârful bastonului în podea. Cuthbert tresări violent.

— Vreau să fiu foarte clar, spuse Ambrose. Consider că găsirea fetei este o chestiune de foarte mare importanță.

— Am înțeles. Totuși...

— Copila valorează foarte mult pentru noi, continuă Ambrose cu subînțeles. Sunt dispus să recompensez generos persoana care mă ajută s-o găsesc. Cred că am fost clar.

— Cât de generos?

— Să spunem o mie de lire?

Cuthbert deschise și închise gura de două ori înainte de a-și regăsi vocea.

— Este, într-adevăr, o recompensă foarte generoasă. Își drese glasul. Presupun că aş putea face nişte cercetări. Cum se numeşte tânăra?

— Hannah Radburn.

Cuthbert înţepeni. Arăta de parcă s-ar fi strangulat cu cravata.

— Radburn? şopti el răguşit. Sunteţi sigur?

— Absolut sigur, spuse Concordia cu răceală.

Ambrose băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie.

— Soţia mea a notat câteva din datele personale ale lui Hannah. Locul şi data naşterii, numele părinţilor etc. Vă rog să aveţi grijă când faceţi cercetările. N-aş vrea să primesc altă fată.

Cuthbert părea încolţit.

— Domnule, ştiţi, aăă...

— Iar dacă veţi afla că a părăsit deja orfelinatul, continuă Ambrose, v-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi putea da un indiciu cu privire la locul în care se află în momentul de faţă.

— Tinerele orfane nu ajung întotdeauna în cele mai bune posturi atunci când încep să muncească, spuse Cuthbert. Regret că trebuie să vă spun, dar unele pur şi simplu dispar.

— Vreţi să spuneţi că ajung pe stradă sau în bordeluri? Cine credeţi că este de vină pentru această situaţie, din moment ce femeile nu au aceleaşi posibilităţi de a căuta o muncă cinstită aşa cum au bărbaţii...

Ambrose se ridică în picioare, puse o mână pe umărul Concordiei şi i-l strânse.

Concordia tăcu furioasă.

Ambrose se uită la Cuthbert, care privea fix la Concordia cu o expresie de uimire sinceră.

— Trebuie s-o scuzaţi pe soţia mea, spuse Ambrose. Nu mai este ea însăşi, de când am descoperit că întreaga moştenire a fost lăsată domnişoarei Hannah Radburn.

— Da, sigur că da. Cuthbert îşi reveni. Este o situaţie într-adevăr neplăcută. Mai mult decât suficientă pentru a zdruncina nervii unei doamne.

— Aşa este, făcu Ambrose. Dar să ne întoarcem la problema noastră. Este absolut necesar s-o găsim pe Hannah; vă rog să mă credeţi – fata valorează cât greutatea ei în aur. Aşa cum spuneam, vă dau o mie de lire dacă o găsiţi.

Cuthbert oftă.

— S-ar putea să n-o pot găsi, dar mă voi strădui să aflu unde se găseşte în momentul de faţă. Credeţi că asta vă va fi de folos?

— Asta ar valora doar cinci sute de lire. Asta vă pot oferi dacă îmi puteţi furniza fie şi numai numele cuiva care ştie ceva despre Hannah, spuse Ambrose pe un ton blând.

Cuthbert făcu ochii mari.

— Cinci sute de lire numai pentru un nume?

— Suntem disperați, spuse Ambrose. Vrem neapărat s-o găsim. Orice indiciu este important. Dacă se află într-un bordel sau în altă situație nefericită, nu vă voi cere s-o scoateți de acolo. Mă voi ocupa chiar eu de asta.

Cuthbert își lovi palmele una de alta.

— Domnule, este o afacere cu totul neobișnuită.

Ambrose strânse tare mânerul bastonului și clipi din ochi.

— Aduceți-mi un nume și vă dau cinci sute de lire. E clar?

— Foarte clar, spuse Cuthbert.

— În acest caz n-o să vă mai răpim din timp. Ambrose scoase o carte de vizită din buzunarul hainei. Dacă dați chiar și peste cea mai neînsemnată informație cu privire la Hannah Radburn, trimiteți-mi imediat vorbă la club. Direcția știe cum să ia legătura cu mine. Cum primesc mesajul vin să vă văd.

Ambrose lăsă cartea de vizită pe birou. Concordia se ridică în picioare. În timp ce pășeau spre ușă, niciunul dintre ei nu se uită în urmă la Cuthbert.

Din ceață apărură o trăsură. Ambrose îi făcu semn cu mâna vizitiului și când acesta opri, deschise ușa pentru Concordia, care se urcă, se așeză și își potrivii fusta. Încă mai tremura de furie. Îi venea să dea năvală înapoi, în biroul lui Cuthbert și să-i spună că avea intenția să informeze poliția în legătură cu ceea ce făcuse el. Dar această mică satisfacție trebuia să mai aștepte.

— Individul ăsta cumplit, Cuthbert, cu siguranță că și-a amintit numele lui Hannah, spuse ea.

— Da. Ambrose se aplecă și își sprijini antebrațele pe genunchi. A fost de-a dreptul alarmat. Până la urmă lăcomia îi va depăși neliniștile.

— De acord. Dar ce crezi că va face? Nu poate să pretindă că o va găsi pe Hannah. În aparență, fata a dispărut.

— Dacă nu mă înșel, Cuthbert știe foarte multe despre această afacere și va fi gata să-mi vândă anumite informații.

Concordia își dresă glasul.

— I-ai spus domnului Cuthbert că poate să-ți trimită vorbă la club.

— Da.

— Nu știam că faci parte dintr-un club, domnule.

— Cluburile sunt o sursă excelentă de bârfe și zvonuri, spuse el distrat. În profesia mea, depind foarte mult de ele.

— Înțeleg. Concordia continuă apoi pe o voce neutră. Dacă ești membru al unui club, presupun că ceilalți te cunosc?

Ambrose continuă să privească afară, dar colțurile gurii i se strânseseră puțin.

— Ceilalți cunosc un anumite domn excentric pe nume Dalrymple.

— Fascinant. Concordia își netezi mânușile. Trebuie să recunosc că nu mă pricep foarte mult la chestiuni atât de subtile, dar aveam impresia că un domn este primit într-un club numai cu recomandarea unui membru care îl cunoaște bine pe candidat.

— Sunt foarte bine cunoscut de domnul care m-a recomandat.

Concordia pufni pe nas:

— Domnul Stoner?

— Numele lui Stoner deschide multe uși în orașul acesta.

— Îți place jocul, nu-i așa? oftă Concordia.

Ambrose păru surprins de această întrebare.

— Despre ce joc vorbești?

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Dacă cineva îți pune întrebări personale te eschivezi elegant.

Ambrose făcu o pauză după care spuse:

— Nu am obiceiul să mă explic în fața altora.

— Nici eu.

Ambrose se rezemă de spătar.

— Mi-am dat seama, spuse el.

— Se pare că, din cauza carierei noastre, fiecare dintre noi a tras o perdea groasă peste viața personală.

Ambrose reflectă o clipă la aceasta, apoi înclină capul ușor încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Ideea mea, domnule, este că atunci când ai trăit cu niște secrete foarte multă vreme, este greu să te dezbari de acest obicei, spuse ea blând.

În ochii lui Ambrose apărură niște umbre. Concordia își spuse că mersese prea departe, dar, spre surprinderea ei, bărbatul se aplecă și îi ridică cu un deget bărbia.

— Uneori este mai bine să nu strici vechile obiceiuri, spuse el.

— Dar eu mi l-am stricat pe al meu când ți-am povestit despre trecutul meu de la comunitatea Crystal Springs.

— Stai liniștită, secretul tău este în siguranță.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, dar nu a fost un schimb echitabil între noi. Eu am avut încredere în tine. Tu de ce nu ai încredere în mine?

Ambrose se lăsă din nou pe spate și se închise în sine. Lui Concordia i se părea că aude una după alta cum se închid încuietorile invizibile ale sufletului lui.

— Aici nu este vorba de încredere, spuse el.

— Secretele tale sunt chiar atât de cumplite?

Sprâncenele lui se ridicară în semn de avertisment.

— Eu nu sunt una din elevele tale, care poate fi alinată cu puțină simpatie și o ureche dispusă să asculte. Trăiesc cu secretele mele de foarte multă vreme.

Concordia se crispă simțindu-se respinsă. Nu avea încredere în ea și cu asta basta.

— Ai dreptul la intimitatea dumitale, domnule. N-am de gând să fac presiuni asupra dumitale.

Ambrose întoarse capul și privi gânditor pe fereastră. Tăcerea se prelungea. Când simți că nu mai poate suporta, Concordia apelă la o modalitate de a o rupe.

— Mă întreb ce ar spune doamna Hoxton dacă ar ști ce se întâmplă la Școala de fete Winslow, murmură ea.

Ambrose se încruntă.

— Cine naiba mai e și doamna Hoxton?

— Binefăcătoarea școlii. Portretul ei era pe perete, în biroul lui Edith Pratt, față în față cu portretul reginei.

— Chiar așa? Ambrose ridică din sprâncene. În acest caz, întrebarea ta este justificată. Oare doamna Hoxton știe ce se întâmplă în școală?

— Presupun că nu are nici cea mai mică idee. Din puținul pe care mi l-au relatat fetele despre ea, am înțeles că doamna Hoxton este un caz tipic pentru femeile care se angajează în acțiuni filantropice. Fac acest lucru, pentru că sunt convinse că puțină activitate de caritate le ridică statutul în societate. În realitate, nu se interesează de școlile și de orfelinatele pe care le sprijină.

— Fetele au văzut-o vreodată pe doamna Hoxton?

— O singură dată. Și-a făcut apariția de Crăciun și a rămas atât timp cât să dea fiecărei fete o pereche de mitene, mănuși din alea fără degete. Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora mi-au spus că pentru acest eveniment, toate fetele au fost convocate în sala de mese. Domnișoara Pratt a ținut un mic discurs, subliniind cât de norocoase erau să aibă o binefăcătoare atât de bună și generoasă. Fetele au cântat colinde și, după aceea, doamna Hoxton a plecat.

Ambrose scutură din cap dezgustat.

— Trebuie să fi fost un Crăciun memorabil pentru eleve.

— Cred că nu greșim dacă spunem că doamna Hoxton nu acordă prea mare interes activităților care se desfășoară în școala ei.

— Te cred, spuse Ambrose. Cu toate acestea...

— Da?

— Poate că ar fi interesant să-i punem doamnei Hoxton câteva întrebări în legătură cu generoasa ei activitate.

Concordia îl privi uimită.

— Ai de gând să stai de vorbă cu doamna Hoxton?

— Da. Dar va trebui să aștept până mâine. Astăzi este prea târziu.

— O cunoști?

— N-am văzut-o în viața mea.

— E o femeie foarte bogată și face parte din înalta societate. Cum ai s-o convingi să-ți dea drumul pe ușa din față?

— Am intenția să recurg la o forță superioară.

— Poftim?

Ambrose schiță un zâmbet.

— Societatea se compune din mai multe cercuri suprapuse. Doamna Hoxton va fi gata să se întâlnească cu oricine se mișcă într-un cerc superior.

— Înțeleg. Și crezi că ai cunoștințe la nivelul respectiv?

— În societate, întotdeauna există cineva mai sus decât tine, spuse Ambrose ridicând din umeri. Asta dacă nu ești chiar tu regina. Ceva îmi spune că doamna Hoxton nu este nici măcar pe aproape de respectivul cerc.

Herbert Cuthbert ședea în biroul lui și cântărea norocul neașteptat care dăduse peste el. Existau două modalități de a juca această partidă, decise el, două moduri de a scoate profit de aici.

Va trebui să aibă foarte mare grijă cum pune problema. Larkin și Trimley erau niște oameni foarte periculoși. Vor fi dispuși, firește, să primească informațiile pe care el le avea. Cu puțin noroc, recunoștința lor se va traduce într-o sumă importantă de bani.

În ce privește cel de-al doilea aranjament, acesta nu pune probleme deosebite, din câte își dădea el seama. Nu avea decât să-i spună un nume fictiv lui Dalrymple, să bage în buzunar cele cinci sute de lire și să se ducă imediat să-i joace în cazinoul lui preferat.

În sfârșit, îi zâmbise și lui norocul.

— Indiferent cine este, ticălosul a reușit să-l găsească pe Cuthbert, spuse Trimley, în timp ce pășea nervos prin încăperea încinsă. Ți dai seama ce înseamnă asta?

Larkin stătea pe banchetă, cu o cană de apă rece în mână și savura momentul. Trimley începea, în sfârșit, să dea semne de încordare. De fapt, chiar transpira și toga lui elegantă începuse să alunece.

Era și timpul.

De fapt, știuse că nervii lui Trimley aveau să cedeze, până la urmă. Trimley era un tip moale. Îi lipsea acea duritate de oțel pe care o dobândești crescând pe stradă.

— Asta înseamnă, spuse Larkin întinzându-și picioarele cu voluptate, de parcă ar fi fost așezat într-un fotoliu confortabil, că avem posibilitatea să întindem o capcană. Trebuie să recunosc că sunt foarte curios să aflu cine este, de fapt, Dalrymple.

— Dar e clar cine este. Este unul dintre cei care au furat fetele de la castel.

— Nu neapărat, spuse Larkin. Poate că lucrează pentru altcineva, pentru cineva care vrea să-mi ia locul.

El nu făcea niciodată singur o treabă murdară. Poate că cel care era în spatele răpirii fetelor se ținea și el, la distanță de afacere. Trimley strânse cearșaful drapat în stil de togă romană, pentru a-l împiedica să-i alunece de pe umeri.

— Oricum, o să punem mâna pe el când o să se ducă să se întâlnească cu Cuthbert.

— Asta ar fi o mare prostie, spuse Larkin, sorbind puțină apă. Iar eu nu sunt prost, Trimley.

— Ce naiba vrei să spui? Trebuie să-l oprim pe Dalrymple înainte de a ajunge mai aproape. Lucrurile ne scapă de sub control. Nu vezi?

— Lucrurile sunt încă sub controlul nostru, spuse Larkin răbdător. Dacă Dalrymple este, într-adevăr, implicat în această afacere, ne poate conduce la fete și la profesoară. Vreau să fie urmărit după ce îl vizitează pe Cuthbert la birou. Întâi, recuperăm fetele și pe Concordia Glade, apoi ne ocupăm de el.

Trimley strânse de câteva ori din fălci, dar nu comentă.

— Dar ce facem cu Cuthbert? Vrea să fie plătit pentru că ne-a informat despre vizita lui Dalrymple.

— O să-și primească răsplata.

Trimley se opri brusc.

— Ce naiba, chiar nu înțelegi? Dacă Dalrymple ăsta a reușit să dea de Cuthbert, poliția poate face același lucru.

— Nu avem nici un motiv să credem că poliția ar fi interesată de acest caz. Dar, indiferent dacă este sau nu, te asigur că Cuthbert nu va vorbi.

— În locul dumitale, nu m-aș bizui pe asta.

Larkin schiță un zâmbet. E clar că Trimley începuse s-o ia razna.

— Calmează-te, Trimley, Cuthbert n-o să ne mai dea nici un fel de bățai de cap.

Strada Dorchester era cufundată în ceață. Un șir de felinare străjuia trotuarul, dar sferele cu lumina orbitoare nu răzbeau prea departe prin pâcla deasă.

Ambrose stătea în cadrul ușii și urmărea scena.

Primise mesajul de la Cuthbert cu mai puțin de o oră înainte. Graba cu care fusese scris și caracterul criptic al mesajului vorbeau de la sine.

Am vești interesante. Ne vedem la birou. Diseară la unsprezece.

Vino singur. Ia un cec în alb ca să stabilim suma.

Magazinele de pe stradă aveau obloanele trase. Majoritatea ferestrelor de la etajele de deasupra lor erau și ele întunecate, dar Ambrose observase o dâră subțire de lumină la îmbinarea perdelei de la fereastra biroului lui Cuthbert.

Pe strada pustie se afla o birjă. Birjarul, încotoșmănat într-o haină groasă, cu căciula trasă adânc pe urechi, se gârbovise pe locul lui. Părea că ațipise. Armăsarul costeliv aștepta răbdător, cu capul plecat, pierdut în visele lui despre fân proaspăt și un grajd cald.

Ambrose urmări scena o vreme. Nu percepea nici o mișcare în întuneric. Raza de lumină continua să se vadă la fereastra lui Cuthbert.

Un lucru era sigur, nu va afla nimic dacă rămânea ascuns, în consecință, o porni spre intrarea biroului lui Cuthbert, lăsând ca zgomotul pașilor lui să răsună pe caldarâm. Domnul Dalrymple nu era un om secretos, ci un domn respectabil, prosper, membru al unui club exclusivist. Venise cu o problemă de afaceri în seara asta și se grăbea s-o finalizeze.

Ușa de la intrarea în clădirea lui Cuthbert nu era încuiată. Ambrose se strecură în holul întunecat și așteptă un moment. Când se convinse că drumul este liber, urcă scările până la etajul superior. Ajuns sus, se opri și privi în lungul coridorului.

Singura lumină era fâșia care se strecura pe sub pragul ușii biroului lui Cuthbert. Porni de-a lungul holului, de data asta mișcându-se fără să facă zgomot și verifică ușile birourilor de pe partea opusă biroului lui Cuthbert. Toate erau încuiate.

Mulțumit că pe etaj nu erau decât el și Cuthbert, Ambrose se îndreptă spre birou și verifică clanta. Aceasta cedă imediat. Ambrose nu se sinchisi să bată la ușă. Dimpotrivă, o deschise brusc, fără să-și anunțe sosirea.

Încercarea lui de a-l surprinde pe Cuthbert eșuă – încăperea era goală. Se uită la lampa de pe birou. De ce o lăsase aprinsă? Ieșise Cuthbert pentru un

motiv oarecare cu intenția de a se întoarce la întâlnirea cu domnul Dalrymple? Sau omul de afaceri se speriasse și plecase în grabă, uitând să stingă lampa?

Ambrose închise ușa și o încuie cu cheia. Nu dorea să fie surprins în timp ce căuta prin birou.

Își petrecuse o grămadă cercetând dosare în cazul acesta. Altădată obiectul căutărilor lui îl formau problemele mărunte de intrigă care trebuiau scoase la lumină.

Dar forța energiei stimulative era prezentă, așa cum fusese întotdeauna. Păcat că nu o putea pune într-o sticlă ca să o vândă. Beneficiul ar fi fost enorm.

Se îndreptă spre micul fișet și începu să caute printre dosarele de afaceri învechite, dar nu găsi nimic interesant. Judecând după numele și adresele de pe dosare, majoritatea clienților lui Cuthbert erau femei singure, cu venituri modeste, văduve, gospodine la pensie și guvernante care supraviețuiau din pensii mizerabile și din investiții mărunte.

Închise ultimul sertar al fișetului și se îndreptă spre birou, sperând la ceva mai mult. Și nu fu dezamăgit. Majoritatea sertarelor și suporturilor pentru hârtii erau pline cu hârtie obișnuită, cărți de vizită, creioane, pixuri și sticle goale de cerneală. În sertarul din mijloc găsi însă un jurnal mic, cu coperte din piele. Îl răsfoi rapid. Paginile erau pline de cifre. Un jurnal de conturi, conchise el. Poți descoperi multe despre un om doar examinând însemnările lui financiare.

Băgă micul jurnal în buzunarul hainei, închise sertarul și se îndreptă spre fereastră. Făcându-se una cu peretele, privi atent printr-o crăpătură a perdelei.

Jos, în stradă totul era neschimbat. Ceața continua să estompeze lumina felinarelor. Umbra întunecată a birjei cu birjarul ei ațipit era tot acolo, unde o văzuse mai devreme. Ambrose nu sesiză nici o mișcare.

După ce traversă biroul, descuie ușa și se strecură în holul întunecat. Se opri din nou, scrutând holul. Constatând că nu era nimeni, coborî scările.

Ajuns în stradă, se îndreptă hotărât spre birjă.

— Birjar, vreau să te întreb ceva, dacă nu te superi, strigă el, folosindu-și accentul de Dalrymple.

Birjarul se încordă și întoarse capul, urmărindu-l pe Ambrose cum se apropia. Trăsăturile lui erau ascunse de gulerul înalt, de fularul greu și de căciula trasă peste urechi.

— Scuzați-mă, domnule, nu sunt liber. Aștept un client.

— Chiar așa? Ambrose continuă să se apropie.

— Mda, domnule. Dacă doriți o birjă, găsiți una pe cealaltă stradă.

— N-am nevoie de o birjă, spuse Ambrose. Vreau să-ți pun câteva întrebări.

Se afla la mai puțin de zece pași de birja cu perdelele trase la ferestre.

Cu coada ochiului zări o pată umedă pe caldarâm, chiar sub scărița de sub ușa închisă a pasagerului. Nici armăsarul și nici birjarul nu se ușuraseră în lunga așteptare, gândi el, iar pata era prea mică pentru un cal.

— Stai puțin, ai să vezi că merită. Ambrose băgă mâna în buzunar și scoase câteva monede.

Birjarul cedă.

— Ce vrei să știi?

— Îl caut pe omul de afaceri care are biroul în clădirea aceea de unde am ieșit. Aveam o întâlnire în seara asta, dar n-a apărut. Ai văzut pe cineva intrând sau ieșind din casa aceea?

Se afla foarte aproape de birjă. Chiar că era ceva în neregulă cu caldarâmul acela ud. De ce s-ar ușura un birjar chiar sub ușa propriei birje, când exista o alee la câțiva pași de el?

— N-am văzut pe nimeni, mormăi birjarul.

Ambrose simți o împunsătură în inimă. Simțurile lui extrem de ascuțite îl aduseseră în acea stare intensă, aproape nenaturală, în care cea mai mică mișcare, sunet sau umbră, aveau o semnificație deosebită.

— Ce-i cu clientul tău? întrebă el. Nu te-ai despărțit de mult timp de el.

— A venit la o prostituată care locuiește într-o cameră deasupra unuia dintre magazine. A urcat acum o oră. Mi-a spus să aștept. Asta-i tot ce știu.

— Așa să fie, spuse Ambrose studiind băltoaca întunecată de pe caldarâm. Apoi, apucă mânerul ușii și-o deschise cu o smucitură.

Un braț care se sprijinise pe marginea ușii căzu și Ambrose văzu conturul unui corp chircit pe podeaua birjei.

La lumina felinarului birjei se putea distinge sângele scurs din rana care-i provocase moartea lui Cuthbert.

— Se pare că clientul tău a terminat ceva mai repede ceea ce avea de făcut, spuse Ambrose.

— Ticălos nenorocit! Trebuia să-ți vezi de treaba ta.

Ambrose era deja cu un picior pe scărița de sub cușeta birjarului. Apucă biciul cu mâna stângă, își luă avânt și înfipse vârful bățului în abdomenul birjarului.

Bărbatul icni și se îndoi de durere. Cuțitul pe care tocmai îl scosese din buzunar căzu zdrăngănind pe caldarâm.

Dinspre alee se auziră pași. Ambrose privi peste umăr și văzu un al doilea bărbat îndreptându-se spre el. La lumina felinarului din dreptul lui sesiză revolverul îndreptat asupra sa.

Sări înapoi pe caldarâm și se strecură pe sub roțile trăsurii, rostogolindu-se în umbra adâncă din partea cealaltă a birjei.

Arma se descărcă și glonțul pătrunse în lemnul trăsurii.

Speriat de zgomot, calul sforăi și se smuci cu violență înainte. Bărbatul de pe capră, încercând încă să-și recapete respirația, apucă cu greu de hățuri.

— Gloabă tâmpită!

Ambrose sări în spatele birjei și se ascunse acolo. Din experiența lui știa că oamenii se uitau foarte rar în sus atunci când voiau să verifice împrejurimile.

— Unde ești, nenorocitul? Al doilea bărbat se răsucea nervos într-o parte și în alta în încercarea de a-l descoperi. Dacă ieși cu mâinile sus, îți cruț viața.

Birja se smuci violent ca răspuns la nervozitatea calului.

— Ține dracului mârtoaga pe loc, strigă bărbatul cu pistolul la camaradul său, vizibil enervat că lucrurile scăpaseră de sub control.

Ambrose se ridică și se aruncă cu toată greutatea asupra bărbatului. Cei doi se prăbușiră pe caldarâm.

— Dă-te la o parte, Jake, țipă birjarul.

Ambrose sări repede în picioare, se răsuca și încercă să apuce arma. Cu coada ochiului văzu cum birjarul se căuta în gheata de piele.

Al doilea cuțit. Trebuia să mă gândesc la asta.

Se cățără în spatele birjei.

Lama nu-l nimeri și se înfipse la câțiva centimetri de el.

Al doilea bărbat se ridicase în picioare și alerga spre partea din față a birjei.

— Ticălosul mi-a luat arma, urlă el la birjar. Apucă mânerul de susținere de pe laterala birjei și sări pe capră, lângă partenerul său. Să plecăm de aici, zise el.

Birjarul slăbi hățurile. Calul, speriat, țâșni înainte. Trăsura se balansă amenințător, dar nu se răsturnă.

Ambrose rămase pe strada învăluită în păclă, conștient de experiența pe care tocmai o trăise. Ascultă zgomotul făcut de tropotul calului și de roțile trăsुरii, până când acesta se pierdu în noapte.

Ambrose era obișnuit să caute o birjă noaptea târziu, așa că se îndreptă spre cea mai apropiată tavernă și alese una la întâmplare.

Douăzeci de minute mai târziu el ceru birjarului să oprească într-o piață mică, plăcută, înconjurată de case arătoase. Niciuna dintre reședințe nu era luminată.

Ambrose se îndreptă spre alea care străjuia unul din șirurile de case, trase zăvorul uneia dintre porți și pătrunse în grădina bine întreținută. Ajuns la ușă, bătu ușor în ea cu mânerul bastonului. Nu fu nevoit să aștepte, căci ușa se deschise imediat. Bărbatul cu părul grizonat, îmbrăcat într-un halat părea apropiat de vârsta lui.

Ambrose își aminti de o altă experiență, când el și Felix Denver făcuseră un sondaj în mai multe taverne, două teatre și vreo câteva hanuri, din care rezultase că Felix era considerat de femei mai chipeș decât el.

— Sper că e ceva foarte important, Wells. Nu sunt singur.

Ambrose zâmbi. Femeile din Londra sufereau fiindcă inspectorul Felix Denver de la Scotland Yard nu le dădea atenție. Ambrose știa că în patul acestuia nu putea fi decât un bărbat.

— Scuze pentru deranj, Felix.

Felix ridică lumânarea pe care o ținea în mână ca să vadă mai bine fața lui Ambrose și făcu o grimasă.

— În locul tău mi-aș aranja favoriții și mustața. Nu arată prea bine.

— Ai dreptate, dar îmi ascund fața și asta-i tot ce mă interesează. Am venit ca să-ți spun că situația s-a complicat.

— Întotdeauna se complică când te amesteci tu.

Ambrose îi relatează lui Felix ce se întâmplase în stradă, în fața biroului lui Cuthbert.

— Și toate astea, doar pentru a transforma patru domnișoare respectabile în curtezane de înaltă clasă? Nu mi se pare logic. Larkin este un adevărat om de afaceri. Nu riscă aiurea. Trebuie să fie altceva la mijloc. Simt asta.

— Cred că cele patru fete pe care tu și profesoara le-ați salvat, fac parte dintr-o afacere mai mare cu domnișoare decât cea făcută de Larkin și noul lui partener, spuse Felix. Iar dacă afacerea a început să șchiopăteze, avem explicația – proprietarii omoară ca s-o protejeze.

— Ai aflat ceva nou în urma investigațiilor tale?

— Din răspunsurile primite la telegramele trimise se confirmă ceea ce bănuiam deja. Toate cele patru fete de la castel se pare că au murit în diferite accidente. Nu au apărut rude care să le plângă.

— Mătușa lui Phoebe Leyland este o excepție. A făcut și ea ceva investigații în diferite orfelinăte, după ce i-a dispărut nepoata. Îți sugerez să trimiți pe cineva să vorbească cu ea.

— Ai vreo adresă?

— Da. Ambrose i-o întinse. Acum mă duc acasă. Mă așteaptă cineva. Felix zâmbi.

— Asta înseamnă o transformare în ceea ce te privește, nu-i așa?

— Da, răspunse Ambrose, așa este.

Concordia se răsuci pe călcâie și o porni din nou de-a lungul bibliotecii, cum făcuse de nenumărate ori în ultima oră. Furia ei creștea cu fiecare pas pe care-l făcea. Ambrose ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Se întâmplase ceva rău, simțea asta. N-ar fi trebuit să plece singur.

În casă domnea o liniște mormântală. Fetele urcaseră în camerele lor cu câteva ore în urmă. Soții Oates și Nan dispăruseră în camerele lor, după ce verificaseră toate încuietorile. Dante și Beatrice rămăseseră cu ea, iar acum moțâiau în fața șemineului.

Se opri în fața vechiului birou și privi ceasul. Trecuseră doar câteva minute de când se uitase ultima oară la el. O scutură un fior. În cameră nu era rece, dar căldura din șemineu nu reușise să stăvilească micile frisoane de frică pe care le simțise toată seara.

Ambrose ar fi trebuit s-o ia la întâlnirea cu Cuthbert. Când o să se întoarcă o să-i spună să n-o mai lase de izbeliște niciodată. Era clienta lui, îl angajase și asta îi conferea anumite drepturi.

Dante își săltă capul și o privi. Știa că-i simțise nervozitatea.

— Stăpânul tău ți-a spus secretele lui? îl întrebă ea.

Beatrice deschise și ea ochii. Cei doi câini se ridicară și veniră lângă ea. Concordia se aplecă și îi scărpină după urechi.

— Pun pariu că nici unuia dintre voi nu-i pasă de secretele stăpânului, spuse ea. După ce se termină afacerea aceasta, probabil că n-o să-l mai văd niciodată, așa că nu știu de ce mă dau de ceasul morții să descopăr ce intenții are?

Dante se întinse la picioarele ei. Beatrice își arată colții într-un căscat profund. Niciunul nu catadicsi să-i răspundă la întrebare.

Deschise ușile din fața biroului și privi spre cutia cu secrete, decorată frumos. Lemnul pictat și decorat exotic era diferit de tot ce mai văzuse ea până atunci. Lucrătura îngrijită, triumphiurile și fațetele fuseseră clar menite să încânte ochiul.

— Ești exact ca acest birou, Ambrose Wells, șopti ea. După fiecare compartiment descoperit, constați că mai este unul ascuns.

Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora se amuzaseră încercând să descopere toate secretele sertarelor. Desfăcu desenul pe care acestea îl lăsaseră în birou. Din el reieșea clar că identificaseră doar douăzeci și trei de compartimente. Localizarea lor era marcată cu grijă pe schiță. Studie o vreme desenul, apoi examinează interiorul biroului. Mai rămăseseră sertare de găsit.

Își plimbă vârful degetelor de-a lungul suprafeței unuia, încercând să simtă adânciturile invizibile în care s-ar putea afla o încuietorie, dar în zadar.

Deschisese apoi unele compartimente pe care Phoebe și celelalte fete le studiaseră. Majoritatea erau goale, iar în celelalte fuseseră depozitate obiecte vechi în cutii și apoi uitate. Într-unul dintre ele era un unguent pus într-un borcănaș cu inscripții romane; în altul se afla un inel așezat pe o pernă de pluș roșu. Ar fi fost amuzant să descopere un sertar pe care fetele nu reușiseră să-l localizeze.

Se puse pe treabă.

Trecuseră douăzeci de minute, dar nu găsisese nici un compartiment.

— E mai greu decât și-ar închipui cineva, se adresă ea câinilor.

Dante și Beatrice care se întorseseră la locul lor din fața șemineului ciuliră urechile, dar nu deschiseră ochii. Concordia ocoli biroul, examinându-l din fiecare unghi, intrigată de ciudățenia construcției. Apoi se postă în fața lui și privi cu atenție unul dintre sertare, pe care tocmai îl descoperise. Brusc îi veni o idee. Vârî mâna într-unul din compartimente și pipăi atent cu buricele degetelor.

Nimic.

Enervată, începu să exploreze și celelalte sertare. Când ajunse la cel care avea eticheta cu numărul cincisprezece, degetele ei simțiră o depresiune mică chiar în fundul compartimentului.

Apăsă cu ezitare și auzi zgomotul înfundat al balamalelor și al arcurilor.

Brusc, o mulțime de sertare se deschiseră și dădură la iveală un al doilea birou interior.

— Foarte inteligent, murmură ea, adresându-se câinilor. N-o să le spun fetelor. O să fie mai distractiv să descopere ele secretul.

Pipăi cu degetele, cu o curiozitate sporită de micul ei succes. Când apăsă o serie de triumphiuri din interiorul altor triumphiuri, se deschiseră alte

compartimente înguste. Înăuntru era un ziar șters, împăturit pe jumătate. Precis fusese aruncat în birou cu ani de zile în urmă și uitat acolo. Îl luă și-l despăturii. Mai multe coloane de pe prima pagină vorbeau despre o sinucidere și despre o escrocherie financiară. Ziarul era vechi de aproape douăzeci de ani.

Începu să citească.

Corpul unui bărbat, despre care se credea că fusese implicat într-o escrocherie financiară, fusese găsit în casa lui din Lexford Square, într-o zi de marți. În mod evident, plin de remușcări că ruinase atâția investitori nevinovați, domnul George Colton se împușcase în cap cu propriul lui pistol. Menajera descoperise scena sângeroasă a doua zi dimineață. Femeia, vădit zăpăcită, nu reușise să ofere detalii coerente, însă își exprimase grija pentru tânărul fiu al domnului Colton, care dispăruse...

Dante și Beatrice se ridicară brusc și dispărură pe hol.

În sfârșit, Ambrose venise acasă.

Concordia îi auzi pașii de-a lungul holului în timp ce închidea biroul. Când sertarele exterioare se închiseră, își dădu seama că mai ținea încă în mână ziarul învechit. Îl puse pe o masă din apropiere și se îndreptă spre ușa bibliotecii.

Ambrose apăru în ușă, însoțit de câini. Își scosese favoriții și barba falsă. Ea simți energia periculoasă care plutea în jurul lui. Intuise corect, se întâmplase ceva rău.

— Am crezut că ești în pat, spuse el.

— Vă simțiți bine? întrebă ea. Făcu un pas înainte, dornică să-l pipăie, ca să vadă dacă nu era rănit. Am fost îngrijorată. Ați fost rănit?

— Arăt chiar așa de rău? Ambrose intră în cameră, scoțându-și haina.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-mi ce s-a întâmplat?

— Cuthbert este mort. Își trânti haina pe spătarul unui fotoliu. N-am putut să vorbesc cu el.

— Doamne! Am simțit că s-a întâmplat ceva groaznic.

— Erau doi oameni acolo. Ambrose se îndreptă spre masă, luă sticla de coniac și își turnă în pahar. Am impresia că mă așteptau. Probabil voiau să mă urmărească după ce plecam de la biroul lui Cuthbert.

Privindu-l cum lua o înghițitură zdravănă din băutura, o trecu un alt fior. „A fost rănit.” Sări în picioare și se apropie grăbită de el.

— Să trimit după un doctor?

— Nu sunt rănit. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este un doctor, zise Ambrose, trăgând încă o dușcă.

— Sunteți murdar și aveți noroi pe haine. V-au atacat cei doi oameni?

Bărbatul se gândi un moment, apoi dădu din cap.

— Da, cred că m-au atacat. Am încercat să ripostez. Trebuie să te informez cu regret că au fugit. Bărbatul se încruntă. Au luat și cadavrul lui Cuthbert cu ei. Cred că l-au aruncat în râu.

— Este îngrozitor. Ce aveți de gând să faceți?

— Ei bine, pentru început, sugerez să mergem amândoi la culcare.

— Sunteți nebun? Nu puteți intra aici să mă anunțați că ați mai găsit un cadavru și pe urmă să-mi spuneți să mă duc la culcare.

— Cred că ar fi mai bine să lăsăm discuția asta pentru mâine-dimineață.

— O să discutăm chiar acum.

O luminiță amenințătoare apăru în ochii lui Ambrose.

— Aceasta este casa mea. Eu ordon aici.

— Chiar așa, domnule? își ridică bărbia. Mi-ați dat să înțeleg că aceasta este casa domnului Stoner.

Ambrose ridică din umeri.

— În absența lui Stoner, eu comand aici.

— Vă convine.

— Nu chiar. Bărbatul privi spre masa pe care ea pusese ziarul. Ce-i asta?

— Un ziar vechi. L-am găsit într-unul din sertarele biroului cu curiozități.

— La dracu! Ambrose străbătu spațiul din doi pași repezi, apucă ziarul și privi prima pagină. Am uitat de asta, zise el mânios, în timp ce se îndrepta spre șemineu.

— Ambrose, așteaptă! se repezi ea înainte și îl apucă de braț. De ce vrei să-l arzi? Ce este așa de important în ziarul acesta?

— Nu este nimic important. Nu mai este. Cu cealaltă mână îi desprinse degetele de pe brațul său. Sunt știri vechi, domnișoară Glade.

— Stați! Neputând să-l domine fizic, se postă în calea lui. Am avut parte de destule secrete și informații trunchiate. Vreau răspunsuri, domnule! Adică vreau să le am înainte ca noaptea aceasta să se termine.

— Vrei răspunsuri? Ambrose o apucă cu degetele de bărbie. Ce coincidență ciudată. Se pare că și eu vreau ceva, domnișoară Glade.

Concordiei i se tăie respirația. N-o să-l las să mă intimideze, își spuse ea.

— Ce anume doriți, domnule?

— Pe dumneata.

Zâmbetul lui rece ar fi trebuit să-i înghețe sângele în vine, dar Concordiei i se făcu, pe neașteptate, foarte cald.

— Încercați să mă speriați, șopti ea.

— Da, domnișoară Glade, așa este, încerc să te sperii.

— Ei bine, n-o să reușiți. Nu plec din camera asta până nu primesc răspunsul la întrebările mele.

— Dumneata vrei răspunsuri. Eu te vreau pe dumneata. Este o dilemă interesantă, nu-i așa?

— Eu vorbesc serios.

— Și eu. Vestea bună este că, dacă nu fugi, dacă nu te îndrepti spre ușa aceea și dacă nu te duci sus în pat, unul dintre noi va obține ceea ce dorește în seara asta.

— N-am înțeles.

— Vestea proastă este că persoana care va obține ceea ce dorește nu ești dumneata, continuă el pe același ton. Acum ai înțeles, domnișoară Glade?

Concordia se holbă la el, dezorientată și șocată. Apoi, o trecu un fior.

— Mă amenințați că o să mă seduceți, domnule? Dacă este așa, ar fi mai bine să-mi scot mai întâi ochelarii. Știți cum se aburesc când deveniți pasional.

Bărbatul închise ochii, clătină din cap și rămase nemișcat în fața ei.

Concordia auzi ziarul căzând pe covor în spatele lui.

— Ce mă fac cu dumneata, domnișoară Glade? șuieră el.

Concordia îl îmbrățișă.

— Am crezut că vrei să mă seduceți...

Bărbatul își trecu degetele prin părul ei, desfăcu agrafele și le lăsă să cadă pe covor.

— Sunt pierdut, nu-i așa? murmură el.

— Nu știu, chiar sunteți?

— Da.

Ridică brațele, îi scoase ochelarii cu grijă și îi puse în spatele ei, pe șemineu.

În clipa următoare o sărută. Energia sumbră pe care o sesizase se transformase dintr-o dată într-o altfel de forță, inundându-i simțurile.

— Ambrose, murmură ea și se lipi de pieptul lui musculos.

El răspunse la geamătul mic, luând-o în brațe. Continuând s-o sărute, o duse spre ușă.

Dante și Beatrice, simțind că toată lumea părăsea biblioteca, se ridicară și o porniră înainte. Concordia auzi zgomotul labelor pe podeaua din lemn lustruit a holului.

Când ajunse la ușă, Ambrose nu ieși, ci o închise cu piciorul.

— Încui-o, șopti el în timp ce o săruta.

— Cum? Oh, da. Sigur.

Cu degetele tremurânde întinse mâna și încercă să închidă ușa.

— Mai repede, șopti el.

— Scuze.

În momentul în care Ambrose auzi zgomotul inconfundabil al broaștei de fier, o porni înapoi de-a lungul camerei către canapea, o întinse pe perne și stinse lampa de gaz. Biblioteca era luminată acum doar de flăcările din șemineu.

Concordia îl urmărea fascinată cum își desfăcea cămașa cu mișcări rapide, nerăbdătoare. Apoi auzi un bocanc căzând pe podea cu un sunet slab, urmat de al doilea.

Bărbatul se întoarse și veni peste ea, cuprinzând-o în brațe. Un timp se mulțumi s-o privească, ca și cum ar fi vrut să și-o întipărească în memorie, de parcă ar fi putut să dispară în orice clipă.

— Știam că ai să mă aștepți, spuse el.

Concordia zâmbi.

— Am făcut rău?

— Nu sunt obișnuit să mă aștepte cineva.

— Nici eu nu sunt obișnuită, spuse ea.

— Te doresc.

— Asta e bine. Îi atinse bărbia cu degetele. Și eu te doresc.

Bărbatul nu-și dezlipi privirea din ochii ei, în timp ce-i desfăcea halatul. Concordia descoperi ciudatul tatuaj ca o floare de pe pieptul său. Intrigată, își strecură mâinile sub cămașa lui descheiată și-și răsfiră degetele pe pielea goală, fascinată de căldura și de robustețea lui.

Halatul căzu, lăsând-o în cămașa de noapte. Ambrose coborî mâna pe piciorul ei până în deschizătura strâmtă a coapselor. Intimitatea atingerii lui o făcu să se cutremure, copleșită de dorință. El începu să-i sărute gâtul și-i desfăcu șiretul de la cămașa de noapte. Apoi, pe neașteptate, îi simți buzele pe sânul ei. Senzația îi aruncă în aer simțurile.

Își strecură mâinile în părul lui, scuturată de un fior.

— Ambrose, murmură ea.

Când îi atinse locul umed dintre pulpe, chinuit de dorință, Concordia deveni șocant de conștientă de tensiunea acumulată în trupul ei. Se arcui sub mâna lui, iar el îi răspunse cu mișcări încete, dar pricepute ale degetelor care o pătrunseră, aruncând-o în pragul extazului.

Concordia era prinsă de valul pasiunii și nu putea aștepta să vadă unde va ajunge.

Disperat de curioasă, îl cuprinse cu degetele. El răspunse cu un geamăt răgușit, care putea să însemne ori o plăcere intensă, ori o durere mare.

— Te-am rănit? întrebă ea nesigură.

— Sunt în agonie.

— Oh, Ambrose, n-am vrut...

— Mai fa o dată, îi ceru el.

Îl studie în timp ce o ploaie de sărutări se abătu asupra gâtului, umerilor și sânilor ei.

Brusc, dar cu oarecare rețineră, ca și cum ar fi dorit mai mult, dar se temea că nu va putea îndura senzația, se îndreptă și se îndepărtă de ea. Apoi degetele lui îi cuprinseseră gleznela. Ambrose îi ridică picioarele. Crezând că dorea să termine ce începuse, ea și le sprijini de umerii lui. Dar Ambrose nu o penetră, ci, spre surprinderea ei, îi așeză un picior pe marginea canapelei și se lăsă de-a lungul trupului ei. Când îi simți limba în locul pe care tocmai terminase să-l mângâie, fu atât de uluită, încât nu putu să protesteze.

Când, în sfârșit, își regăsi glasul, era prea târziu. Șoldurile îi erau imobilizate.

Deodată o senzație amețitoare de relaxare îi străbătu tot trupul. Senzația era atât de intensă, încât nici nu-și dădu seama că Ambrose schimbase poziția și se afla acum peste ea.

Deschise ochii exact la timp ca să vadă expresia lui întunecată, agresivă, înainte de a se cufunda în trupul ei.

Era prea mult. Nu putea să îndure combinația aceasta chinuitoare de durere și de plăcere. Buzele ei se deschiseră într-un geamăt surd.

Ambrose îi pecetlui gura cu a sa, înainte ca strigătul să scape de pe buze.

Apoi gemu și el, ca și cum nu s-ar fi putut stăpâni, ca și cum ar fi pierdut ceva din autocontrolul de care era așa de mândru și începu să se miște în ea.

El o pătrunse iarăși și iarăși. Apoi, dintr-odată, deveni rigid, ca și cum s-ar fi angajat într-un fel de bătălie.

— Ia-mă în brațe, o imploră, cu o voce gătuită.

Nu mai conta durerea pe care o simțise. Singurul lucru important din tot universul în acel moment era să-l țină cât mai aproape posibil, în timp ce trupul lui se zguduia de plăcere.

Într-un târziu îl simți pe Ambrose mișcându-se. Deschise ochii și-l urmări în timp ce el își îmbrăca pantalonii. Scena o făcu dureros de conștientă de goliciunea ei.

Atmosfera din cameră se schimbase. Noaptea nu mai era albă și fierbinte. În ciuda tăciunilor aprinși, în aer plutea un fel de răceală.

Se ridică rapid și-și trase halatul în jurul ei.

Ambrose se îndreptă spre șemineu, îi recuperă ochelarii și se întoarse spre canapea. Îi puse cu blândețe ochelarii pe nas, îi cuprinse mâna și i-o așeză pe obrazul lui.

— Te simți bine? o întrebă el cu blândețe.

— Da, bineînțeles. De ce nu m-aș simți? Aranjă faldurile cuverturii, ignorând acea senzație supărătoare dintre pulpele ei și picăturile mici de pe halatul de noapte. Totul este natural, având în vedere circumstanțele, își zise.

Bărbatul zâmbi, ușor amuzat.

— Hotărâtă să joci neconvențional, să gândești liber, o femeie modernă în totalitate, nu-i așa?

— Nu este ceva deliberat. Sunt diferită, o femeie care gândește liber și este modernă.

— Și ai fost și fecioară.

Ea se încruntă.

— Ascultă, n-o să te lași doborât de remușcări pentru acest amănunt? Te asigur că regretele sunt complet lipsite de sens. Eu nu regret nimic.

— Ești sigură?

— Bineînțeles. La urma urmelor a fost o experiență extrem de instructivă.

— Instructivă. Ambrose nu știa exact cum să ia acel cuvânt.

— Aș merge chiar mai departe și aș numi-o revelatoare. Se îndreptă către oglinda din perete și-și aranjă părul. Se face mare valvă pentru virginitate, când este vorba de fetele tinere, dar este o condiție mai puțin importantă când cineva a ajuns la o anumită vârstă.

— Înțeleg.

Îi întâlni privirea în oglindă și râse în sinea ei. Era atât de serioasă și de intensă.

— Nu-ți face probleme. A fost momentul potrivit, iar dumneata ai fost bărbatul potrivit. Dacă nu aveai inițiativa în noaptea aceasta, fără îndoială că ar fi trebuit să o iau eu, iar asta mi s-ar fi părut ieșit din comun.

Ambrose se apropie și-și puse mâinile pe umerii ei, privind-o prin oglindă.

— Cum ai știut că eu sunt bărbatul potrivit?

Ezită, neștiind ce să-i răspundă. Nu putea să-i spună că-l iubește. S-ar fi simțit și mai vinovat.

— Pur și simplu am știut. Își puse o mână peste mâna lui. M-am simțit foarte atrasă de dumneata, de la bun început.

El îi strânse și mai tare umerii și o sărută pe gât.

— Și eu am simțit la fel în ceea ce te privește.

— Chiar ai simțit?

Ambrose o surprinse cu unul din zâmbetele lui rare, apoi o eliberă și se îndreptă spre masa pe care era sticla de coniac.

— Mi-am spus că are cam același efect, ca atunci când împărți spinarea unui cal cu cineva pentru o perioadă mai mare de timp, bineînțeles.

Concordia se întoarse încet.

— A fost o experiență foarte intimă, nu-i așa?

— Da, așa a fost. Una pe care cu siguranță n-o voi uita niciodată.

Mai bine să las lucrurile așa, gândi ea. O femeie modernă, cu gândirea liberă, ieșită din comun așa ar fi procedat.

Ambrose turnă coniac în două pahare și puse la loc sticla.

— Vrei să bem pentru noul tău statut de inițiată?

— Desigur. Apucă paharul din mâna lui, simțindu-se cunoscătoare.

Devenise o femeie cu experiență.

El ridică paharul.

— În sănătatea ta, Concordia Glade.

— Și în sănătatea ta, Ambrose Wells. Luă o înghițitură scurtă, lăsă paharul și privi fix ziarul de pe podea. Oricine a-i fi dumneata.

Umbrele se întoarseră brusc în privirea lui. Ridică ziarul de pe podea și zăbovi mult timp cu privirile pe prima pagină.

— Cine era? întrebă ea.

Fără să ridice privirea de pe ziar, zise:

— Tatăl meu.

— Oh, Ambrose, mi-a fost teamă că așa este. Se îndreptă spre el și-și puse capul pe brațul lui. Îmi pare atât de rău! Câți ani aveai atunci?

— Treisprezece. Ambrose împături la loc ziarul cu mare grijă și-l așeză pe masa din apropiere.

— Doamne! Să-ți pierzi părintele în felul acesta este un lucru îngrozitor, zise ea.

— Tatăl meu nu s-a sinucis. Luă încă o înghițitură din coniac și puse paharul jos. A fost ucis.

Concordia se încruntă.

— Ești convins de acest lucru?

— Da. Se întoarse, eliberându-se din mâna ei. Eram acolo în noaptea aceea. Sunt singurul, cu excepția asasinului, care cunoaște adevărul.

— Ambrose, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

El îi aruncă o privire ciudată.

— Nu este o poveste plăcută.

— Evident. Dar acum, după ce mi-ai spus cât mi-ai spus, vreau să știu și restul.

Ambrose răsuci paharul în palme, privind pierdut jocul de lumină al fațetelor de cristal. Știa că-și căuta cuvintele cu atenție și se gândea în ce ordine să i le expună.

— În acea noapte, tatăl meu mă trimisese sus mai devreme, începu el. Îmi dăduse instrucțiuni clare să nu cobor din cameră sub nici un motiv, deoarece aștepta vizita unui gentleman cu care avea niște afaceri.

— Și mama dumitale? Unde era?

— Mama a murit când m-am născut eu. Tatăl meu nu s-a mai recăsătorit.

Tragedie după tragedie, gândi ea.

— Înțeleg.

— Tatăl meu fusese încordat și absent toată ziua. Bănuiam că bărbatul cu care urma să se întâlnească era cauza agitației lui, dar nu știam ce fel de amenințare reprezintă. Eram încă treaz când a sosit vizitatorul. A intrat pe ușa din spate. M-am dat jos din pat când l-am auzit pe tata că-l întâmpină, m-am ghemuit în capul scării și am stat ascuns în umbră. I-am văzut pe cei doi când au intrat în bibliotecă.

— Și ce s-a întâmplat?

— A fost o luptă, una violentă. Tatăl meu și celălalt bărbat erau parteneri într-o afacere ilegală. Se uită fix la ziar. Presa a avut foarte mare dreptate.

— S-au certat din cauza afacerii?

Ambrose încuviință.

— Ceva nu a mers. O servitoare a descoperit niște detalii ale fraudei. Partenerul tatălui meu a ucis-o, ca să fie sigur că nu se află nimic.

— Doamne, șopti ea.

— Ți-am spus că nu este o poveste plăcută.

— Continuă, Ambrose.

— Tatăl meu i-a spus partenerului său că nu voia să fie părtaș la crimă și că intenționa să iasă din afacere. Bărbatul avea un pistol. Ambrose se opri și privi în paharul cu coniac. Când am auzit împușcătura, continuă el, am știut ce s-a întâmplat. Eram... șocat, ca și cum m-aș fi trezit într-un coșmar.

Concordia își puse din nou mâna pe brațul lui. De data aceasta el n-o îndepărtă, fiind pierdut în amintirile teribile pe care le revăzuse, parcă, în acel pahar cu coniac.

— Am rămas nemișcat în întunericul din capul scării. Când străinul a ieșit din birou, s-a uitat în jurul lui și pe urmă a pornit-o spre scară. Știa că sunt în casă și nu avea de gând să lase în urmă nici un martor. Eu stăteam acolo, hipnotizat. Nu mă putea vedea de la baza scării, dar știam că dacă ajungea la prima treaptă, m-ar fi văzut. S-a oprit însă amintindu-și de menajeră.

— Ce-i cu ea?

— Cred că s-a gândit că era mai periculoasă ca martor, fiind adultă. Și avea dreptate. În orice caz, s-a hotărât să termine mai întâi cu ea. S-a întors și a pornit-o spre bucătărie.

Concordia îl îmbrățișă și-l strânse cu putere, așa cum făcuse mai devreme, când se încleștaseră în acea îmbrățișare pasională. El ezită, ca și cum n-ar fi știut ce să facă cu acea ofertă de alinare. Apoi, încet, o strânse la piept.

— Doamna Dalton, slavă Domnului, nu era acolo în noaptea aceea. Tatăl meu îi dăduse liber, ca să fie sigur că ea n-o să audă nimic când avea să vorbească cu partenerul lui. Mi-am dat seama de asta după ce asasinul s-a asigurat că menajera nu reprezenta o problemă și când a început din nou să mă caute.

— Și tu ce-ai făcut?

— Când a plecat s-o caute pe doamna Dalton, m-am simțit ca și când aș fi fost eliberat dintr-o capcană. Puteam să mă mișc și să respir din nou. Știam că am foarte puțin timp ca să gădesc un loc unde să mă ascund sus, dar aveam un avantaj major. Cunoșteam foarte bine casa. La fereastra din dormitorul tatălui meu era un lăcaș dintr-un material ușor. Când se deschidea fereastra, forma un fel de piesă de mobilier, dar când era închisă, nu se observa.

— Te-ai ascuns în tocul ferestrei?

— Da. A trebuit să scot toate păturile care erau depozitate acolo. Le-am aruncat pe pat, am intrat în acel locaș și am lăsat zăvorul chiar în clipa în care asasinul începuse să urce scările. L-am auzit cum pășea de-a lungul holului, căutând în fiecare cameră de la etaj.

— Ce experiență terifiantă.

— Nenorocitul mă tot striga, cerându-mi să ies din ascunzătoare. Spunea că tatăl meu s-a sinucis și că el va avea grijă de mine.

— Și, de fapt, voia să te omoare.

— A intrat în fiecare cameră. L-am auzit deschizând dulapurile. Când a intrat în camera unde eram ascuns, inima a început să-mi bată cu atâta putere, încât m-am temut că o s-o audă. Am încercat să nu respir și să nu mă mișc. Eram sigur că va deschide lăcașul ferestrei și mă va găsi acolo.

— Dar n-a fost așa.

— Nu. L-am auzit cum înjura furios, că era obligat să întârzie în casă. Nu voia să rămână la locul crimei mai mult decât era necesar. Am rămas acolo câțva timp, după care a plecat. Știam că mă poate urmări de afară, așteptând să vadă dacă nu se aprinde vreo lumină.

— Și ce-ai făcut? întrebă ea.

— Când nu am mai putut suporta, am ieșit din ascunzătoare și am coborât scările, fără să aprind lumina. Lampa din birou încă mai ardea. Când am ajuns la ușă, l-am văzut pe tata întins pe podea. Ambrose privi spre focul care se stingea. Zăcea acolo... într-o baltă de sânge.

— Erai prea tânăr pentru o priveliște atât de oribilă, șopti ea.

— N-am apucat nici măcar să-mi iau adio. Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi coborât scările mai devreme, în timp ce tatăl meu și străinul se certau încă.

— Ambrose, nu, nu trebuie să gândești așa.
— Poate că prezența mea ar fi schimbat situația.
Concordia îl făcu să tacă punându-și degetele peste buzele lui.
— Ascultă-mă. Știi ce gândești, dar n-ai dreptate. Nu trebuie să te simți vinovat sau responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu ai fi putut face nimic.
— Eram acolo și eram neajutorat.
— Erai un copil, aveai doar treisprezece ani. Într-adevăr, este incredibil că ai reușit să-l păcălești pe asasin și să te salvezi.
El nu răspunse, dar nici nu încercă să se elibereze din brațele ei.
— Poliția l-a prins pe bărbatul care l-a omorât pe tatăl tău? întrebă ea, într-un târziu.
— Nu, răspunse Ambrose. Nu l-au prins.
Simți cum o cuprinde furia.
— Vrei să spui că, până la urmă, nu s-a făcut dreptate?
El o privi surprins de izbucnirea ei violentă.
— A trecut ceva timp, răspunse liniștit. S-ar putea spune că s-a făcut, într-un fel, dreptate, dar nu a fost o răzbunare adevărată.
— Ce vrei să spui?
— Evident că asasinul a devenit extrem de nervos după ce nu m-a găsit. A plecat în America pentru patru ani. Când s-a întors, îl așteptam. Plănuisem totul cât se poate de bine.
— Ce s-a întâmplat?
— Când s-a întors era pe moarte.
— Și ai hotărât să lași natura să-și urmeze cursul, nu-i așa?
— Natura și ceața din Londra. Ridică din umerii. Mi s-a părut că omorându-l, i-aș fi făcut o favoare.
— Te-ai dus să-l vezi?
— Nu. I-am trimis un mesaj, l-am spus cine sunt și că mă aflu prin preajmă, privindu-l și așteptând să moară. N-a mai trăit nici șase luni.
— Ce s-a întâmplat cu tine după moartea tatălui tău? Te-ai dus să locuiești la rude?
— Nu aveam rude apropiate. Bunicul murise cu un an înainte. Nu mai aveam pe nimeni.
— Ai locuit într-un orfelinat sau într-o instituție oficială?
— Nu.
— Atunci, ce-ai făcut? Aveai doar treisprezece ani.
Ridică din sprâncene.
— Nu eram un inocent, Concordia. Provin dintr-o seminție de oameni necinstiți. Bunicul meu a pătruns în înalta societate, dar a supraviețuit furând bijuterii de la oamenii înstăriți care erau invitați la ospete și în sălile de bal. Tatăl meu era un șarlatan profesionist. La vârsta de treisprezece ani, știam deja cum să supraviețuiesc. Având în vedere talentele mele, educația și mediul, era puțin probabil să nu reușesc să-mi fac o carieră.
Concordia își dresе vocea.
— Înțeleg.

— În noaptea în care tatăl meu a fost omorât, mi-am schimbat numele. La scurt timp după aceea, am început să-mi asigur existența escaladând ferestre și furând lucruri de valoare. Acum înțelegeți? Sunt un hoț profesionist, Concordia. M-am trezit într-o afacere și o practic cu ceva succes.

— Dar nu mai faci acest lucru, spuse ea cu convingere. Acum ești detectiv particular.

El dădu din umeri.

— La drept vorbind, nu-i prea mare diferența. Se cer aceleași calități, iar eu îmi desfășor o mare parte din activitate tot noaptea.

Concordia îl trase de cămașă.

— Știi foarte bine că este o mare și semnificativă diferență între activitatea pe care o desfășori acum și cea ce ai făcut ca să supraviețuiești cu ani în urmă.

Ambrose înclină capul privind degetele ei care apucaseră cămașa. Când și-l ridică, o expresie ciudată apărură în privirea lui.

— Nu încerca să faci din mine un erou, spuse el. Nu sunt cavalerul cu armură strălucitoare.

Concordia îi zâmbi din toată inima.

— Dar asta ești! Cu adevărat! Să admitem că armura poate fi un pic ruginită în anumite locuri, dar este normal după atâția ani de folosință.

Ambrose zâmbi ironic.

— Lui John Stoner îi datorez ceea ce sunt astăzi.

— Cine este Stoner, Ambrose?

— Într-un fel, face parte din aceeași breaslă ca tine.

— Este profesor?

— Cred că poți să spui și așa. Dacă nu l-aș fi întâlnit, aș fi continuat să fur bijuterii, tablouri și mici antichități ca să trăiesc.

— Mă îndoiesc. Se ridică în vârful picioarelor și îi atinse ușor buzele cu buzele ei. Apoi se întoarse și o porni spre ușă.

— Noapte bună, Ambrose.

— Concordia...

Ea descuie ușa și o deschise.

— Oricine ar fi John Stoner nu te putea transforma într-un erou dacă nu ai fi fost plămădit din această materie primă.

Ambrose își mai turnă un pahar de coniac după ce rămase singur și se așeză cu picioarele încrucișate pe covor, în fața focului, privind îndelung flăcările. În minte îi reveni conversația cu John Stoner purtată cu ani în urmă. Amintirea era atât de clară, încât i se părea că totul se petrecuse cu o zi în urmă.

— Când eram de vârsta ta, m-am trezit într-o situație similară. Stoner mai turnă ceai parfumat în cupele micuțe. Eram singur și trăiam pe cont propriu. Îmi câștigam existența din jocuri de noroc. Ocazional, recurgeam la alternativa înșelăciunii ca să-mi plătesc chiria. Eram chiar bun la acest lucru.

— Trișați la cărți?

Stoner ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Este un talent. Dar trișatul este o îndeletnicire extrem de riscantă. Pe atunci, nu exista altceva pentru oamenii obișnuiți decât duelurile din zori pentru disputele iscate la jocul de cărți.

— Bunicul mi-a povestit despre asta. Am crezut că sunt doar vorbe: „Pistoalele pentru doi, micul dejun pentru unul singur”.

Stoner zâmbi abia vizibil.

— Lumea era diferită pe atunci. Regina, Dumnezeu s-o odihnească, nu urcase încă pe tron. Bătălia de la Waterloo mai era o amintire recentă, iar toaletele de seară ale femeilor reprezentau o afacere promițătoare.

— Promițătoare? întrebă Ambrose, brusc interesat.

— N-are importanță. Stoner își dresе vocea. În orice caz, viitorul meu nu părea prea promițător, până când am avut șansa să întâlnesc un gentleman, care era președintele unei societăți secrete. Aceasta fusese înființată pe baza unor principii de filosofie veche, care includeau cunoștințe secrete despre artele marțiale și despre anumite exerciții de meditație.

Ambrose deveni curios.

— Cine l-a învățat acele lucruri ciudate?

— Le-a învățat de la un grup de călugări care locuiau pe o insulă retrasă din Asia. N-am să te plictisesc cu toate detaliile. Este suficient să-ți spun că domnul acela mi-a oferit ocazia să ajung pe acea insulă și să studiez filosofia și artele marțiale predate de acei călugări.

— Și v-ați dus?

— Da, răspunse Stoner. Am petrecut aproape cinci ani studiind în Templele Grădinilor din Vanzagara. După aceea m-am plimbat puțin prin lume. Egipt, America, Mările Sudului. Am lipsit o lungă perioadă din Anglia. Când m-am întors, am descoperit că totul se schimbase.

— În legătură cu femeile la modă, vreți să spuneți?

— Da. Un soi de melancolie îl cuprinsese pe Stoner. Ochii lui priveau undeva, în depărtare. Am aflat că nimănui nu-i mai păsa prea mult de artele din Vanza.

— Și ce s-a întâmplat cu gentlemanul care v-a ajutat să călătoriți spre insulă?

— Sunt convins că el și poate alții ca el, care au studiat artele Vanza în tinerețe, au păstrat secretele grupului. Presupun că au predat învățătura aceasta tinerilor din cercul lor, dar aceștia s-au considerat bărbați moderni și n-au acceptat să se subordoneze societăților secrete.

— Mai este posibil să mergi astăzi la Vanzagara ca să se studiezi în Templele Grădinilor?

Stoner dădu negativ din cap.

— Acum douăzeci de ani insula a fost distrusă de un cutremur. Mănăstirea în care am fost inițiat a dispărut.

Din motive inexplicabile, Ambrose era dezamăgit.

— Din nefericire, completă el, fără să-și dea seama de ce o spusese. Ce-i păsa lui de preoții aceia sau de filosofia lor pierdută?

— În urmă cu cinci ani, când m-am întors în Anglia, mi-am dat seama că locul meu nu este aici, a continuat Stoner.

— Cum așa?

— Poate pentru că am lipsit foarte mult timp. Sau poate că am rămas în urmă, în vreme ce restul lumii a mers înainte. Oricare ar fi explicația, am numai cărțile mele, cercetarea mea și scrierile mele care-mi ocupă tot timpul.

Se lăsă tăcerea. Ambrose nu se simțea în largul lui din cauza valului de simpatie care-l cuprinsese. Concentrează-te, bărbate. Stoner te-a pus jos și acum te-a legat de un scaun. O să te predea autorităților după ce-și va termina de depănat poveștile lui caraghioase. Nu are de ce să-ți fie milă de el.

— Este greu să-ți însușești învățătura artelor Vanza? se auzi el întrebând.

Stoner se gândi o clipă.

— Este necesar un oarecare talent ca să predai artele marțiale. Dar cine se poate cățăra pe zidurile unei case, așa cum ai făcut-o tu în noaptea aceasta, poate deprinde tehnicile destul de ușor.

— Așa, deci. Ambrose sorbi din ceaiul parfumat și se gândi ce folositoare i-ar fi fost tehnicile de luptă Vanza pentru meseria lui.

— Însă deprinderile de luptă reprezintă numai un aspect din Vanza, continuă Stoner. Cel mai important este însă adevărul.

— Fără supărare, domnule, dar nu sunt obligat să cred acest lucru. Nu după ce v-ați purtat cu mine așa cum ați făcut-o cu ceva timp în urmă.

Stoner zâmbi.

— La baza adevăratei arte Vanza stă autocontrolul. Un maestru în arta Vanza este, în primul rând și înainte de toate, stăpânul propriilor lui pasiuni. Mai mult, el învață să privească în profunzimea lucrurilor și să ia în considerare toate elementele unei situații înainte de a trece la acțiune.

Ambrose se gândi la acest lucru și hotărî că-i plăcea ideea de a fi un maestru în ceva, chiar dacă o făcea numai din pasiune. A învăța să privești în profunzimea lucrurilor suna chiar foarte profesionist.

Se instalează un alt val de tăcere.

Ambrose se mișcă în scaunul său, testând sforile care-i legau încheieturile mâinilor și gleznelor. Nimic nu cedă.

— Ce-o să faceți acum? întrebă el după un timp. O să mă dați pe mâna poliției?

— Nu, nu cred că-o să fac acest lucru, răspunse Stoner.

Speranța reînvie.

— Dacă mă lăsați liber, vă jur că n-o să mă mai vedeți niciodată.

Stoner ignoră cuvintele lui și se mulțumi să-l privească îndelung.

— În ce mă privește, eu sunt ultimul maestru al artei Vanza din Anglia și poate, din întreaga lume, spuse el într-un târziu.

— Trebuie să fie o senzație foarte ciudată.

— Așa este. În noaptea aceasta, când te-am privit escaladând peretele casei mele, mi-am zis că poate ar trebui să-mi iau un elev.

Ambrose încremeni.

— Pe mine?

— Sunt convins că vei fi un elev excelent.

Ambrose simți cum toți nervii săi se încordează la maximum. Era aceeași senzație pe care o simțise în noaptea în care părăsise casa tatălui său, luând doar ce-i încăpuse în buzunare; era incontestabil că întreaga lui viață avea să se schimbe.

— Trebuie să știți ceva, domnule. Își alegea cuvintele cu prudență. Am ceea ce numiți dumneavoastră un asociat în afaceri.

— Tânărul care stă la pândă pe partea cealaltă a străzii?

Ambrose fu uluit.

— L-ați văzut și pe el?

— Bineînțeles. Amândoi sunteți extrem de isteți, dar vă lipsește înțelepciunea pe care numai timpul și o bună instrucție v-o poate oferi.

— Nu pot să-mi abandonez asociatul ca să mă pregătesc cu dumneavoastră, ridică Ambrose din umeri. Suntem prieteni.

Stoner dădu din cap afirmativ.

— Nu văd de ce n-aș pregăti doi elevi. Și asta nu pentru că n-aș avea altceva mai important de făcut.

A doua zi dimineată se opri în fața ușii Concordiei și ascultă cu atenție. Din interior nu se auzea nici o mișcare. Bine că doarme, își zise el, luând-o repede spre scări. Avea nevoie de odihnă după cele petrecute noaptea trecută în bibliotecă. Dar dacă nu dormea și plângea în tăcere, regretând ceea ce se întâmplase între ei? Nu, Concordia nu s-ar fi ascuns de el, indiferent ce ar fi simțit în legătură cu cele întâmplate. Era genul de femeie care făcea față încercărilor cu stoicism și mergea înainte. El, pe de altă parte, nu se simțea chiar atât de mândru. Colții ascuțiți ai gândurilor îl atacaseră imediat ce se trezise. Fusesse un nebun.

Dante și Beatrice se înghesuiră pentru a-l întâmpina la mijlocul scării. Se opri să-i scarpine după urechi.

Ce naiba fusesse în capul lui de îi spusese Concordiei atât de multe despre trecutul său? Ținuse secretele închise în el mai bine de douăzeci de ani. Singurii care cunoșteau sau care descoperiseră o parte din adevăr cu privire la trecutul lui erau John Stoner și Felix Denver. Ce-l determinase să renunțe la prudență în noaptea trecută? Continuă să coboare scările, însoțit de câini. Nu putea da vina doar pe dorință. Trecuse prin asemenea situații de mai multe ori, dar nu simțise nevoia să facă confidențe. Dimpotrivă. Fusesse întotdeauna extrem de atent să nu lase garda jos în prezența unei femei.

Îl surprinsese ziarul acela vechi și îl făcuse să-și piardă cumpătul? Nu, nu putea să dea vina nici pe acest lucru. Ajuns jos se îndreptă spre bibliotecă. În general, prefera singurătatea când anumite întâmplări îl tulburau. Se opri în bibliotecă, surprins de profunzimea emoției care-l cuprinsese. Intensitatea trăirilor din noaptea trecută reveni cu o forță crescândă. Nu mai dorise niciodată o femeie așa cum o dorise pe Concordia.

Auzi pași pe scară. Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora coborau pentru micul dejun. Nu dorea să le vadă pe santinelele Concordiei. Spera ca ele să fi dormit în timp ce el făcea dragoste cu profesoara lor.

Făcea dragoste.

Cuvintele vibrară și apoi se așezară tăcute la locul lor. Făcuse dragoste cu Concordia.

Traversă camera până la masa unde lăsase jurnalul lui Cuthbert și luă în mână cărțulia micuță, cu coperte din piele.

— Bună dimineața, domnule Wells, îl salută Edwina din ușă. Putem intra? Vrem să vorbim cu dumneavoastră.

Își ridică privirea de pe jurnal. Edwina nu era singură. Theodora, Phoebe și Hannah se șteau din spatele ei. Pe fețele tinerelor se citea hotărârea.

Speranța că nu aflaseră de ceea ce se întâmplase în bibliotecă noaptea trecută se pulberă imediat.

— Bună ziua, domnișoarelor. Închise jurnalul. Cu ce vă pot ajuta?

— Vrem să vorbim despre domnișoara Glade, anunță Phoebe în maniera sa directă.

De undeva, din adâncul memoriei sale ieși la iveală sfatul dat de tatăl și de bunicul său. Când ești încolțit, prima regulă este să nu recunoști greșeala.

— Înțeleg, răspunse el pe un ton neutru.

Theodora preluă inițiativa, intrând în cameră.

— Am văzut-o urcând scările foarte târziu azi-noapte. Era într-o stare de dezordine vestimentară, domnule.

Regula numărul doi: îndreaptă acuza asupra acuzatorului.

— Chiar așa? Ridică din sprâncene. Mă miră că arătați proaspete și odihnite în această dimineață, având în vedere că erați treze și o spionați pe profesoara voastră la așa o oră târzie.

— N-o spionam, spuse repede Hannah. S-a întâmplat s-o vedem pe scări.

— Pentru că Dante a intrat în camera mea și a zgâriat la ușă, explică Phoebe. Când m-am sculat să-l las să intre, am auzit-o pe domnișoara Glade urcând scările.

— Phoebe ne-a trezit pe toate, concluzionă Edwina.

Bărbatul dădu din cap aprobator.

— Asta explică de ce bântuiați prin casă, când domnișoara Glade s-a retras în camera ei.

Fetele schimbă priviri între ele.

— Am remarcat că avea părul desfăcut, spuse Edwina pe un ton solemn.

— Ca Lucinda Rosewood din romanul Trandafirul și spinii, adăugă Hannah. Când a venit din grădină cu domnul Thorne, care o sedusese, înțelegeți?

— În grădină, zise el ușor amuzat.

— Și apoi a abandonat-o, continuă Hannah cu tristețe. Vă amintiți? V-am povestit partea aceea într-o dimineață la micul dejun.

— Atunci spuneai că ai citit numai jumătate din roman, răspunse el. L-ai terminat între timp?

— Ah, nu, admise Hannah. Dar este clar că se termină prost pentru Lucinda Rosewood, iar noi nu dorim ca domnișoara Glade să aibă același destin tragic.

Edwina se îmbătoșă.

— În aceste circumstanțe, domnule Wells, suntem sigure că trebuie să o cereți în căsătorie pe domnișoara Glade.

— Înțeleg, zise el.

Fetele tăcură, așteptând nerăbdătoare.

Concordia fu aceea care rupse tăcerea apăsătoare:

— Bună dimineața tuturor, salută ea din ușă. Ce faceți toți în bibliotecă? Este ora micului dejun.

Năucite, cele patru domnișoare se întoarseră rapid s-o privească.

— Bună dimineața, domnișoară Glade, răspunse cu rapiditate Edwina. Ne îndreptam spre camera unde se servește micul dejun.

— L-am văzut pe domnul Wells aici și ne-am oprit să-l salutăm, spuse Phoebe.

Theodora îi adresă Concordiei un zâmbet larg.

— Domnul Wells tocmai ne povestea istoria obiectelor din biroul de pe balcon.

— Chiar așa, spuse Flannah. Extrem de educativ.

— Așa să fie? Concordia zâmbi. Ce frumos din partea dumnealui!

— De fapt nu discutăm despre obiecte vechi, spuse rece Ambrose.

— Nu? Concordia îl privi descumpănită.

— Elevele dumitale au venit la mine astăzi să mă informeze că, având în vedere circumstanțele, consideră că sunt dator să vă cer în căsătorie, domnișoară Glade.

Concordia roși și strânse cu mâna tocul ușii de care se sprijinea.

— Căsătorie? Îngrozită, se holbă la cele patru fete. Ați discutat despre căsătorie cu domnul Wells?

— N-am avut încotro, răspunse Hannah, ridicând din umeri. V-am văzut pe scări noaptea trecută, domnișoară Glade.

— Aveați părul desfăcut, adăugă Phoebe.

— Se pare că ați fost sedusă, spuse Theodora. În consecință, în mod cât se poate de firesc, i-am solicitat domnului Wells să se căsătorească cu dumneavoastră.

— Pentru că acest lucru trebuie să-l facă un gentleman dacă a sedus o doamnă, explică Edwina. Dacă gentlemanul nu face ceea ce trebuie, atunci reputația femeii este compromisă pentru totdeauna.

— Nu vrem să vi se întâmple acest lucru, încheie Edwina.

Concordia își întoarse privirea pătrunzătoare către Ambrose.

— Tocmai le explicam domnișoarelor că situația noastră nu este convențională, explică el liniștit. Voiam să le reamintesc faptul că sunteți o femeie modernă, neconvențională, care nu se simte obligată să urmeze regulile vechi pe care societatea le impune femeilor.

— Aveți dreptate. Se replie cu un efort vizibil. Mai mult, aparențele sunt întotdeauna înșelătoare. Își încruntă sprâncenele privindu-le pe Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora. De câte ori v-am spus că nu trebuie să trageți concluzii fără dovezi suficiente și solide?

— Dar, domnișoară Glade, începu Phoebe. Aveați părul desfăcut.

— Agrafele mi-au provocat o durere de cap aseară, răspunse Concordia. Le-am scos.

Hannah se încruntă.

— Dar, domnișoară Glade...

— Lăsați aparențele, se răsti Concordia. Vă reamintesc că este de datoria voastră și de datoria tuturor oamenilor manierați să respecte intimitatea altora. Tinerele domnișoare, care sunt încă la școală, nu au voie să dea buzna în viața celor mai în vârstă. M-am exprimat destul de clar?

Expresia descumpănită de pe chipurile fetelor arăta că acestea nu erau obișnuite cu un asemenea ton din partea iubitei lor domnișoare Glade.

— Da, domnișoară Glade, șopti Edwina.

Hannah îngână cu jumătate de gură:

— Da, domnișoară Glade.

Phoebe strânse buzele.

Theodora înclină din cap fără prea multă tragere de inimă.

— Ne pare rău, domnișoară Glade. Am vrut doar să vă ajutăm.

— Știu acest lucru. Dar fiți sigure că între mine și domnul Wells nu s-a întâmplat ceva care să vă preocupe. Nu-i așa, domnule Wells?

— Vă reamintesc tuturor celor prezenți aici că într-o situație ca aceasta, nu este vorba doar de reputația unei persoane, răspunse Ambrose.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Ce spuneți? întrebă Concordia.

— Este adevărat că societatea se preocupă în primul rând de reputația unei doamne, dar ea nu este insensibilă la onoarea unui gentleman, spuse Ambrose pe un ton calm.

Concordia interveni enervată:

— Domnule Wells, această conversație pare că a luat-o în altă direcție. Vă sugerez să ne îndreptăm imediat spre sala unde se servește micul dejun.

Ambrose ignoră intervenția ei.

— Presupunând că eu sunt gentlemanul în discuție, cred că am anumite drepturi în această problemă.

— Mă îndoiesc în totalitate că drepturile dumneavoastră au fost într-un fel sau altul afectate, i se adresă Concordia pe un ton categoric.

— Bineînțeles că nu vreau să consideri că nu respect în totalitate sensibilitățile dumitale moderne, domnișoară Glade, continuă el. În aceste condiții, consider că un compromis ar fi bine venit. Aș dori să vă ofer o alternativă la metoda obișnuită de a rezolva o astfel de situație.

Phoebe, Hannah, Theodora și Edwina îl priveau cu interes.

— Despre ce vorbiți, domnule? întrebă Concordia, rostind rar cuvintele.

— Se pare că există o abordare extrem de modernă și de neconvențională, care ar putea să mulțumească toate părțile interesate.

— Domnule Wells, spuse Concordia amenințător, vorbele dumneavoastră nu au nici un sens. Poate că nu ați dormit bine noaptea trecută.

— Am dormit foarte bine, vă mulțumesc, o asigură el.

Hannah făcu un pas înainte. Fața ei exprima curiozitate.

— Care este această abordare modernă și neconvențională de care vorbeați, domnule?

Ambrose îi zâmbi Concordiei.

— Cred că toți cei implicați ar fi satisfăcuți dacă am lăsa-o pe domnișoara Glade să hotărască dacă vrea să mă ceară în căsătorie sau nu.

Concordia se holbă la el, evident amuțită de șocul provocat de sugestia lui.

Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora fură încântate.

— A lăsa o doamnă să ceară un gentleman în căsătorie este o modalitate extrem de modernă, declară Phoebe.

— Un plan excelent, domnule, i se adresă Edwina lui Ambrose.

— Mulțumesc, răspunse acesta încercând să pară modest.

Hannah se luminează la față.

— Ia gândiți-vă, dacă Lucinda Rosewood ar fi putut să-l ceară în căsătorie pe domnul Thorne, n-ar fi fost defăimată.

— Foarte deștept, se entuziasmă Theodora. Rezolvă problema de-a dreptul minunat, nu-i așa, domnișoară Glade?

Concordia își regăsi, în sfârșit, glasul:

— Nu este nici o problemă de rezolvat, zise ea, dar nimeni nu-i acordă nici o atenție.

— Este cu certitudine o rezolvare foarte originală, spuse Phoebe. Mă întreb dacă va avea succes în viitor?

Hannah strânse din buze.

— Dar dacă domnișoara Glade nu-i cere mâna domnului Wells?

Sprâncenele Theodorie se uniră.

— Dar dacă ea îl cere în căsătorie, iar dânsul refuză?

Impasul în care ajunseseră le făcu pe fete să privească spre Concordia.

Aceasta se uită la ceasul micuț pe care-l purta la gât.

— Splendid, chiar că este târziu, nu-i așa? Mie mi-e foame. Vă rog să mă scuzați, dar eu mă duc să iau micul dejun.

După plecarea ei, fetele îl bombardară pe Ambrose cu priviri acuzatoare. Acesta-și desfăcu mâinile într-un gest de neputință.

— Mă tem că acesta este singurul mod de a rezolva lucrurile într-un stil modern, neconvențional. Cu siguranță, va însemna o schimbare semnificativă. Din nefericire, nimeni nu poate fi sigur că, după ce se va fi spus și se va fi procedat așa, cineva n-o să descopere că, de fapt, metoda tradițională era mult mai potrivită.

Concordia își aranjă mânușa neagră de la mâna stângă și-l privi cu atenție pe Ambrose prin voaleta neagră care-i acoperea fața. Era conștientă de

amestecul haotic al emoțiilor puternice care încă o mai încercau. Nu știa dacă se simțea nesigură, furioasă sau deprimată.

Hotărî în favoarea furiei.

— Nu pot să cred că ai permis ca acea conversație din bibliotecă să devină atât de șocantă, începu ea. Nu știi că atunci când cineva discută cu tinerii, trebuie să aibă mare grijă să țină întotdeauna sub control subiectul conversației?

Ambrose o privi din colțul opus al birjei. Purta favoriți, mustață și ochelari. Îmbrăcat într-o haină impermeabilă, cu un guler înalt, rigid arăta ca un bărbat de modă veche.

— Îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că experiența mea cu persoanele de asemenea vârstă, în special cu tinere domnișoare, este considerabil mai mică decât a dumitale.

Concordia nu știa dacă o tachina sau vorbea serios. Trebuia să simtă dacă el se distra pe seama ei.

Se îndreptau spre reședința doamnei Hoxton. Era prima oară când se afla singură cu Ambrose de la acea întâlnire dezastruoasă din bibliotecă, de dinaintea micului dejun. Fusese convinsă că-și recăpătase stăpânirea de sine, dar acum descoperise că nervii îi erau întinși la maximum.

— Vorbesc serios, domnule, ce a fost în mintea dumitale când le-ai spus ce le-ai spus?

— Despre ce anume vorbești? întrebă el.

— Nu încerca să faci pe inocentul cu mine. Știi foarte bine că mă refer la gluma aceea, extrem de nelalocul ei, pe care ai spus-o în bibliotecă.

Ambrose reuși să pară strivit sub acea acuzație.

— Nu-mi amintesc să fi făcut nici un fel de glumă azi-dimineață.

Negarea faptelor cu nerușinare i se păru prea mult. Își pierdu și ultima fărâmă de răbdare.

— Vorbesc despre comentariile dumitale ridicole cu privire la comportamentul corespunzător al unei doamne și al unui gentleman după... după... Cuvintele o părăsiră. Fu obligată să revină la mâinile înmănușate pe care și le flutură într-o manieră umilitoare. Când își dădu seama ce făcea și le așeză în poală. Știi foarte bine la ce mă refer.

— După o noapte de pasiune extraordinară, care l-a lăsat pe acel gentleman prea încântat, prea copleșit și prea îndrăgostit ca să mai fie în stare să gândească limpede ziua următoare?

— Orice bărbat care include în aceeași frază cuvintele încântat, copleșit și îndrăgostit gândește cu o perfectă claritate.

Ambrose se afundă mai adânc în perne.

— Am crezut că dumneata vei aprecia îndemânarea cu care am manevrat acea scenă stânjenitoare dintre mine și elevele dumitale.

— Consideri că sugestia dumitale, ca eu să decid în ceea ce te privește este un exemplu de rezolvare cu succes a problemei?

— Ei bine, trebuie să admiți că a fost cel puțin o metodă modernă de-a o rezolva.

Ea oftă.

— Ești imposibil, domnule.

Urmă o pauză.

— Ai fi preferat să fi acționat în mod tradițional? întrebă el pe un ton neutru. Trebuia să te cer eu în căsătorie în această dimineață?

— Din cauza unei singure nopți de pasiune în care am fost pe picior de egalitate? Bineînțeles că nu. Nu ai profitat de mine, domnule. Nu este necesar să reparați ceva printr-o cerere în căsătorie.

— Și dacă te ceream în căsătorie? continuă el.

Ea se încruntă.

— Te-aș fi refuzat, bineînțeles.

— Pentru că ești atât de modernă și de neconvențională?

O hăituaia deliberat, gândi ea.

— Nu. Aș fi refuzat conștientă fiind că onoarea dumitale de gentleman te-ar fi îndemnat să faci o asemenea cerere. Nu mă voi căsători cu nici un bărbat din acest motiv.

O privi fără a lăsa să i se citească în privire ce gândea.

— Cred că supraestimezi măsura în care mă las condus de onoarea mea de gentleman.

— Prostii. Ești un om extrem de onorabil, Ambrose. Am simțit acest lucru din prima seară când ne-am întâlnit. De aceea aș fi fost forțată să refuz orice ofertă ai fi făcut. Nu mă pot căsători cu dumneata sub presiune.

— Presiune, repetă el. Ce cuvânt neplăcut.

— Da, cam acesta este cuvântul. O căsătorie încheiată pe baza principiilor învechite de onoare sau pentru a fi pe placul societății respectabile poate duce, în cele mai multe cazuri la o condamnare pe viață într-o închisoare fără ziduri pentru ambele părți.

— O părere susținută de părinții tăi, presupun?

Concordia nu răspunse la acel comentariu. Era adevărat.

Oare de câte ori îi auzise pe părinții săi afirmând acest lucru? Crescuse cu aceste comentarii și îi erau încă vii în minte.

— Te temi că o astfel de căsătorie ar fi fost o trădare a memoriei părinților tăi și a tot ceea ce te-au învățat, nu-i așa? întrebă Ambrose cu blândețe.

— N-aș fi de acord cu un mariaj nefericit pentru amândoi.

— Ești sigură că am avea o căsnicie nefericită?

Gura i se uscăse.

Din fericire, în clipa aceea birja se opri. Ambrose apucă mânerul ușii.

— Având în vedere ideile tale cu privire la acest subiect, continuă el, se pare că am rămas la abordarea mea ingenios de modernă și de neconvențională.

— Poftim?

— Așa cum ți-am spus și azi-dimineață, în fața elevilor tale, am să las problema căsătoriei la latitudinea ta. Dacă te hotărăști să mă ceri în căsătorie, știi unde să mă găsești.

Ambrose era conștient că mersese prea departe cu ultima remarcă și că avea să regrete în curând acest lucru.

Era evident faptul că toată dimineața Concordia fusese extrem de nervoasă. Reflectând asupra situației, își dăduse seama că greșise de la bun început atunci când abordase tema căsătoriei, ca să nu mai vorbim de tratarea neconvențională a subiectului.

Dar ce putea să facă, după ce Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora îl încolțiseră în bibliotecă?

În acel moment i se păruse o modalitate excelentă de a ieși din acea situație. Știa foarte bine că, dacă i-ar fi cerut Concordiei să se căsătorească cu el, ea l-ar fi refuzat. Ambrose era tulburat la gândul că n-ar fi putut să tolereze prea bine respingerea. Plasând povara propunerii pe umerii ei, încercase să ușureze pentru amândoi situația stânjenitoare în care se aflau. Dar, în ciuda autocontrolului, a calmului și a gândirii lui logice, antrenamentul Vanza pe care îl făcuse avea totuși limitele sale. Două generații de înțelepciune a familiei Colton nu fuseseră nici ele suficiente. De fapt, în ciuda faptului că tatăl și bunicul său apucaseră pe calea hoției, ambii fuseseră extrem de romantici. Evident că era o trăsătură de familie.

Ambrose se bucura că urma s-o întâlnească pe doamna Hoxton. Era o scuză excelentă ca să-și concentreze atenția asupra altui lucru, decât asupra relației tot mai complicate cu Concordia.

Ușa fu deschisă de un majordom impozant care, după ce purtă o scurtă conversație cu stăpâna sa, îi îndrumă într-o cameră de oaspeți ticsită cu mobilă greoaie. Era evident faptul că decoratorul doamnei Hoxton dorise să introducă toate elementele moderne. Rezultatul era un caleidoscop ciudat de culori, modele și țesături.

Draperiile de culoarea prunii se revărsau spre covorul încărcat de modele cu flori gigantice, albastre, mov și crem. Bordura extrem de încărcată a tapetului era ornată cu flori roz, pe un fundal maro. Fiecare piesă de mobilier era tapițată cu modele haotice. Vase mari, pline de buchete de flori artificiale, erau plasate în colțurile întunecate ale camerei. Tablourile înrămate atârnav de la tavan până la podea.

Concordia se așeză pe unul din scaunele tapițate cu catifea.

— Vă mulțumim că ați dat curs solicitării noastre, doamnă Hoxton. Sunteți foarte amabilă.

Ambrose fu impresionat de felul în care Concordia intrase direct în rol. Dacă n-ar fi cunoscut-o bine, ar fi crezut că acesta era felul ei de a se comporta – cel al unei văduve bogate.

— Nici o problemă, doamnă Nettleton. Fața rotundă a doamnei Hoxton fu luminată de un zâmbet apreciativ. Orice prietenă a lui Lady Chesterton este bine venită în această casă.

Asocierea cu contesa de Chesterton, bogată și apreciată de societate, era extrem de abilă. De fapt, Ambrose fusese acela care invocase numele doamnei pe cartea de vizită pe care o înaintase impresionantului majordom cu câteva minute înainte.

Bârfa auzită în clubul pe care-l frecventa cu privire la aspirațiile doamnei Hoxton de a accede pe scara socială se dovedise adevărată. Nu putuse refuza întâlnirea cu o prietenă apropiată a lui Lady Chesterton.

— Domnul este persoana care se ocupă cu afacerile mele, începând cu Concordia, arătând cu un gest vag al mâinii înmănușate în direcția lui Ambrose. Nu este nevoie să-i acordați prea mare atenție. L-am rugat să mă însoțească pentru a lua niște notițe. El se ocupă cu toate detaliile plictisitoare legate de marile mele afaceri.

— Vă înțeleg. Doamna Hoxton îi aruncă lui Ambrose o privire fugară și imediat se concentrează asupra Concordiei. Ce v-a spus Lady Chesterton despre mine?

— Cynthia mi-a indicat numele dumneavoastră și m-a asigurat că mă puteți îndruma în problema înființării unei școli de caritate. Concordia acceptă ceașca de ceai de la menajeră. Mi-a mai spus că dumneavoastră ați reușit să duceți la bun sfârșit un proiect filantropic similar.

Menajera dispăru discret, închizând fără zgomot ușa salonului. Ambrose înțelese că nimeni nu-i va oferi și lui o ceașcă cu ceai, așa că scoase caietele și creionul pe care le luase cu el și se cufundă în fotoliul înflorat pe care stătea.

— Lady Chesterton, adică Cynthia, este preocupată de eforturile mele filantropice? întrebă doamna Hoxton fără să-și ascundă mulțumirea. N-am știut acest lucru.

— Da, bineînțeles, răspunse Concordia. A auzit despre munca frumoasă pe care o depuneți la Școala de caritate pentru fete din Winslow.

Doamna Hoxton dădu aprobator din cap.

— Înțeleg.

— Fostul meu soț mi-a lăsat moștenire o sumă mare de bani, explică Concordia. Cea mai mare dorință a mea este să folosesc o parte din ei pentru a înființa o academie dedicată fetelor orfane. Din păcate, nu mă prea pricep cum să fac acest lucru. Sper că mă puteți îndruma cu niște sfaturi practice.

Expresia de pe fața doamnei Hoxton deveni inflexibilă.

— Ce fel de sfaturi practice doriți?

— Ei bine, de exemplu, cam cât timp trebuie consacrat acestei școli de caritate?

— Oh, acum înțeleg ce vreți să spuneți. Doamna Hoxton se luminează. Nu trebuie să vă faceți probleme din acest punct de vedere. Am descoperit că a fi protectoarea școlii necesită foarte puțin timp. Ofer câteva cadouri mici de Crăciun fetelor și le permit să-și exprime recunoștința pentru gestul meu, asta este cam tot ceea ce fac, vă asigur. O să vă ia doar o după-amiază pe an.

— Nu înțeleg, continuă Concordia. Și cine angajează personalul?

— De lucrurile acestea se ocupă, de obicei, directoarea școlii.

— Dar pe ea cine o angajează?

Doamna Hoxton păru pentru moment derutată. Apoi își reveni.

— În cazul meu nu a trebuit să angajez pe nimeni. Școala de caritate pentru fete din Winslow era deja înființată când am devenit eu protectoarea acesteia. Domnișoara Pratt era directoarea școlii în acel moment și nu am avut

motive să o concediez. Dimpotrivă, am avut motive să o mențin în post. Este un administrator excelent. Are grijă de toate cu foarte mult devotament. Nu irosește nici un ban.

— Și ce s-a întâmplat cu fostul protector al școlii? întrebă Concordia.

— A murit. Moștenitorii nu au dorit să-și bată capul cu școala, iar eu eram în căutarea unui proiect de caritate. Mi-a convenit pe deplin situația. Concordia sorbi din ceai.

— Și cum ați descoperit că școala avea nevoie de așa ceva la acea vreme?

— A fost simplu. Bunul meu prieten, domnul Trimley, a auzit despre cele petrecute și mi-a recomandat-o mie. Așa am devenit protectoarea acestei școli.

Concordia tăcu un moment. Era imposibil să-i vadă expresia feței prin voalul greu, însă Ambrose își dădu seama că o studia foarte atent pe doamna Hoxton.

De altfel și el făcea același lucru.

— Nu cred că l-am cunoscut pe domnul Trimley, spuse delicat Concordia.

— Este un gentleman încântător și foarte elegant, continuă doamna Hoxton. Mă bazez pe dumnealui când este vorba de modă.

— Fascinant, comentă Concordia. Cum l-ați cunoscut?

— Ne-am cunoscut anul trecut, la o serată la Dunnington. Doamna Hoxton își luă un aer de curiozitate politicoasă. Mă așteptam să vă întâlnesc și pe dumneavoastră acolo, doamnă Nettleton, însă nu-mi amintesc să ne fi văzut. Atunci a fost o lovitură îngrozitoare, nu-i așa?

Drace, gândi Ambrose. Nu o pregătise pe Concordia pentru acest soi de întrebări.

— Nu prea ieșeam în acea vreme, răspuse Concordia. Soțul meu era în ultima fază a bolii în acea perioadă. Am considerat că este mai bine să fiu alături de el zi și noapte.

Ambrose aprecie modul rapid în care Concordia își recăpătase stăpânirea de sine.

— Da, aveți dreptate, spuse rapid doamna Hoxton. Iertați-mă. Nu m-am gândit la acest lucru. Ei bine, așa cum vă spuneam atunci, l-am cunoscut pe domnul Trimley și, în scurt timp, ne-am împrietenit.

— Înseamnă că v-a plăcut de el, nu-i așa? insistă Concordia cu blândețe.

— Într-adevăr. O să mă însoțească mâine seară la balul din Gresham. Zâmbi cu mândrie. Cred că ați primit și dumneavoastră o invitație, nu-i așa?

— Da, bineînțeles. Din nefericire, nu prea mă simt încă în stare să particip la astfel de evenimente mondene.

— Înțeleg.

Concordia puse cu grijă ceașca de ceai pe farfurioară.

— Presupun că ați angajat o persoană care să se ocupe de afacerile dumneavoastră legate de școala de caritate?

— Domnul Trimley se ocupă de aceste lucruri în locul meu. Eu nu prea dau importanță acestor detalii. Așa cum v-am mai spus, implicarea mea în acte de binefacere nu reprezintă o problemă deosebită pentru mine.

— Se pare că domnul Trimley vă este de un real folos, conchise Concordia.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără el, spuse doamna Hoxton.

Ceva mai târziu, mândră de performanța ei, Concordia îi permise lui Ambrose să o ia de braț și să o conducă pe scările casei doamnei Hoxton.

— Cred că ți-a făcut plăcere, începu Ambrose, amuzat.

Concordia se strădui să-și mențină aerul demn și sobru.

— Ce vrei să spui? Am crezut că mi-am jucat rolul foarte bine.

— Într-adevăr. De fapt, am avut impresia că ți-a făcut plăcere să joci rolul de angajator arogant față de umila persoană care se ocupă de afacerile tale.

— Dacă acest lucru te mulțumește, domnule, și dumneata ți-ai jucat foarte bine rolul. Într-adevăr, nu cred că am mai văzut o persoană care se ocupă de afaceri și care să și arate ca atare.

— Mulțumesc, spuse Ambrose, oprind o birjă. De-a lungul anilor am devenit expert în a mă confunda cu tapetul.

Concordia zâmbi pe sub voal și-i întinse mâna ca să o ajute să urce în birjă.

— Chiar ai calități cu totul surprinzătoare, Ambrose.

— Și tu, Concordia. Închise ușa și se așeză pe locul opus celui pe care se așezase ea. Admirația mea pentru meseria de profesoară crește pe zi ce trece.

— Ei bine? îl privi prin voal. Cred că următorul pas este să aflăm mai multe despre misteriosul domn Trimley, nu-i așa?

— Da, așa cred și eu. Pare să fie o figură importantă în toată afacerea asta. S-ar putea să se dovedească a fi chiar partenerul domnului Larkin.

— Am impresia că doamna Hoxton nu face parte din conspirație. Ea își închipuie că școala este doar un mijloc de a-și consolida imaginea în societate.

— Sunt înclinat să-ți dau dreptate, spuse Ambrose, însă cred că bunul său prieten, domnul Trimley, o manipulează. N-ar fi pentru prima dată când un gentleman fără scrupule se agață de o femeie înstărită din societate, ca să o folosească în scopuri personale. Se pare că le-a convins pe ea și pe Edith Pratt să coopereze pentru a-și realiza planul.

Concordia strâmbă din nas cu dispreț.

— Eu cred că în cazul domnișoarei Pratt a fost suficient un bacșiș generos.

— Tu o cunoști mai bine.

— Cum o să-l găsim pe Trimley? întrebă Concordia curioasă. Ai să pui să fie urmărită casa doamnei Hoxton să vezi dacă o vizitează?

— Ar fi cu siguranță o modalitate, dar nu cred că o să-mi pierd timpul pândind pe la uși și așteptându-l să apară. Cred că există o cale mai ușoară.

— Și care este aceea?

— Doamna Hoxton spunea că Trimley o va însoți la balul din Gresham mâine-seară. Am să fiu și eu acolo. În mulțime îmi va fi foarte ușor să-l supraveghez pe Trimley.

— Glumești.

— De ce spui asta?

— Nu poți fi serios când spui că te vei duce la un bal monden.

— De ce nu?

— Noii veniți au nevoie de o invitație.

— Este ușor de obținut, la nevoie, dar nu văd de ce ar fi necesar. Invitații lui Lady Gresham sunt întotdeauna surprinzători. Nimeni nu va băga în seamă o persoană străină.

— Mi-aș dori să pot merge cu dumneata. Te-aș putea ajuta să observi anumite lucruri.

El o privi dus pe gânduri.

— Hmm, îngână el.

Ea scutură din cap.

— Imposibil, nu-i așa? Oricum, mulțumesc că te-ai gândit la acest lucru.

— Nu văd de ce n-ai putea veni cu mine. Ca femeie, vei avea ocazia să afli anumite lucruri la care eu nu am acces.

— Se pune problema ținutei, domnule, îi aminti ea. Rochiile pe care mi le-ai oferit sunt extrem de drăguțe, dar niciuna nu se potrivește pentru un bal.

— Rochia nu va fi o problemă.

— Ești sigur?

El zâmbi.

— Sunt foarte sigur.

Concordia se entuziasmă.

— Sună extraordinar de incitant. N-am fost niciodată la un bal. Mă simt ca Cenușăreasa.

— Am spus întotdeauna că nimic nu este mai frumos decât o poveste. În altă ordine de idei, vreau să-ți spun că m-am uitat peste jurnalul pe care l-am găsit noaptea trecută în biroul lui Cuthbert. Am crezut că este un jurnal de socoteli, și chiar este într-un fel.

— Ce fel de socoteli? Se referă la școala de caritate?

— Nu. Cred că se referă la pierderile lui la jocurile de noroc. Ambrose făcu o pauză. Evident, Cuthbert nu era un jucător prea norocos. Datora cuiva o sumă mare de bani.

— Lui Alexander Larkin?

— Da, cred că despre el e vorba.

— Crezi că Larkin și Trimley se foloseau de datoriile de la jocurile de noroc pentru a-l forța pe Cuthbert să-i ajute în afacerile lor?

— Da, pare foarte credibil.

— Iar acum, Cuthbert este mort.

— Oamenii care s-au încurcat cu Alexander Larkin au sfârșit adesea în acest fel. În trecut, majoritatea victimelor sale erau criminali sau făceau parte din clase mai puțin respectabile. În general, moartea lor nu atrăgea atenția presei. De altfel nici poliția nu se omora să facă investigații aprofundate. Acum însă, Larkin și noul său partener se pare că sunt dispuși să-și asume riscuri mai mari.

— Înțeleg ce vrei să spui. Crimele din ultimul timp au inclus o profesoară, pe proprietara unei agenții de plasament și un om de afaceri.

— Bineînțeles că niciunul dintre ei nu frecventa înalta societate, însă erau mai mult sau mai puțin respectabili. Cu excepția surorii clienței mele, aceste crime atrag atenția.

— Asta doar când sunt descoperite, îi reaminti Concordia. Domnișoara Bartlett se pare că a dispărut. Despre doamna Jervis se presupune că s-a sinucis, iar cadavrul lui Cuthbert urmează să apară.

— Adevărat. Cu toate acestea, mă uimește faptul că Larkin și asociatul său le consideră pe cele patru eleve ale dumatiale atât de valoroase.

Concordia apucă laturile scării și se uită în sus, la zidul de cărămidă pe care se pregătea să-l escaladeze.

— N-o să-ți vină să crezi, Ambrose, dar când mi-ai spus că voi participa la balul de la Gresham, m-am văzut într-o rochie deosebită de aceasta.

Ambrose prinse laturile scării cu ambele mâini, ca să nu se miște.

— Fii liniștită, arăți foarte bine în costumația de cameristă. Boneta și șorțul îți vin foarte bine.

— Cel puțin nu port costumul acela penibil de valet, pe care ți l-ai ales dumneata.

— Credeam că ți-am explicat destul de clar care este logica acestor deghizări. E normal ca o gazdă de rangul lui Lady Gresham să angajeze personal în plus pentru petrecerea din seara aceasta. Nimeni nu va observa o cameristă și un valet în plus.

Concordia începu să urce scara, conștientă de faptul că el o adusese special pentru ea. Ambrose putea să escaladeze zidul fără nici un ajutor.

— Acuma înțeleg de ce nu te-a preocupat procurarea unei invitații cu blazon, spuse ea.

— De ce să ne batem capul cu asemenea fleacuri, când putem pur și simplu să sărim un zid?

— Este un mod foarte practic de a privi lucrurile.

Concordia ajunsese la ultima treaptă a scării și se opri ca să-și ridice poalele pelerinei gri și ale fustelor. Apoi își trecu cu grijă un picior peste creasta zidului. Pantalonii lungi de în pe care îi purta pe sub rochia de servitoare îi protejau pielea coapselor de cărăizile aspre. Se așeză bine pe coama zidului și se uită în grădina scăldată în lumina lunii.

Încă se mai gândea la imaginea ei într-o rochie de bal somptuoasă, valsând în brațele lui Ambrose. Se vedea cu părul ridicat într-o coafură elegantă, presărată cu pietre prețioase și flori. Iar Ambrose, firește, arăta extraordinar de bine în fracul lui. Concordia zâmbi la gândul acesta.

— La ce naiba te gândești? o întrebă Ambrose din vârful scării.

Concordia tresări puțin la auzul vocii lui chiar lângă urechea ei. Nu-l auzise când urcase.

— La nimic important, spuse ea încet.

— Încearcă să fii atentă. În seara asta nu accept nici un fel de greșeli.

— N-am nevoie de predici, Ambrose. Știu foarte bine ce am de făcut în seara asta.

— Așa sper. Ridică scara și o lăasă de partea cealaltă a zidului. Ține minte, nu ai voie să riști. Dacă dai de bucluc sau ai vreo dificultate de orice gen, dă-mi imediat de veste.

— Cred că-mi dai a zecea oară aceste instrucțiuni de când am plecat de acasă. Dar știi care e problema?

— Care? Ambrose coborî scara cu agilitatea unei pisici. În ultima vreme am avut o grămadă din care să pot alege.

Se simți jignită, dar se strădui să nu se trădeze și începu să coboare scara cu multă grijă și, din păcate, cu mult mai puțină grație decât el.

Ambrose o aștepta jos. Când ajunse lângă el, Concordia își așează ochelarii pe nas.

— Problema ta este că nu apreciezi inițiativele partenerului.

— Asta pentru că nu sunt obișnuit să lucrez cu un partener. N-am mai avut unul de ani de zile.

Afirmația lui îi stârni imediat interesul.

— Ai avut cândva un partener?

— Cândva, la început, răspunse el absent. Își potrivi tunică. Cum arăt?

Concordia se uită cu atenție, dar singurul lucru pe care îl putea distinge în umbra întunecoasă era peruca albă.

— Nu-mi dau seama. Este prea întuneric.

— Ți s-a strâmbat boneta. Ridică mâna spre părul ei. Am să ți-o aranjez.

— Pe cuvântul meu, Ambrose, ai ochi de pisică.

— Așa spunea și Stoner. O luă de mână. Haide, draga mea, să pornim spre bal. După seara asta, n-ai să-mi mai poți reproșa că nu te duc în cercuri sociale înalte.

Două ore mai târziu, Concordia fugea pe un hol întunecos și deschidea o ușă îngustă. Lumina care venea dinspre coridor dezvăluia o debara mare, plină cu mopuri, mături, găleți și perii. Se strecură înăuntru și închise ușa. În sfârșit, singură, își spuse ea, rezemându-se istovită de ușă. Cine și-ar fi închipuit că era atât de obositor să joci rolul unei servitoare? Nu avusese nici o clipă de răgaz de când intrase în camera de odihnă pentru doamne. Împreună cu alte două servitoare, la fel de tracasate, servise un șir interminabil de invitate. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului în genunchi, ajutându-le pe doamne să-și pună pantofii de dans și să-și încheie copcile trenelor de la somptuoasele lor rochii de bal, în așa fel încât să poată valsa fără să se împiedice. În plus, mai fuseseră și alte mici dezastre – șampania vărsată pe rochii și jupoanele agățate. De câteva ori fusese solicitată să curețe pete suspecte de iarbă de pe fustele de satin.

Cel puțin, nu era nici o primejdie să fie descoperită, își spuse ea în ciudată. Boneta și șorțul alb de servitoare se dovediseră o deghizare la fel de reușită ca și vălul de văduvă neconsolată. Niciuna dintre doamnele elegante care trecuseră prin budoar nu dăduseră nici o atenție servitoarelor care munceau din greu.

Celelalte servitoare acceptaseră prezența ei fără să pună întrebări. Erau atât de ocupate, încât nu puteau fi decât recunoscătoare pentru orice mână de ajutor. Și apoi, nimeni nu se aștepta ca o servitoare angajată pentru o seară să cunoască drumurile prin casă.

Singurul moment mai periculos fusese atunci când doamna Hoxton, într-o strălucitoare rochie de mătase roz cu purpuriu, deschisese ușa încăperii. Din fericire, grațioasa binefăcătoare de la Școala de caritate Winslow abia dacă adresase cuiva vreun cuvânt, iar pe servitoarea care îngenunchease pe covor ca să-i prindă trena lungă și foșnitoare nici măcar n-o privise.

Concordia își controlă boneta ca să se convingă că e la locul ei și deschise ușa. Se strecură afară, în holul liniștit, întrebându-se dacă Ambrose reușise să-l găsească pe misteriosul domn Trimley în sala de bal.

— Măi, măi, măi, cine este aici? Te ascunzi ca să scapi de îndatoririle tale, după cum văd!

Vocea din spatele ei aparținea unui bărbat și trăda efectul cantității de șampanie băută. Concordia se făcu că nu aude și grăbi pașii spre siguranța oferită de camera de odihnă pentru doamne. Pașii bărbatului se auzeau tot mai puternic în urma ei. Își apucă fustele, pregătindu-se s-o ia la fugă, dar o mână de bărbat o apucă de braț și o făcu să se oprească.

— Ei, da ce-ți închipui tu? Unde te grăbești așa?

Mâna de pe brațul ei o sili să se întoarcă. Se trezi față în față cu un bărbat înalt și solid, îmbrăcat într-un frac foarte scump. Pe hol era suficientă lumină ca să-i distingă trăsăturile. Individul fusese cândva un bărbat chipeș, dar fața lui dobândise asprimea și aspectul buhăit, semne ale unei vieți dezordonate, cu mâncare și băutură prea multă.

— Ai ochelari? Al dracului să fiu dacă am mai văzut vreo servitoare cu ochelari. Dar toate lucrurile au un început, nu-i așa?

Dorința de a-l pălmuși era de-a dreptul copleșitoare, însă își aminti că trebuia să se poarte ca o simplă servitoare. Servitoarele nu-i pălmuiau pe oaspeți. Și nici profesoarele, dacă voiau să-și păstreze posturile.

— Vă rog să mă iertați, domnule, spuse ea, străduindu-se din răspuțeri să vorbească pe un ton rece, calm și chiar respectuos. Trebuie să ajung imediat în camera de odihnă a doamnelor.

— Nu-i nevoie să-ți faci griji în privința timpului. Am să fiu foarte rapid.

— Vă rog să mă lăsați să plec, domnule. O să trimită pe cineva după mine dacă nu mă întorc imediat la îndatoririle mele.

— Nu cred că o să simtă cineva lipsa unei servitoare pentru câteva minute. Sunt o mulțime care forfotesc de colo-colo în noaptea asta. Bărbatul dădu s-o împingă înapoi spre debara. Haide să ne distrăm și noi puțin. O să vezi că o să merite, nu te teme.

Concordia se simți cuprinsă de furie. Renunță la atitudinea de servitoare umilă și își reluă vocea autoritară din sala de curs.

— Cum îndrăzniți, domnule? se răsti ea. Așa îi tratați pe cei al căror statut în viață nu-l egalează pe al dumneavoastră? Unde vă sunt bunele maniere? Nu aveți pic de bună-creștere și de decență?

Bețivanul lasciv se opri și privi uimit de parcă ar fi auzit vorbind un obiect neînsuflețit.

— Ce-i asta? spuse el fără să se dezmeticească.

— Ar trebui să vă fie rușine. Nu aveți nici un drept să profitați de femeile care sunt obligate să muncească pentru a-și asigura un trai decent. Un adevărat gentleman ar considera că este de datoria lui să protejeze asemenea femei.

Concordia încercă să profite de uimirea lui ca să-și elibereze brațul, dar mâna lui mare îl strânse și mai tare. Chipul dezgustător al bărbatului se schimonosi exprimând furia ce-l cuprinsese.

— Dar cine naiba te crezi ca să vorbești pe tonul ăsta cu mine? Am să-ți arăt eu care ți-e locul! Al naibii să fiu dacă n-o voi face.

O smuci cu putere și o împinse spre debara.

Concordia fu cuprinsă de teamă. Lucrurile începeau să scape de sub control. Sperând ca în apropiere să mai fie alți servitori gata să-i sară în ajutor, Concordia deschise gura să țipe, dar namila îi astupă gura cu mâna.

— Ține-ți gura sau o pățești și mai rău, ți-o promit. Și să-ți iei adio de la orice bacșiș.

Individul deschise ușa de la debara și începu s-o împingă înăuntru. Îi acoperise nasul și gura cu palma. Abia mai putea să respire. Se simțea cuprinsă de panică și de furie. Ridică mâna și îl zgârie cu unghiile pe față.

Omul urlă de durere și îi dădu drumul, ca să-și ducă mâna la față.

— Ce naiba mi-ai făcut, cățea ticăloasă și tâmpită?

Concordia își propti ambele mâini în pieptul lui și îl împinse cu toată puterea.

Bețivanul își pierdu echilibrul, se împiedică făcând un pas înapoi și căzu în fund pe podeaua debaralei. Concordia trânti ușa și o încuie cu cheia.

— Aici erai, spuse Ambrose de undeva, de pe coridor din spatele ei. Te-am căutat peste tot.

Asta mai lipsea, își spuse ea, aranjându-și ochelarii. Dacă Ambrose afla că fusese cât pe-acți să fie violată, o va trimite imediat acasă cu o trăsură.

— Am vrut să mă odihnesc puțin, îl asigură ea, aranjându-și boneta și șorțul. E foarte obositor să fii servitoare la camera de odihnă a doamnelor, te rog să mă crezi.

În clipa aceea se auziră bătăi puternice în ușa din spatele ei. O voce furioasă răzbătea prin tăblia de lemn.

— Dă-mi drumul de aici, ticăloaso! Cum îndrăznești să te porți cu stăpânii tăi cu atâta lipsă de respect? Voi avea grijă să fii dată afară fără recomandări, chiar în seara asta. Ai să ajungi în stradă înainte de revărsatul zorilor.

Ambrose se uită la ușă.

— Ai avut o problemă? întrebă el pe un ton neutru.

— Nu, nu, deloc. Îi adresă un zâmbet nevinovat. Nimic care să mă depășească. De ce mă căutai?

Ușa din spatele ei se zgâlțâia sub o altă rafală de lovituri.

— Deschide ușa imediat!

— Dă-te la o parte, îi spuse Ambrose.

Un nou val de panică o cuprinse.

— Ambrose, nu trebuie să faci nimic necugetat. Nu-ți poți permite să te angajezi într-o încăierare cu un gentleman. Pune în pericol toată acțiunea noastră.

— Ține astea.

Îi aruncă în brațe haina lui și pelerina ei.

— Ambrose, te rog, avem lucruri mai serioase de care să ne ocupăm în seara asta. Nu e momentul să ne lăsăm distrași de alte treburi.

— Nu-mi ia decât o clipă.

Descuie ușa, o deschise și păși înăuntru.

— Era și timpul, începu omul furios, dar se opri când îl văzu pe Ambrose.

— Ce se întâmplă aici? Ce-ți închipui tu că...

Ușa se închise, lăsându-l singur cu Ambrose în interiorul debaralei.

Concordia auzi câteva cuvinte spuse încet urmate de câteva bufnituri, înfundate. Apoi ușa se deschise și Ambrose ieși afară, aranjându-și peruca de valet. Concordia reuși să zărească o formă ghemuită pe podeaua debaralei, înainte ca ușa să se închidă din nou.

— Asta este, spuse Ambrose. Hai să mergem. Am pierdut și așa destul de mult timp.

— Sper că nu l-ai omorât, spuse Concordia îngrijorată.

— Nu l-am omorât, spuse Ambrose, conducând-o repede pe hol.

— N-a fost vina mea.

— Nu, a fost vina mea că ți-am dat voie să participi la această aventură. Ar fi trebuit să am mai multă minte.

— Ascultă, Ambrose, nu e drept. Eu cred că m-am descurcat cât se poate de bine.

— Da, dar nu asta mă îngrijorează.

— Dar ce te îngrijorează?

— Faptul că te-a privit de aproape și poate să te descrie și altcuiva.

— De asta nu trebuie să-ți faci griji, îl liniști ea. Ținând seama de lumina slabă din hol, de faptul că era beat, ca să nu mai vorbim de ceea ce i-ai făcut tu, își va aminti foarte puțin sau mai nimic din ceea ce s-a întâmplat în seara asta. Sunt sigură că nu va fi în stare să mă descrie. Și apoi, nimeni nu-și amintește de o servitoare.

— O să discutăm despre asta mai târziu. Deocamdată nu avem timp de pierdut.

Se mișca atât de repede, încât Concordia era silită să alerge din când în când ca să se țină după el.

— Cum m-ai găsit?

— Una dintre fetele care lucrează la camera de odihnă a doamnelor mi-a spus că ai luat-o pe coridorul acesta.

Ajunseră pe un balcon care se întindea de-a lungul sălii de bal. Se auzeau râsetele ascuțite și prefăcute și vocile mieroase marcate de alcool. Se

uită în jos, spre scena de sub ea. Candelabrele străluceau peste rochiile pline de bijuterii ale doamnelor și îi făceau pe domni să arate foarte eleganți în fracurile lor impecabile. Era o priveliște din altă lume, își spuse ea, o lume teribil de falsă.

— Îmi pare rău că nu te-ai putut bucura de povestea ta cu zâne, spuse încet Ambrose.

— Sunt absolut sigură că nimic din ceea ce se petrece acolo, jos, în sala de bal, nu este nici pe jumătate atât de palpitant ca aventura pe care o trăim împreună. Profesia ta mi se pare cât se poate de interesantă.

Ambrose se opri surprins. Apoi zâmbi:

— Ai dreptate. Este rareori plicticoasă.

— De ce ne grăbim așa? întrebă ea. Ce s-a întâmplat? L-ai văzut pe Trimley?

— Da. A venit cu doamna Hoxton și s-a învârtit în jurul ei toată seara.

— Excelent. Dar de ce-ai venit după mine? Credeam că vrei să-l ții sub observație.

— Acum câteva clipe un valet i-a înmănat un bilet. Se pare că ceea ce era în bilet l-a îngrijorat foarte tare. S-a scuzat față de doamna Hoxton și de ceilalți și a plecat foarte discret din sala de bal. L-am urmărit și am auzit cum cere să i se aducă pălăria, haina și o cabrioletă.

— Pleacă?

— Da. Dar cu puțin noroc, o să dureze ceva timp până să găsească o cabrioletă. Strada este plină de vehicule din cauza petrecerii de aici.

— Mă întreb de ce n-a cerut echipajul doamnei Hoxton.

— Cred că nu voia ca vizitiul ei să știe unde se duce.

Concordia se simți cuprinsă de emoție.

— Crezi că a plecat la vreo întâlnire clandestină?

— Da. Avea un aer neliniștit când s-a scuzat și s-a strecurat afară din sala de bal.

— Și noi ce facem?

— Intenția mea a fost să plec și să te las aici, în timp ce îl urmăresc. În biletul acela a fost ceva care l-a pus serios pe gânduri. Vreau să văd ce va face în continuare.

— Pot să vin și eu cu tine, spuse ea repede.

— Da, în mod sigur ai să pleci cu mine, spuse el supărat. După episodul acela nefericit din dulapul cu măști nu am de gând să te las singură aici.

— Ascultă, Ambrose, faci prea mult caz pentru un incident așa de mic.

— Incident mic? Bărbatul ăla a încercat să te violeze.

— Nu este pentru prima oară când am de-a face cu acest gen de bărbați. Pe parcursul carierei mele ca profesoară a tinerelor domnișoare, am fost nevoită să pun multe rude de sex masculin ale fetelor la locul lor. Ai fi surprins să afli cât de mulți așa-ziși gentlemen nu șovăie când este vorba să profite de o femeie pe care o cred singură și lipsită de apărare.

Ambrose o privi cu admirație.

— E clar că ai dus o viață aventuroasă, domnișoară Glade.

— La fel ca și dumneata, domnule Wells.

Dădură un colț și întâlniră un șir de valeți care duceau tăvi grele de argint la și de la mesele din sufragerie. Când ajunseră în bucătăria fierbinte și plină de fum, o bucătăreasă li se adresa furioasă:

— Și voi doi unde vă tot plimbați? întrebă ea, ștergându-și sudoarea de pe obraji cu șorțul. Avem o mulțime de treabă de făcut.

— Ne întoarcem imediat, spuse Ambrose. Betsy are nevoie de puțin aer.

— Chiar acum? N-are decât să tragă pe nas tot aerul proaspăt, naiba să-l ia, după ce pleacă oaspeții doamnei. Aruncă o privire spre pelerina și haina pe care le ducea Concordia în brațe.

— De unde l-ai luat? Nu cumva te-ai servit cu lucrurile oaspeților? De asta te grăbești așa de tare?

În clipa aceea se auzi un zgomot de porțelan spart. Toată lumea, inclusiv bucătăreasa cea furioasă, se întoarse să se uite la valetul neîndemânatic care scăpase tava.

— Uite ce-ai făcut, tontule! strigă ea. A durat câteva ore să aranjăm plăcintele astea cu homari. Doamna o să fie furioasă când o să afle câtă mâncare ai irosit în seara asta. Ai să fii dat afară fără recomandări, pot să pun pariu.

— Haide, șopti Ambrose, trăgând-o pe Concordia către ușă.

Cei doi o luară la fugă prin grădină. Ambrose se opri o clipă ca să-și arunce peruca albă, pălăria și sacoul elegant de valet în spatele unui gard.

— Dă-mi sacoul, spuse el. Pune-ți și tu pelerina. Nu vreau să vadă nimeni un valet și o servitoare care se urcă într-o cabrioletă în apropierea casei. Îi aruncă o privire rapidă și întinse mâna să-i scoată boneta albă de pe cap. Servitorii nu merg cu cabrioleta.

— Nici doamnele respectabile nu merg cu cabrioleta, îi aminti ea. Cel puțin nu cu bărbați care nu sunt soții lor. Ar trebui să meargă cu trăsura sau cu omnibuzul. Cu siguranță că birjarul o să-și închipuie că sunt o ușuratică dacă mă urc într-o cabrioletă cu tine.

— N-avem încotro. Ambrose se întoarse și o conduse prin labirintul de garduri. Trage-ți gluga peste față și stai cât mai aproape de mine.

Când ajunseră în locul unde săriseră gardul câteva ore mai devreme, Concordia nu zări scara așezată jos decât când se împiedică de ea.

— Încet, spuse Ambrose, prinzând-o. Se aplecă, apucă scara și o sprijini de zidul de cărămidă. De data asta am să urc eu primul.

Concordia îl urmă, luptându-se cu faldurile pelerinei și ale fustei, conștientă de nerăbdarea lui. O clipă mai târziu erau amândoi pe pământ, de partea cealaltă a zidului.

— Pe aici. Ambrose o apucă de încheietura mâinii și porni spre stradă. Repede. Nu vreau să-l pierdem pe Trimley.

— Dar ce facem cu scara?

— Las-o acolo. Nu mai avem nevoie de ea.

Strada din fața conacului Gresham era plină de trăsuri particulare. Ceva mai departe, aliniată într-un șir drept de-a lungul parcului din centrul pieței,

Concordia văzu luminile mai multor cabriolete. Se auzi un fluierat. Unul dintre valetii chema o cabrioletă. Ca răspuns, prima din șir porni spre intrarea din față a casei.

— Asta este a lui Trimley, spuse Ambrose. Uite-l, coboară scările.

O conduse repede către șirul de cabriolete care așteptau și o alese pe ultima din șir. Birjarul, care ședea pe capra din spatele părții acoperite în care călătoreau pasagerii, îi aruncă o privire fugară Concordiei, dar nu manifestă nici un interes deosebit atunci când aceasta se urcă împreună cu Ambrose, și se așază în partea din față a cabrioletei.

O dată așezată, Concordia înțelese de ce înalta societate strâmba din nas la gândul femeilor care călătoreau în astfel de cabriolete. Vehiculul mic, cu două roți, avea un singur scaun, destul de mic pentru două persoane. Călătorii trebuiau să stea lipiți unul de altul, lucru ce presupunea multă intimitate.

Ambrose se întoarse către birjar și îi spuse prin deschizătura de deasupra capului:

— Urmărește cabrioleta care tocmai a plecat din fața casei, dar ai grijă să nu te observe vizitiul.

Ambrose îi întinse câteva bancnote prin deschizătură.

— Am înțeles, domnule. Vizitiul puse banii în buzunar. Nu e nici o problemă la această oră târzie.

Cabrioleta porni huruind pe pavaj. Concordia era uimită de viteza și ușurința cu care putea fi manevrată.

— Ce mod minunat de a călători! Vezi totul foarte bine de aici. Și uite ce repede ne mișcăm. Este foarte eficientă. Nu există nici un motiv pentru care doamnele bine-crescute să nu meargă cu cabrioleta.

Ambrose nu-și dezlipea ochii de pe cabrioleta în care se afla Trimley.

— Ai de gând să le comunici această idee tinerelor domnișoare de la școala ta de fete?

— Da, cred că așa am să fac.

Cum în clipa aceea treceau pe lângă un felinar, Concordia reuși să zărească zâmbetul ușor ironic de pe buzele lui Ambrose.

— Ți se pare că planurile mele pentru școala de fete sunt amuzante? întrebă ea încet.

— Nu, Concordia. Le găsesc minunate, curajoase și admirabile în toate privințele.

— Oh!

Nu știa ce să răspundă. Nimeni n-o mai încurajase vreodată în visurile ei de când îi muriseră părinții.

Urmăriră cabrioleta lui Trimley printr-un labirint de străduțe înghesuite. În cele din urmă, vehiculul coti.

— La naiba, deci acolo se duce.

Concordia sesiză încordarea lui Ambrose.

— Ce este? întrebă ea.

— Se îndreaptă spre Băile Doncaster, spuse el.

— Dar e trecut de miezul nopții. Cu siguranță că băile sunt închise pentru public la ora asta.

— Da. Ceea ce face ca destinația lui Trimley să fie și mai interesantă.

După câteva clipe, Ambrose se adresează vizitiului:

— Oprește aici, te rog.

— Da, domnule.

Concordia se uită la Ambrose.

— Ce vrei să faci?

— Este clar că Trimley se duce la băi. Ambrose își scoase pălăria și își ridică gulerul hainei. Presupun că cineva, poate Larkin, l-a chemat aici. Am de gând să-l urmăresc și să văd ce pot afla.

Concordia se uită înjur la strada cufundată în întuneric. Ceața începea să se adune în jurul stâlpilor de lumină. O trecu un fior.

— Cred că ar trebui să vin cu tine, spuse ea.

— Imposibil. Rămâi aici cu vizitiul până mă întorc.

Tonul fusese categoric. Îl cunoștea destul de bine pe Ambrose ca să-și dea seama că ar fi fost inutil să insiste. Erau momente când nu se putea discuta cu el și acesta era unul din ele.

— Nu-mi place chestia asta, Ambrose. Promite-mi că o să ai foarte, foarte mare grijă.

Ambrose, care se pregătea să coboare pe trotuar, se aplecă și o mai sărută o dată, scurt și apăsător, pe gură.

— Dacă nu mă întorc în cincisprezece minute sau dacă începe să-ți fie frică din orice alt motiv, spune-i vizitiului să te ducă în Ransomheath Square la numărul șapte. Întreabă de Felix Denver. Ai înțeles?

— Cine este Felix Denver?

— O veche cunoștință de-a mea. Spune-i ce s-a întâmplat. O să te ajute și pe tine și pe fete. Ai înțeles, Concordia?

— Da. Dar...

Ambrose era deja pe trotuar.

— Să nu lași pe nimeni să se apropie de doamna cât timp lipsesc eu, îi porunci el vizitiului. E clar? Pleacă imediat dacă cineva se apropie prea mult. Doamna îți va da o adresă în cazul în care eu am să întârzii.

— Da, domnule. Vizitiul își aranjă hățurile. Nu vă faceți griji pentru doamna. Am să stau cu ochii pe ea. Cunosc cartierul ăsta. Nu e primejdios.

— Mulțumesc, spuse Ambrose.

Concordia se uită în urma lui, până când dispăru în ceață.

Ambrose se opri în gangul întunecos din fața unei clădiri de vizavi de intrarea în Băile Doncaster urmărindu-l pe Trimley care deschidea cu o cheie ușa de la intrarea „pentru domni”.

Faptul că are cheia de la această instituție este cât se poate de interesant, își spuse Ambrose. Oare Trimley era acționar aici? Sau avea o înțelegere cu proprietarul? S-ar fi putut, firește, ca acea cheie să fi fost furată, dar felul în care o folosea Trimley lăsa să se înțeleagă că nu intra pentru prima dată acolo după orele de program.

Trimley își lăsase cabrioleta după colț, astfel încât vizitiul să nu-și dea seama unde anume se dusesse. Un om foarte grijuliu, își spuse Ambrose. Pe de altă parte, era firesc ca un gentleman asociat cu un baron al crimei să fie foarte precaut.

În cele câteva secunde cât ușa rămăsese deschisă, Ambrose reuși să zărească în interior o lumină slabă. Fie unul dintre servitori lăsase lampa aprinsă, fie că altcineva sosise la băi înaintea lui Trimley. Poate că era Larkin.

Ușa se închise rapid în urma lui Trimley. Ambrose mai așteptă câteva clipe, lăsându-și prada să se adâncească în treaba pe care o avea de făcut în interiorul băilor. Apoi traversă strada și descoperi că Trimley lăsase ușa neînchisă, ceea ce însemna că nu are de gând să rămână prea mult timp acolo.

Ambrose deschise ușa încetișor. Vestibulul mic de la intrare era aproape în întregime cufundat în întuneric. Lumina palidă pe care o observase mai devreme venea printr-o ușă pe jumătate închisă care dădea spre o altă încăpere. Intră în vestibul, închise foarte încet ușa în urma lui și o porni spre cealaltă ușă. Mai fusese o dată aici, în calitate de client, la începutul investigațiilor legate de moartea surorii lui Nellie Taylor. Cu acea ocazie își făcuse o idee foarte clară despre planul interior al băilor. Clădirea fusese proiectată de un arhitect care prefera stilul gotic întunecos. Plafoanele înalte, boltite și ancadramentele adâncite ale ușilor lăsau o mare parte din spațiu în întuneric.

Deschise încet ușa unui vestiar și studie cu atenție șirul de cabine separate prin perdele. O deschizătură în perete oferea suficientă lumină ca să distingă teancul mare de cearșafuri și prosoape de pe masă.

Trimley nu se vedea nicăieri, în schimb se auzea un zgomot de pași grăbiți pe dalele de gresie, undeva în interiorul băilor. Era un bărbat care se mișca rapid, încălțat în pantofi de seară, gândi el. Străbătu vestiarul și ajunse în prima încăpere de băi calde. Încălzirea fusese întreruptă cu multe ore înainte, când băile se închiseseră, dar mai persista încă o căldură reziduală. O lampă fixată în perete dădea o lumină slabă, gălbuie, care tremura pe dalele pardoselii.

Mergând printre băncile și scaunele pe care clienții le foloseau în timpul zilei, ajunse la o altă ușă și o deschise încetișor. Flacăra lămpii cu gaz din perete fusese făcută foarte mică, dar putea distinge forma bazinului pătrat din centrul încăperii. Undeva, în întuneric, apa picura. Se îndreptă către ușa din colțul cel mai îndepărtat al camerei. Ajuns la jumătatea drumului, văzu o formă întunecată care plutea chiar sub suprafața apei din bazinul cu apă rece. La prima vedere părea o haină bărbătească aruncată neglijent în apă, dar, imediat după aceea, zări mâinile bărbatului care atârnavă fără viață din manșetele hainei.

Era Alexander Larkin.

În camera vecină cu sala bazinului o ușă scârțâi și se deschise. Explozia bruscă de zgomot sfâșie liniștea stranie. Pe dale răsunară pași grăbiți. Nu erau aceiași pași ca mai înainte, își spuse Ambrose, ci pașii cuiva care încerca să

fugă de acolo. Intră în sala cu bazinul cald exact la timp ca să vadă silueta unui bărbat care ocolea bazinul și se îndrepta spre intrarea înaltă, cu boltă, ce da spre un hol întunecos. Ambrose o luă la fugă. Distanța dintre el și bărbatul cuprins de panică se scurta rapid. Acesta se opri brusc în deschizătura ușii și ridică mâinile.

— Nu trageți! strigă el și începu să se retragă cu spatele. Vă rog, nu trageți, n-am să spun nimănui, jur.

Ambrose se opri și apoi se îndreptă spre cabinetele cufundate în întuneric, închise cu perdele, din dreapta lui. Acum îl vedea mai bine pe omul după care fugise. Era slab și marcat de vârstă și de munca grea. După boneta de pe cap și halatul impermeabil își dădu seama că este un băieș. Ambrose îl recunoscuse. Omul era cunoscut sub numele de Bătrânul Henry.

— Mi-e teamă că ai avut extraordinarul ghinion de a te afla la locul nepotrivit și la momentul nepotrivit în această seară, spuse Trimley de sub intrarea boltită. Nu-mi pot permite să te las să spui poliției că m-ai văzut la locul crimei.

Făcu încă câțiva pași către Bătrânul Henry. Lumina lămpii de la intrare se reflectă pe revolverul din mâna lui. Ridică arma.

— Vă rog, nu mă ucideți, domnule, se rugă Henry.

Ambrose se mișcă, făcând în mod intenționat puțin zgomot. Trimley înțepeni și se răsuci în loc, căutând cu privirea în întuneric.

— Cine e acolo? strigă el. Ieși la lumină!

— Lasă-l în pace pe băieș, Trimley, spuse Ambrose aflat la adăpostul întunericului. Nu are nimic de-a face cu toate astea.

— Tu ești, nu-i așa? Trimley se uită în direcția cabinelor cu perdele. Tu ești cel care a luat fetele de la castel. Te-ai decis, în sfârșit, să faci afaceri cu noi? Îți oferim o sumă frumoasă în schimbul fetelor. Și o vrem și pe profesoară, firește. N-o putem lăsa în viață. Știe prea multe.

— Lasă-l pe băieș să plece și putem discuta acest subiect.

— Dar de ce te interesează așa de mult nenorocitul ăsta de servitor? întrebă Trimley. Știe ceva important?

Pentru indivizi ca Trimley, ceilalți oameni aveau valoare numai dacă puteau să-l ajute în realizarea scopurilor lui. Banii și puterea erau în mod clar principalele lui motivații.

— Are mult mai multă importanță decât îți închipui.

Trimley aruncă o privire rapidă către băieșul care continua să tremure.

— Nu prea-mi vine să cred.

Ambrose se gândi la toate lămpile care rămăseseră aprinse în acea noapte și se hotărî să mizeze pe logică.

— Larkin nu ți-a pomenit niciodată de băieș, nu-i așa?

— Ce tot spui acolo?

— Gândește-te. De ce crezi că Larkin avea încredere să-l lase să vină noaptea aici ca să aprindă luminile?

— E un simplu servitor. Aprinderea luminilor face parte din îndatoririle lui.

— Nu-l cunoșteai foarte bine pe Larkin, așa e? Erau foarte puțini oameni pe fața pământului în care avea încredere deplină. Firește, dumneata nu făceai parte dintre ei.

— Asta nu e adevărat. Trimley părea jignit. Mă considera partenerul lui. Avea încredere în mine.

— Partener! Ambrose râse ironic. Cu toate acestea nu ți-a spus de ce se afla aici băieșul în noaptea asta.

— Ce naiba vrei să spui?

— Larkin și băieșul erau cunoștințe vechi, spuse Ambrose, inventând pe loc o poveste, așa acum îl învățaseră tatăl și bunicul lui. „Aruncă-le câteva detalii, băiete, și vor cumpăra și un balot de fum.” Omul acesta și Larkin au fost împreună la baia de aburi. Omul i-a salvat viața cândva și Larkin n-a uitat.

Bătrânul Henry scânci ușor. Părea să înțeleagă ce se întâmplă și nu negă asocierea cu un maestru al crimei.

— De unde știi toate astea? întrebă brusc Trimley.

— Îl urmăresc pe Larkin de mai mult timp, spuse Ambrose. Aș putea spune chiar că l-am studiat îndeaproape.

— La naiba, zise Trimley. Mi-a vorbit de faptul că cineva intenționa să-i preia imperiul, dar am crezut că e paranoic.

Ambrose nu spuse nimic. Undeva, în întuneric, apa clipea liniștit pe dale. Sunetul năștea un ecou straniu.

— Ieși la lumină, porunci Trimley. Pari a fi un gentleman. Nu există nici un motiv să nu facem afaceri împreună, sunt gata să am un partener.

Ambrose înaintă până ajunsese în dreptul unei instalații cu două lighene mari de genul celor utilizate de cei care îi spală pe cap pe clienți. Se așeză în așa fel încât lampa să rămână în spatele lui și să nu-i lumineze fața. Între el și cei doi bărbați era bazinul.

La această distanță și pe întuneric, era puțin probabil ca Larkin să poată folosi cu precizie revolverul împotriva lui. Băieșul era însă în pericol de moarte.

— Și ce propui? întrebă Ambrose.

— Stai acolo unde ești. Trimley se mai calmase. Se simțea mai stăpân pe situație acum, când vedea silueta lui Ambrose. Ridică mâinile sus. Vreau să văd dacă ai armă.

— Nu sunt înarmat. Ambrose ridică mâinile. Dar reține că, dacă mă ucizi, o să ai o problemă și mai mare decât dacă îl ucizi pe băieș.

— Ce vrei să spui?

— Este adevărat că l-am urmărit pe Larkin. Dar mai există ceva care te urmărește de aproape. Eu sunt singurul om care poate să-ți spună numele ofițerului de poliție care a ajuns la concluzia că dumneata și Larkin sunteți parteneri.

— Minți. Nimeni nu mă știe. Nimeni. Eu sunt gentleman, naiba să te ia, nu fac parte din tagma infractorilor. De ce să se gândească un inspector la mine?

— Am noutăți pentru dumneata. Poliția nu se sfiește să suspecteze și membri ai claselor de sus, însă este ceva mai greu să opereze arestări în aceste

cercuri. Au nevoie de foarte multe dovezi. În cazul dumitale însă, inspectorul a strâns deja foarte multe dovezi.

— De unde știi toate astea?

— Nu e limpede? Eu sunt cel pe care l-a plătit pentru a obține dovezile de care avea nevoie.

Trimley rămase siderat.

— Imposibil. Minți, strigă el.

— Nu ai de ce să fii prea îngrijorat. Eu sunt om de afaceri. În ceea ce mă privește, justiția este o marfă care se vinde și se cumpără, la fel ca și cele patru fete despre care spui că le-a răpit Larkin.

— Ce-ar fi să-mi spui numele inspectorului?

— Am să-ți vând numele lui, presupunând că ne putem înțelege asupra prețului, răspuse Ambrose. Și, pentru un tarif suplimentar, voi face să dispară dovezile pe care le-am strâns până acum.

Ambrose ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Concordia fu scuturată de un fior și își strânse mai bine pelerina în jurul ei. Se întâmplase ceva rău. Era sigură de asta. Sări în picioare și coborî din cabrioletă.

— Ei, unde plecați? întrebă vizitiul îngrijorat. Trebuie să vă păzesc, așa a spus domnul.

— Cred că este în mare pericol, undeva în interiorul băilor Doncaster. Cred că cineva încearcă să-l ucidă. Trebuie să mă duc la el. Vrei să mă ajuți?

— Să-l omoare? Electrizat de aceste cuvinte, vizitiul desfăcu repede hățurile. Nu mi-a spus nimeni nimic despre astfel de probleme.

— Stai puțin, am nevoie de ajutorul dumitale.

— M-a plătit foarte bine, dar nu suficient ca să mă las implicat într-o crimă.

Vizitiul trase de hățuri și calul porni.

— Vrei cel puțin să cauți un polițist și să-l trimiți la Băile Doncaster? se rugă Concordia.

Vizitiul nu răspuse. Grăbit să plece, dădea bice calului, mânându-l la galop.

În câteva secunde Concordia se trezi singură în stradă și o luă la fugă spre intrarea în băi.

— Dumneata ești omul de afaceri care a făcut o vizită acelei vaci cu pretenții de ascensiune socială care este Rowena Hoxton, așa e? îl întrebă Trimley. Cine era femeia care te însoțea? Cea care a spus că dorește să înființeze o școală de caritate?

— Nu are importanță, spuse Ambrose. O actriță pe care am angajat-o ca să joace acest rol.

— Proasta aia de Hoxton era singura care putea să facă legătura cu mine, nu-i așa? Vocea lui Trimley exprima dezgust. Așa ai aflat numele meu. Probabil că ai fost aseară la bal și m-ai urmărit când am venit aici.

— Probabil, admise Ambrose.

— Era cât pe-acți să te prind mai deunăzi, când te-ai dus să-l vezi pe Cuthbert la biroul lui, știi asta.

— Oamenii dumitale au fost total ineficienți.

— Nu erau oamenii mei, mârâi Trimley. Erau ai lui Larkin. Când Cuthbert a încercat să ne vândă informații despre un anume domn Dalrymple care îl căutase ca să se intereseze despre o fată pe nume Hannah Radburn, mi-am dat imediat seama despre ce e vorba.

— Ai fost de acord să cumperi informația de la Cuthbert și apoi l-ai pus să-mi trimită mesajul la club. Și pentru că nu mai aveai nevoie de el, i-ai cerut lui Larkin să-l ucidă.

— Planul nostru era să te urmărim când pleci de la biroul lui în noaptea aceea. Voiam să știm cine ești și unde ai ascuns fetele. Dar lucrurile au mers prost.

— La fel ca și la castel, spuse Ambrose. Apropo, tot dumneata ai lichidat-o și pe băieșița Nellie Taylor? Sau Larkin a aranjat asasinatul?

— Așa o chema? întrebă Trimley cu indiferență.

— Da.

— De fapt, n-am avut nimic de-a face cu moartea ei. Era una din micile târfe de la baia turcească cu care îi plăcea lui Larkin să se distreze aici. Nellie Taylor era favorita lui la momentul respectiv. Cel puțin așa cred. Presupun că a aflat mai mult despre afacerea lui decât ar fi trebuit.

— Și s-a descotorosit de ea?

— Firește. Vocea lui Trimley se înăspri. Las-o încolo pe Taylor. Nu era importantă. Aș propune să discutăm despre afacerea noastră. Cum zici că îl cheamă pe inspectorul de poliție care mă urmărește?

— Haide, haide, doar nu-ți închipui că am de gând să-ți dau această informație atât timp cât ai arma în mână! Eu nu sunt înarmat. Nu ai de ce să te temi de mine. Lasă pistolul jos și o să discutăm ca doi gentlemen.

— Nu te văd foarte bine. Vino la lumină.

Ambrose se apropie ceva mai mult de micul cerc de lumină de la cea mai apropiată lampă de perete.

— Uite, nu sunt înarmat, spuse el, ridicându-și mâinile.

Trimley îl cercetă cu atenție și păru satisfăcut.

— Foarte bine. Care este prețul dumitale pentru fete? Ar trebui să fie rezonabil căci altfel...

Se întrerupse brusc când se auzi un zgomot ușor venind de pe coridorul din spatele lui.

— Ce-a fost asta? întrebă el, devenind din nou agitat. Cine e acolo?

La naiba, își spuse Ambrose. Stoner ar fi fost mândru de el. Strategia negocierii mergea destul de bine. Dar așa cum îi spusese adesea tatăl și bunicul lui, un om inteligent este întotdeauna pregătit pentru o schimbare bruscă a situației.

— Se pare că avem un vizitator, spuse Ambrose, profitând de neatenția lui Trimley pentru a pune mâna pe una din cămile de apă grele.

— Unul din oamenii dumitale? întrebă Trimley, privind când spre holul întunecos, când spre Ambrose.

— În mod sigur nu este unul dintre oamenii mei, spuse Ambrose, ținând cana ascunsă pe lângă piciorul drept. Probabil că este unul de-ai lui Larkin.

Zgomotul deveni mai puternic. Trimley se întoarse către servitorul care tremura.

— Recunoști zgomotul acesta?

— Vă rog să mă iertați, domnule, spuse Henry cu vocea tremurând. Cred că este unul dintre cărucioarele pentru lenjerie. Le folosim ca să transportăm prosoapele și cearșafurile.

— La dracu'! mai este și un alt servitor în baie în noaptea asta?

— Nu, domnule. Eu sunt singurul. Cel puțin, așa credeam.

Un cărucior plin cu un munte de lenjerie își făcu apariția la intrarea în coridor. Teancul de rufe era atât de înalt, încât nu se putea vede cine îl împinge.

— Stop, porunci Trimley.

Nu mai am timp să alerg în jurul bazinului, își zise Ambrose. Va trebui să arunc cana peste bazin.

În clipa aceea, căruciorul se smuci brusc înainte și luă viteză. Cel care îl împingea îi dăduse un brânci puternic.

— Naiba să te ia, urlă Trimley, complet derutat și trase cu pistolul în cărucior. Ambrose azvârli cana spre el, dar Trimley se afla deja în mișcare, în încercarea de a evita impactul cu căruciorul. Cana îl lovi în umăr, în loc să-l nimerescă în cap, așa cum intenționase Ambrose. Trimley se dezechilibra, dar nu căzu. Revolverul îi zbură din mână și căzu pe dalele de gresie. Înnebunit de furie, se răsuci și se năpusti să apuce arma. Ambrose o luă la fugă în jurul bazinului. Revolverul zăcea foarte aproape de marginea bazinului.

— Ia arma, strigă el servitorului înmărmurit. Bătrânul Henry își reveni și se întoarse să caute pistolul în întuneric.

— Nu-l văd. Unde este?

Nu mai avea rost să strige instrucțiuni ca să găsească nenorocita aia de armă, își spuse Ambrose. Trimley le-ar fi putut urma la fel de bine, ba chiar mai bine decât bătrânul Henry.

Mai avea de făcut câțiva pași ca să pună mâna pe Trimley.

— Am văzut revolverul! Concordia se năpusti din direcția holului, cu pelerina fluturând în urma ei și se îndrepta spre marginea bazinului. Trimley se răsuci în loc și porni după ea. Văzuse și el pistolul.

La naiba, își spuse Ambrose. Asta mai lipsea.

Concordia ajunsese la armă cu o fracțiune de secundă înaintea lui Trimley, dar nu încercă să apuce revolverul, ci îl împinse cu vârful pantofului în bazin. Ar fi fost o greșeală teribilă să încerce să-l ia, pentru că Trimley i l-ar fi smuls din mână.

— Ce dracu' ai făcut, tâmpito? urlă Trimley, repezindu-se furios la ea și împingând-o în bazin. Concordia ateriză cu o plesnitură care împrăstie apă pe pardoseala din jurul bazinului. Trimley se răsuci și porni în fugă către coridor. Concordia ieși la suprafață, gâfâind.

— Te simți bine? întrebă Ambrose.

— Da.

Concordia scui pă, tuși și se ridică cu picioarele sprijinite pe fundul bazinului

— Sunt bine. Nu-ți face griji pentru mine. Du-te după el.

Dând curs îndemnelor ei, Ambrose porni în fugă pe coridorul cufundat în întuneric. Trimley dispăruse, dar Ambrose îi auzea pașii.

În acea parte a băii era întuneric, dar Trimley continua să alerge, deoarece cunoștea foarte bine clădirea. Ajuns la capătul coridorului, ieși pe ușă și dispăru. Ambrose, aflat la câțiva pași în urma lui ieși și el și descoperi o scară îngustă, în spirală. Începu să urce repede, ascultând zgomotul pașilor lui Trimley care bufneau pe treptele de sus. La capătul scărilor se deschise o ușă. Aerul umed al nopții pătrunse înăuntru. Ambrose ieși din casa scărilor exact la timp ca să-l vadă pe Trimley cum pășea pe parapetul de piatră care înconjură acoperișul și sărea apoi pe cel al casei învecinate. Îl urmă ușor și repede, micșorând distanța dintre ei.

Nu era de mirare că Felix nu reușise să stabilească pe unde intra și ieșea Larkin din baie. Lordul crimei găsisse un drum secret. Ambrose se întreba dacă Larkin aflase că și partenerul lui descoperise acest drum.

Dându-și seama că nu putea să scape de urmăritorul lui, Trimley se opri brusc, se aplecă, apucă un obiect aflat pe acoperiș și se întoarse brusc în loc. În lumina slabă a lunii, Ambrose văzu foarte clar că omul ținea în mână o bucată de țeavă.

— Nu știi cine naiba ești, dar mi-ai făcut o mulțime de neazuri, spuse Trimley, repezindu-se înainte și încercând să-l lovească pe Ambrose în cap. Acesta se aruncă cu burta pe acoperișul neted. Țeava șuieră prin aer la câțiva centimetri de capul lui. Ambrose se ridică în picioare și porni spre Trimley.

— Nu, nu te apropia de mine, spuse Trimley, retrăgându-se cu spatele și ridicând țeava, pentru a lovi din nou.

Ambrose fentă spre stânga. Trimley își schimbă din nou poziția ca să nu poată fi ajuns. Ambrose repezi piciorul drept înainte. Trimley încercă să evite lovitură, dar se împiedică de marginea parapetului de piatră, își pierdu echilibrul și se prăbuși peste parapet, în gol.

— Nu...

Urletul lui reverberă în noapte și fu urmat de o bufnitură surdă provocată de contactul trupului său cu pavajul.

— Ești sigură că îți este suficient de cald? Întrebă Ambrose din partea cealaltă a trăsorii.

— Da, mulțumesc, răspunse Concordia politicoasă. Nu era pentru prima dată când răspundea la această întrebare. Ți-am mai spus, apa din bazin mai era călduță, iar băieșul a fost foarte amabil și mi-a dat o mulțime de prosoape.

Bătrânul Henry îi recuperase și ochelarii, cu ajutorul unui băț lung, cu cârlig. Concordia știa că arată destul de ciudat înfășurată de la gât până la glezne în mantaua lui Ambrose, care se dovedise foarte utilă permițându-i să treacă drept bărbat în ochii birjarului.

Nu mai știa ce făcuse cu prosopul pe care și-l înfășurase în jurul capului. Firește că adăuga o notă elegantă, își spuse ea. Poate că ar putea să readucă moda turbanelor, care fusese cândva foarte răspândită în sălile de bal.

Concordia era convinsă că va supraviețui băii în bazin. Ceea ce o îngrijora era Ambrose. De când coborâse de pe acoperiș, părea într-o dispoziție foarte sumbră.

— I-ai salvat viața sărmanului bătrân, spuse ea. Dacă nu ai fi sosit la fața locului, Trimley l-ar fi împușcat fără să ezite.

— Bătrânul Henry este informatorul care mi-a spus că Nellie avusese o discuție cu Larkin în care se pomenise despre castelul Aldwick. El mi-a furnizat primul indiciu serios în această afacere.

— Și bătrânul Henry este unul dintre foștii tăi clienți?

— Da. Și-a plătit datoria din plin, ba chiar și ceva pe deasupra.

Vehiculul se opri. Concordia privi afară pe geam și văzu un șir de case frumoase.

— Cred că suntem în Ransomheath Square, spuse ea. Dumnezeu mare, ce casă drăguță! Știi că cei care lucrează la Divizia de Cercetări Penale sunt plătiți mai bine decât polițiștii de stradă, dar nu credeam că au salarii atât de mari, încât să-și permită un asemenea lux.

Ambrose deschise ușa trăsurii.

— Felix nu și-a plătit casa din oraș din veniturile lui de inspector.

— S-a născut într-o familie bogată?

— Nu, dar a reușit să câștige o sumă frumoasă preferând o altă meserie, înainte de a se decide să se facă polițist. A investit bine. Așteaptă-mă aici. Mă întorc într-o clipă, zise el și coborî din trăsură.

Concordia îl urmări cu privirea și îl văzu urcând treptele casei de la numărul șapte. Ușa se deschise după ce bătu de câteva ori în ea. O lumină se întrezări câteva clipe. Ambrose spuse ceva foarte scurt unei persoane pe care Concordia n-o putea vedea. Apoi ușa se închise, Ambrose coborî treptele și sări în trăsură.

Ușa din față de la numărul șapte se deschise pentru a doua oară. Un bărbat ieși din casă și coborî treptele cu pas ușor. Când trecu prin dreptul stâlpului de lumină, Concordia văzu că avea o manta. Reușise să-și tragă pe el pantalonii și să se încalțe, dar continua să-și încheie cămașa din mers. Capetele unei cravate fluturau la gâtul lui.

— Băile Doncaster, îi spuse el birjarului, înainte să se urce în trăsură neluminată.

— De ce naiba îmi faci vizite întotdeauna la ora două noaptea, Wells? mormăi el. N-ai putea să înveți să vii la ore mai potrivite? Apoi își dădu seama de prezența Concordiei, care ședea la celălalt capăt al banchetei. A, dumneata trebuie să fii profesoara.

Concordia nu-i putea vedea trăsăturile pe întuneric, dar îi plăcu tonul vocii lui.

— Da, eu sunt, spuse ea.

— Concordia, dă-mi voie să ți-l prezint pe inspectorul Felix Denver. Felix, dânsa este domnișoara Glade, făcu Ambrose prezentările.

— Bună seara, domnișoară Glade. Sau poate că ar trebui să spun bună dimineața. Felix își înnodă cravata cu mișcări îndelung exersate. Nu vreau să vă jignesc, dar ați putea să-mi spuneți ce aveți pe cap? Presupun că este ultima modă în materie de pălării?

— E un prosop. Încurcată, Concordia ridică mâna să-l pipăie. Mi s-a udat părul.

— N-am observat să fi plouat în seara asta, spuse Felix.

— Este o poveste lungă și complicată. Am să-l las pe domnul Wells să vă lămurească.

— Excelentă idee. Felix se întoarse puțin, ca să se uite la Ambrose. Te rog să-mi explici, Wells.

— Ca să nu mai lungim vorba, Larkin și misteriosul lui partener sunt amândoi morți, spuse Ambrose.

— Amândoi?

— Da. Partenerul necunoscut s-a dovedit a fi un bărbat pe nume Edward Trimley. Stabilise o legătură cu o văduvă bogată, doamna Hoxton. Este vorba de unul din aranjamentele acelea reciproc avantajoase care se întâlnesc așa de des în înalta societate. El profita de banii și legăturile ei, iar ea avea un însoțitor elegant ori de câte ori avea nevoie de așa ceva.

— Doamna Hoxton este binefăcătoarea Școlii de Caritate pentru fete de la Winslow, adăugă Concordia.

— Așadar, aceasta era legătura cu școala, spuse Felix gânditor.

— Da, răspunse Ambrose. În seara aceasta, domnișoara Glade și cu mine l-am urmărit pe Trimley de la bal până la Băile Doncaster. Se pare că s-a dus acolo ca să se întâlnească cu Larkin. Probabil că au avut o altercație. Când am ajuns eu în clădire, Larkin era mort. Trupul lui plutea într-unul din bazine.

— Unde este cadavrul lui Trimley? întrebă Felix.

— Pe aleea din spatele băilor, răspunse Ambrose pe un ton neutru și cu o voce care nu trăda nici un fel de sentimente.

— Moartea lui Trimley a fost un accident, îi explică repede Concordia. Ambrose îl urmărea pe acoperiș. A avut loc o luptă și Trimley a căzut peste parapet.

Urmă o tăcere scurtă și apăsătoare. Niciunul dintre bărbați nu rosti o vorbă. Concordia știa că, indiferent ce se întâmplase pe acoperiș, nu fusese un accident.

— La urma urmelor, o încheiere destul de onorabilă a cazului, spuse Felix pe un ton neutru. Din păcate, nu mai am cui să pun întrebări. Asta dacă nu cumva a mai rămas vreun martor.

— Singurul martor este servitorul de la băi, recunosc Ambrose. Am avut însă o scurtă discuție cu el ceva mai devreme și se pare că nu a asistat la crimă. Era în altă parte a clădirii în momentul respectiv.

— Trimley avea intenția să-l ucidă pe servitor ca să-l reducă la tăcere, spuse Concordia. Dacă nu ar fi intervenit Ambrose, sărmanul bătrân ar fi mort acum.

— Dar cum a ajuns să fie implicat în chestia asta? întrebă Felix.

— Ne-a spus că a primit un mesaj în care i se dădeau instrucțiuni să deschidă băile după orele de program, răspunse Ambrose. Nu era pentru prima dată când i se cerea să facă acest lucru. Se pare că Larkin avea obiceiul să folosească băile pentru întâlnirile lui nocturne cu asociații lui din lumea interlopă, exact așa cum ai bănuit.

— Știam eu că ceva nu e în regulă cu băile astea, zise Felix.

— Larkin folosea o intrare secretă de pe acoperiș. De aceea dumneata și oamenii dumitale nu ați reușit să-l vedeți când intra și ieșea din clădire. Trimley știa și el drumul. Cred că mai sunt câțiva dintre angajații băilor care știu acest lucru, dar în mod foarte înțelept au păstrat tăcerea și, implicit, locurile de muncă.

— Dar ce s-a întâmplat cu Nellie Taylor? întrebă Felix.

— Trimley a numit-o pe Nellie drept una dintre târfele de la băi ale lui Larkin și a lăsat să se înțeleagă că aflase mai mult decât considera acesta că este cazul despre Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora.

— Așa că a ucis-o, concluzionă Felix. Rămase câteva clipe tăcut. Ticălosul, adăugă el oftând din adâncul sufletului.

— Da, fu de acord Ambrose.

— Noi credem că doamna Jervis, femeia care conducea agenția care furniza profesoare pentru castel și domnișoara Bartlett, prima profesoară, au fost ucise din motive similare, interveni Concordia. Ajunseseră la concluzia că aceste fete erau primele dintr-o serie de tinere domnișoare bine educate, pe care Larkin intenționa să le transforme în curtezane de lux și să le vândă la licitație. Nu există nici un indiciu că ar fi știut despre implicarea lui Larkin sau a lui Trimley, dar au reușit să-l contacteze pe Cuthbert. Au făcut greșeala de a încerca să-l șantajeze.

— Și firește, Cuthbert l-a informat de îndată pe Trimley despre această primejdie. Ulterior, Trimley și Larkin s-au descotorosit și de Cuthbert. Trebuie să-mi asum oarecum responsabilitatea pentru aceasta. S-au gândit că, dacă l-am găsit eu, îl putea găsi și poliția, zise Ambrose.

— Atâția morți, spuse Felix încet. Apropo, cum a fost ucis Larkin?

— N-am scos trupul din apă, spuse Ambrose, dar din câte am văzut, se pare că a fost lovit la ceafa, și-a pierdut cunoștința și apoi a fost lăsat să se înece. Dacă nu ar fi fost aceste împrejurări și identitatea victimei, moartea ar fi putut să treacă drept un alt accident de la băi.

— Așa cum a fost cazul cu sora clientei dumitale, mormăi Felix.

— Exact.

— Ei, ce-a fost a fost, spuse Felix. La urma urmelor, tot răul e spre bine. Aș fi dorit foarte mult să-i pun câteva întrebări lui Larkin despre afacerile lui. Dar, ca să fim sinceri, ar fi fost foarte greu să alcătuim un dosar penal

împotriva celor doi. Nu existau nici un fel de probe solide împotriva lui Larkin, iar statutul lui Trimley în societate făcea dificilă aducerea lui în fața justiției.

— Din nefericire, nu va dura mult și se va găsi altcineva care să-l înlocuiască pe Larkin, spuse Ambrose.

— Așa merg lucrurile, consimți Felix. Partea bună este că, în felul acesta, îmi păstrez obiectul muncii. Atât timp cât există ticăloși, va fi nevoie de poliție. O studie pe Concordia care ședea în umbră. Aș putea să vă întreb cum de-ați ajuns să vă udați până la piele, domnișoară Glade?

— Trimley m-a împins într-unul din bazine, spuse ea.

— Când am ajuns eu la băi, Trimley avea intenția să-l folosească pe bătrân ca ostatic, spuse Ambrose. Eram în impas. Spre deosebire de Trimley, eu nu aveam armă.

— Înțeleg, zise Felix.

— Concordia i-a distras atenția lui Trimley, împingând un cărucior cu lenjerie spre el. Au urmat câteva momente de confuzie și Trimley a aruncat-o pe Concordia în bazin.

— Ambrose este mult prea modest, spuse Concordia. Adevărul este că avea situația mai mult sau mai puțin sub control când am intervenit eu și am încercat să-l salvez. Cred că i-am stricat în mare măsură planurile pentru seara aceasta. Oricum, trebuie să spun că s-a adaptat foarte rapid.

— Da, Ambrose a fost întotdeauna foarte priceput să se adapteze la evenimente în desfășurare, spuse Felix amuzat. Talentul acesta i-a prins bine de multe ori.

— Înțeleg că vă cunoașteți de ceva vreme, spuse Concordia, încercând să mențină un ton cât mai indiferent.

Trăsura se opri în fața Băilor Doncaster. Felix deschise portiera și coborî pe trotuar. Apoi se întoarse și se uită la Concordia. În lumina stâlpului, aceasta își dădu seama că era un bărbat foarte chipeș și părea că se amuză.

— Nu v-a povestit Ambrose, domnișoară Glade? Am fost asociați un timp. Ne mergea foarte bine împreună până când John Stoner a intervenit și a insistat să ne transforme în oameni cinstiți.

— Stoner ne-a făcut moștenitorii lui, adăugă Ambrose. Asta a făcut ca profesiile și carierele noastre anterioare să cam pălească, ca să nu spunem mai mult. Ce rost mai are să fi hoț, dacă nu ai nevoie de bani? Am fost amândoi obligați să ne căutăm alte îndeletniciri în care se ne folosim talentele.

— Ești consultant la Scotland Yard? Concordia se uita din întunericul trăsurii la Felix, care traversa strada către intrarea pentru domni a Băilor Doncaster.

— Numai ocazional. Ambrose bătu în plafonul cabinei ca să-i transmită vizitiului să pornească. De fapt, drumul meu în calitate de detectiv particular se intersectează deseori cu al lui Felix. La fel s-a întâmplat și la începutul investigațiilor în acest caz. Când mi-am dat seama că moartea lui Nellie Taylor ar putea avea o legătură cu Larkin, l-am informat imediat pe Felix.

— Când v-ați cunoscut?

— La câteva zile după asasinarea tatălui meu. Amândoi încercam să furăm niște haine care erau atârinate la uscat într-o grădină. Ne-am luptat pentru pradă – o pereche de pantaloni foarte frumoși. În cele din urmă, am decis că era mai bine să lucrăm împreună.

— Cum a ajuns Felix în stradă?

— Părinții lui au murit de un fel de febră când el avea doisprezece ani. Când l-am cunoscut, era singur de un an de zile. Era un infractor înrăit, te asigur. Am învățat foarte mult de la el.

— Dar cum l-ați cunoscut pe domnul Stoner?

— S-ar putea spune că asta s-a petrecut în timp ce făceam afaceri. Am intrat la el în casă folosind strategia obișnuită. Felix a stat la pândă. Eu am intrat. Stoner m-a prins.

— Dumnezeule mare! Mă mir că n-a chemat poliția și că n-a pus să vă aresteze pe amândoi.

— Stoner era un om deosebit în multe privințe.

— La fel sunteți și tu și Felix Denver. Făcu o pauză. Când o s-o informezi pe clienta ta că oamenii răspunzători de uciderea surorii ei sunt morți amândoi?

— Curând.

— Fără îndoială că această veste o să-i aducă liniștea în suflet.

— Oarecum, spuse Ambrose, dar n-o să obțină ceea ce dorește. Dreptatea și răzbunarea oferă o oarecare ușurare, dar foarte puțină alinare în adevăratul sens al cuvântului.

Adevărul dureros al spuselor lui îi sfâșie inima.

— Așa simți întotdeauna când închei un caz?

— Despre ce naiba vorbești?

— Totdeauna ești trist după ce ai descoperit toate răspunsurile?

Timp de o clipă, Concordia se temu că Ambrose nu-i va răspunde.

— Ești o femeie foarte perspicace, Concordia, spuse ei în cele din urmă. Cum de ți-ai dat seama?

— Presupun că la sfârșitul unei anchete te întristezi pentru că îți dai seama, în adâncul inimii, că ceea ce ai descoperit nu-i va alina cu adevărat pe clienți. Ai sentimentul că, într-un fel, i-ai dezamăgit.

— Până la urmă, nu le pot oferi ceea ce cred că cumpără atunci când fac afaceri cu mine, spuse el.

— Ambrose, nu e adevărat. Concordia se aplecă înainte și îi prinse mâna între mâinile ei. Nu înțelegi ce anume vinzi pe această piață. Nu le oferi clienților tăi dreptate sau răzbunare.

— Dar ei pentru asta vin la mine.

— S-ar putea să creadă așa, dar dreptatea și răzbunarea sunt mărfuri furnizate de lege, de poliție și de tribunale. Uneori, aceste instituții oferă valori bune. Alteori nu. În orice caz, asta nu are nimic de-a face cu profesia ta.

Mâna lui se strânse brusc deasupra uneia din mâinile ei.

— Dacă e adevărat, atunci înseamnă că am foarte puțin de oferit clienților mei.

— Greșești. Le oferi ceva ce nu pot obține nicăieri altundeva.

— Ce anume?

— Răspunsuri.

Strânsoarea lui devenise și mai puternică. Se agățase de mâna ei ca și când ea ar fi fost cea care ar fi putut să-l tragă pe un tărâm al siguranței.

— Le oferi clienților tăi răspunsuri la unele dintre întrebările care nu-i lasă să doarmă. Este un dar peste măsură de valoros. Faptul că știu adevărul nu înseamnă nici dreptate și nici răzbunare, dar este de o importanță vitală pentru mulți oameni.

Ambrose privea afară pe geamul trăsorii, undeva în noapte. Chipul lui era împietrit și umbrat, așa cum fusese și prima dată când îl văzuse, în grajdurile castelului. După o clipă se întoarse către ea.

— Nu m-am gândit niciodată la cariera mea în acești termeni, spuse el. Mă faci s-o văd într-o lumină diferită. De fapt, mă faci să văd multe lucruri într-un fel diferit. Mă întreb, cum reușești?

— Probabil că este profesoara din mine. Dumneavoastră, domnule, vă ocupați de găsirea răspunsurilor. Eu nu activez în același domeniu.

— Dar în ce domeniu?

— În acela de a-i învăța pe elevi cum să formuleze întrebările corect.

Câinii îi întâmpinară voioși când Ambrose deschise ușa din spate a casei. Primul lucru care o izbi pe Concordia fu faptul că în casă era foarte cald și foarte multă lumină pentru acea oră din noapte. Focurile ar fi trebuit stinse cu multe ore în urmă, își spuse ea.

— Ați venit! Doamna Oates apăru din bucătărie cu o tavă cu cești de ceai în mâini. Era și timpul să vă întoarceți. Făcu ochii mari când dădu cu privirea de Concordia. Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu hainele dumitale, domnișoară Glade?

— E o poveste lungă și destul de complicată, spuse Concordia, bătându-l ușor pe spate pe Dante.

— Vă rog să-mi iertați curiozitatea, dar ceea ce aveți înfășurat în jurul capului este cumva un prosop?

— Cam așa ceva.

— Domnișoara Glade a suferit un accident neplăcut în această seară, spuse Ambrose. Are nevoie de un foc cald și de un capot gros.

— Desigur, domnule. În bibliotecă este foarte plăcut. Poate să aștepte acolo până domnul Oates aprinde focul sus, în dormitorul dumneaei. Doamna Oates porni grăbită pe hol. Poftiți, tocmai am adus ceai pentru toată lumea.

— Ce, și fetele sunt treze? întrebă Concordia. Dar este aproape ora trei noaptea! Ar fi trebuit să fie de mult în pat.

— Am hotărât cu toții să vă așteptăm.

Doamna Oates intră în bibliotecă. Imediat se auziră râsete vesele și zglobii.

Ambrose o îndemnă pe Concordia să o urmeze.

— Pregătește-te și întărește-te. Am sentimentul că va mai dura ceva până vom ajunge în pat.

— Nu înțeleg.

Concordia intră grăbită în bibliotecă.

— De ce nu v-ați culcat până la ora asta? Trebuie să vă odihniți cum se cuvine în timpul nopții. Știți foarte bine că nu accept să vă culcați târziu.

Se opri brusc când dădu cu ochii de Hannah, Phoebe, Edwina și Theodora. Ședeau toate patru la o masă și jucau cărți. În fața fiecăreia se afla un mic teanc de bancnote.

Alături de ele ședea și un domn elegant, cu părul argintiu și cu un pachet de cărți în mâinile cu degete lungi.

— Dumnezeule mare, exclamă Concordia încercând să-și păstreze calmul. Ați început să jucați jocuri de noroc, domnișoarelor?

Chicotitul încetă brusc. Fetele se uitau stupefiate la Concordia.

— O, nu, domnișoară Glade, spuse repede Phoebe. Făceam doar niște experimente foarte interesante, pentru a testa legile probabilității.

— Cam ciudat, spuse Concordia. Mie mi se pare că arată exact ca un joc de cărți, ba și cu miză pe deasupra.

— Domnișoară Glade, izbucni Edwina. Ce s-a întâmplat cu hainele dumneavoastră?

Theodora o privea fix.

— Iarăși i-a mototolit hainele.

— A distrus-o, șopti Hannah. Exact ca în cazul Lucindei Rosewood.

Bărbatul cu aer distins se ridică de la masă și făcu o plecăciune grațioasă, care îi contrazicea vârsta.

— În sfârșit v-ați întors de la bal, spuse el. Se uită la Concordia care purta încă mantaua bărbătească și turbanul din prosop pe cap. Apoi își mută privirile la Ambrose, care purta încă uniforma de valet. Să înțeleg că a fost un bal mascat?

— Oarecum. Ambrose se îndreptă cu un aer foarte hotărât spre măsuta cu băuturi. Concordia, permite-mi să ți-l prezint pe domnul John Stoner.

— Domnule Stoner. Concordia își așează mai bine ochelarii pe nas. Așadar trăiți, domnule. Trebuie să spun că este o surpriză foarte plăcută.

Stoner râse, un râs vesel care încălzi atmosfera din bibliotecă mai mult decât focul din cămin.

— Sper că nu sunteți prea dezamăgită. Se înclină din nou, de astă dată sărutând mâna Concordiei.

Strălucirea din ochii ei îl făcu să zâmbească.

— Dimpotrivă, murmură ea. Este o adevărată ușurare să aflu că nu sunteți îngropat în grădină.

— Cel puțin, deocamdată nu, spuse el vesel. Vă rog să luați loc în fața căminului. După cum arătați, cred că v-ar face bine un pahar de coniac.

Concordia trecuse prin prea multe în noaptea aceea ca să-și risipească energia ținând o predică inutilă cu privire la jocurile de noroc.

— Bună idee, spuse ea.

Concordia ședea în fața căminului din camera ei, înfășurată în capot și cu papucii în picioare. Hannah și Edwina se cuibăriseră pe covorașul din fața

căminului, Phoebe era cocoțată pe un scaun, iar Theodora trecea metodic și încet o perie prin părul Concordiei, ținând fiecare șuviță în sus ca să se usuce la dogoarea flăcărilor.

— Domnul Trimley și domnul Larkin sunt morți? întrebă Phoebe.

— Da.

Concordia răspunsese de mai multe ori la această întrebare în ultimele douăzeci de minute, dar avea răbdare, înțelegând că fetele voiau să fie sigure.

— Sunteți în siguranță. Niciunul dintre ei nu vă mai poate face nici un rău.

Hannah își înconjură genunchii cu brațele și își aținti privirile în foc.

— Acum, că nu mai este nici o primejdie, sunteți sigură că mai vreți să ne țineți lângă dumneavoastră, domnișoară Glade?

Concordia nu șovăi nici o clipă.

— Foarte sigură. Poate că nu suntem o familie adevărată, dar am trecut prin multe încercări împreună. Între noi s-a stabilit o legătură la fel de puternică ca și legătura de sânge.

Theodora zâmbi strâmb.

— În mod sigur este mai puternică decât sentimentele pe care Edwina și cu mine le avem pentru mătușa Agnes și unchiul Roger. Abia așteptau să scape de noi, după ce ne-au murit părinții.

Phoebe își împinse ochelarii pe nas.

— Dar ce părere are domnul Wells?

— Ce e cu el? întrebă Concordia.

— A fost foarte amabil cu noi, dar probabil că nu e dispus să ne țină aici pentru totdeauna, spuse Hannah tristă.

— E adevărat. De ce ar mai vrea să ne țină pe noi patru aici, după ce voi doi o să vă căsătoriți?

— Am pâlăvrăgit destul pe tema asta, spuse Concordia. Trebuie să vă explic ceva ca să înțelegeți odată. Nu a fost vorba de nici un fel de căsătorie între mine și domnul Wells. E clar?

Ușa se deschise încet și Ambrose se adresă micului grup din jurul focului:

— Am auzit eu bine? Cineva mi-a menționat numele?

Hannah se întoarse repede spre el.

— Domnișoara Glade spune că nu ați discutat despre căsătorie.

Fetele îl priveau așteptând confirmarea acestei acuzații. Ambrose își încrucișă brațele și se rezemă de cadrul ușii.

— Nu este cătuși de puțin adevărat. Îmi amintesc foarte bine o discuție pe acest subiect. A avut loc în trăsură, în timp ce ne îndreptam către doamna Hoxton. Întâlni privirea Concordiei. Nu-ți mai amintești, domnișoară Glade?

— Din câte îmi amintesc a fost numai o discuție foarte vagă, spuse ea iară vlagă.

— Asta este, spuse Ambrose către fete. Vagă sau nu, a existat o astfel de conversație.

— Slavă Domnului, zise Theodora, ușurată.

— Excelente vești, exclamă fericită Phoebe.

— Așadar, chestiunea este rezolvată, adăugă Edwina.

— Trebuie să mărturisesc că, la un moment dat, am crezut că vor fi ceva probleme, zâmbi Hannah.

— Dacă sunteți satisfăcute, spuse Ambrose, cred că a venit momentul să vă duceți la culcare. Nu trebuie să vă sculați devreme. Măine-dimineață micul dejun va fi servit târziu. Foarte târziu.

Ambrose se dădu la o parte ca să le lase pe Phoebe, Hannah, Edwina și Theodora să iasă pe ușă. După ce zgomotul pașilor lor se pierdu pe scări, se întoarse către Concordia.

— Te simți bine? întrebă el din cadrul ușii, nefăcând nici o mișcare să intre în cameră.

— Da, spuse ea automat. Apoi strâmbă din nas. Nu, de fapt nu mă simt bine. Mă simt ca în noaptea în care am fugit împreună de la castel. Neliniștită. Nu știu cum să-mi explic această stare.

— Este ceva absolut normal, spuse el. Cred că ți-am explicat în noaptea aceea că sentimentele sunt un rezultat al primejdiei și emoțiilor prin care ai trecut. Nici eu nu sunt imun la ele.

— Dar ești mult mai obișnuit să treci prin astfel de stări.

— Am ceva mai mult talent când e vorba să le ascund, zâmbi Ambrose.

Concordia se uită la el. Simțea cum crește înlăuntrul ei un val de dorință și de senzualitate. Își dădu seama că dorea ca el s-o sărute, așa cum nu-și mai dorise nimic altceva în viață.

Controlează-te, își spuse ea. Nu te poți arunca în brațele lui. Și oricum, nu aici, în dormitorul tău. Toată casa o să afle ce s-a întâmplat.

Își încheștă puternic degetele în poală și spuse:

— Cred că amândoi avem nevoie de un somn bun în noaptea asta.

— Este foarte adevărat, spuse Ambrose, dându-se un pas înapoi. Dar la fel ca și tine, nu cred că am să mă pot odihni ca lumea, dacă nu-mi voi potoli toate sentimentele care mă încearcă.

— Și cam ce intenționați să luați ca să vă liniștiți, domnule? Încă un pahar de coniac?

— Nu, spuse el gânditor. Cred că am să fac o plimbare.

— Te duci la plimbare? La ora asta?

— Nu mă duc prea departe. Cred că am să plimb în seră. Uneori este un mediu foarte reconfortant.

— Înțeleg.

Ambrose zâmbi ușor.

— Sera nu este doar bună pentru nervi, ci și foarte intimă. Dacă doi oameni s-ar întâlni din întâmplare acolo, la această oră din noapte, nimeni din cei ai casei nu ar afla.

Ambrose o porni pe hol. Concordia rămase privind ușa deschisă a dormitorului ei.

Cineva – fără îndoială doamna Oates – stingea luminile din bibliotecă și de pe hol. Tropăitul mărunț al fetelor la etajul superior încetase.

Casa se cufundă treptat în tăcere. Concordia rămase cu privirile la ușa deschisă.

O aștepta în umbra unui pâlcc de palmieri, întrebându-se dacă va veni și ce anume va face el dacă vine.

În seră era o căldură plăcută, datorată țevilor de încălzire care fuseseră instalate în pardoseală. Lumina lunii străbătea prin panourile de sticlă ale acoperișului boltit și se răsfrângea pe frunzele micii jungle. Mirosul de pământ reavăn și de verdeață îi umplea nările.

Ambrose făcu un efort de voință pentru a rămâne liniștit în întuneric. În trecut, se mai întâmplase să dorească o femeie după o noapte de violență, dar până la Concordia nu avusese cu adevărat nevoie. Și oricum, nu în felul acesta dureros, disperat. Unde mai pui că era un adept al artei Vanza – stăpân al sentimentelor.

Cu Concordia însă, totul era diferit. Îi amenința stăpânirea de sine așa cum n-o mai tăcuse nimeni până atunci.

În casă se stingeau ultimele lumini. Ambrose fu cuprins de un ciudat sentiment de melancolie. Nu va veni, își spuse. În fond, trecuse printr-o experiență chinuitoare. Era epuizată.

Apoi auzi cum se deschide ușa serei. Disperarea fu înlocuită de exaltarea sentimentului de anticipare. O văzu cum se îndreaptă spre el, o siluetă eterică în capotul de culoare deschisă. La lumina lunii, văzu că nu-și ridicase părul, care îi cădea pe umeri în valuri blânde, creând umbre misterioase ce-i acopereau parțial fața ca un văl. În clipa aceea, Ambrose ar fi putut jura că este victima unui descântec rostit de o vrăjitoare.

Concordia pășea cu grijă pe poteca dintre straturile pline de vegetație, împingând cu o mână frunzele mari din calea ei.

— Ambrose? îl chemă ea încetșor.

— Aici sunt, spuse el, ieșind din umbra palmierilor și pornind spre ea cu același sentiment de certitudine pe care îl simțise cu ani în urmă, atunci când își legase destinul de cel al lui John Stoner și de arta Vanza.

Când îl văzu, Concordia alergă și se aruncă în brațele lui. Ambrose o trase aproape, desfătându-se cu căldura corpului ei. Brațele ei îl cuprinsesă. Se agăță de el ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea niciodată drumul și își ridică fața așteptând sărutul.

Când gurile lor se împreună, Ambrose înțelese că în noaptea aceasta ea îl dorea tot atât de mult cum o dorea și el. Această convingere îi alungă și ultimele reticențe. Erau mai multe lucruri pe care își pusese în minte să i le spună, dar nu-și mai amintea nici un cuvânt. Nu că ar fi avut vreo importanță, își spuse el. Oricum vorbele nu mai erau necesare.

Îi scoase halatul de pe umeri și îl lăsă să cadă pe o bancă, îi desfăcu apoi cămașa de noapte și descoperi că sânul ei mic și rotund se potrivea perfect în căușul palmei lui.

Concordia trase cu degete tremurătoare de nasturii cămășii lui. După ce reuși s-o îndepărteze, își lipi palmele de pieptul lui, acoperind tatuajul Vanza. Căldura mâinilor ei făcu să crească și mai năvalnic dorința.

Zări cu coada ochiului o cuvertură împăturită pe o masă din apropiere. O apucă și o aruncă pe un strat mare de ferigi tinere și moi. Concordia nu protestă când el o trase în jos, pe patul improvizat. Îl sărută pe gât și își înfipse unghiile în umerii lui. Ambrose trase cămașa de noapte în jos și găsi locul umed, voluptuos dintre picioarele ei.

Concordia se împinse către mâna lui, tremurând de dorință. Ea îl cuprinse cu mâna și își plimbă vârful degetului mare peste capul mădularului lui în erecție, explorând și testând.

Dorințele nestăvilite ale trupului îl copleșiră. Trebuia să se cufunde în ea altfel se va sufoca. Tremurând de efortul de a-și controla penetrarea, intră încet în lăcașul mătăsos și umed. Concordia se încordă, trase adânc aer în piept și își ridică genunchii ca să-l absoarbă cât mai adânc.

Când ușurarea se pogorî asupra ei, nici el nu se mai împotrivi propriei plăceri și se aruncară împreună în vârtejul senzațiilor. Ultimul lui gând înainte să se piardă în tumultul senzațiilor fu acela că, indiferent dacă Concordia avusese sau nu dreptate atunci când îi spusese că meseria lui era să găsească răspunsuri, un lucru era sigur: ea era răspunsul la întrebările care îl ținuseră mereu treaz noaptea.

A doua zi, micul dejun se servi la ora unsprezece.

— Domnul Oates susține că cineva a lăsat deschisă ușa de la seră noaptea trecută, spuse doamna Oates, așezând un ceainic greu pe masa de mic dejun. Au intrat câinii și au distrus un strat întreg de ferigi tinere.

Furculița Concordiei înțepeni în aer. Simți cum roșeața îi dogorește obraji și spera ca aceștia să nu devină stacojii. Privirea ei se îndreptă către Ambrose, care își mânca foarte calm omleta.

— Este în firea câinilor: scurmă în pământ ori de câte ori au ocazia, spuse el pe un ton filosofic. Phoebe, vrei, te rog, să-mi dai borcanul cu dulceață?

— Da, domnule.

Phoebe îi dădu borcanul și spuse:

— Nu trebuie să dați vina pe Dante pentru ferigi. A stat cu noi în bibliotecă până v-ați întors dumneavoastră și domnișoara Glade și și-a petrecut restul nopții în camera în care dorm eu cu Hannah. Nu-i așa, Hannah?

Hannah ridică privirile. Pe chipul ei se așternuse o expresie de uimire perplexă, de parcă ar fi fost smulsă din alte gânduri.

— Da, așa este.

— Trebuie să fi fost Beatrice, spuse doamna Oates.

— Beatrice a fost în camera noastră, a mea și a Theodoriei noaptea trecută, spuse Edwina plină de bunăvoință.

John Stoner folosi un cuțitaș pentru a întinde untul pe o felie de pâine prăjită.

— Așadar, nu putem da vina pe câini. Mă întreb ce s-a întâmplat, de fapt, cu sărmanele ferigi.

Concordia zări strălucirea amuzată din ochii lui și înțelese că știa foarte bine ce se întâmplase cu biete ferigi. Ea făcu un semn de avertisment către

Ambrose, dar acesta nu-i dădu nici o atenție. Era clar că nu părea cătuși de puțin îngrijorat de direcția nefericită pe care alunecase conversația. Anticipând dezastrul pe cale să se declanșeze, Concordia se încordă și își asumă sarcina de a schimba subiectul.

— Probabil că a venit vreun câine vagabond în grădină și a reușit să pătrundă în seră, spuse ea crispată. Cred că am vorbit destul despre acest subiect. Hannah, nu te simți bine? Ai mai avut vreun coșmar noaptea trecută?

— Nu, domnișoară Glade. Hannah își îndreptă spatele. Mă gândeam la altceva, asta e tot.

Concordia intui că nu acesta era răspunsul, dar nu insistă. Nu era cazul să-i pună prea multe întrebări fetei la micul dejun.

— Acum, că pericolul a trecut, este momentul să le scoatem pe fete la aer proaspăt și puțină mișcare, spuse ea. Au stat cam mult închise în casă. Grădina este foarte frumoasă, dar nu suficient de mare pentru o plimbare adevărată.

Ochii Edwinei străluciră de încântare.

— Putem să mergem la cumpărături, domnișoară Glade? Ar fi un exercițiu excelent.

— Eu aș vrea să merg la muzeu, spuse Phoebe. Poți să faci multă mișcare plimbându-te printr-un muzeu.

— Eu aș prefera o expoziție de artă, interveni Theodora.

Hannah mesteca cu furculița în omletă fără să scoată o vorbă.

Ambrose luă ceașca de ceai.

— Cred că parcul este suficient de departe pentru astăzi. Se uită la Concordia. Veți lua și câinii, firește, și ei au nevoie de mișcare.

Era un ordin, nu o sugestie. Pe Concordia o străbătu un fior de teamă. Ar fi vrut să întrebe de ce insistă să fie protejate de câini, dar nu îndrăzni să facă acest lucru în fața fetelor.

— Pot să-mi pun pantalonii pentru plimbare, domnișoară Glade? întrebă vioaie Phoebe.

— Numai dacă ești dispusă să-ți strângi părul și să-l ascunzi sub o șapcă, ca să pari băiat, spuse Concordia. O fată îmbrăcată în haine băiețești va atrage atenția și nu dorim acest lucru.

Phoebe radia de fericire.

— Nu mă deranjează, dacă pot să mă îmbrac în pantaloni când merg în oraș.

— Iar eu am să-mi pun rochia cea nouă, de plimbare, anunță Edwina nerăbdătoare.

— Să nu uit să-mi iau blocul de schițe și creionul, adăugă Theodora. A trecut mult timp de când nu am mai avut ocazia să lucrez la un peisaj.

Hannah puse furculița jos.

— Vă supărați dacă mă duc sus, la mine în cameră?

Concordia se încruntă.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Te doare capul?

— Nu. Sunt pur și simplu obosită. Nu am dormit bine noaptea trecută.

— Te rog să-mi dai voie să te felicit, spuse Stoner. Instalat comod în fotoliu el îl privi pe Ambrose cu o expresie de satisfacție și încântare. Tinerele doamne m-au informat că dumneata și domnișoara Glade urmează să vă căsătoriți în curând.

— Chestiunea nu este în întregime rezolvată. Ambrose se duse la celălalt capăt al bibliotecii și rămase în picioare, privind în grădină. Aștept ca domnișoara Glade să-mi ceară mâna.

— Poftim?

— Domnișoara Glade este o doamnă lipsită de prejudecăți. Are vederi moderne cu privire la relațiile dintre reprezentanții celor două sexe.

Stoner își drese glasul.

— Te rog să mă ierți, dar am înțeles din discuția mea cu fetele că a fost vorba de un fel de seducție. Ca să nu mai vorbim de nenorocirea care s-a abătut asupra sărmanelor ferigi noaptea trecută.

— Domnișoara Glade poartă, fără îndoială, o mare răspundere pentru această chestiune. Sper că, în cele din urmă își va da seama de asta și va proceda onorabil.

Stoner ridică din sprâncene.

— O mare răspundere?

— Exact.

Stoner îl privi atent câteva clipe.

— La naiba, ți-e frică s-o ceri de nevastă, așa este? Crezi că o să te refuze. Ambrose apucă strâns spătarul scaunului. John Stoner îl cunoștea foarte bine.

— Să zicem că vreau să nu se simtă obligată să se căsătorească cu mine doar de dragul reputației ei.

— A, da. Acum înțeleg. Stoner zâmbi și înclină capul. Aplici strategia indirectă.

— Mai degrabă strategia disperării.

— Dar dacă domnișoara Concordia Glade rămâne credincioasă principiilor sale moderne și neconvenționale și nu-ți va cere niciodată să te căsătorești cu ea? Presupun că nu vrei să ai o legătură amoroasă clandestină cu o profesoară? Și oricum, nu la infinit.

— O voi accepta pe domnișoara Glade așa cum dorește ea. Și acum, cred că am discutat destul în legătură cu acest subiect.

Ambrose scoase o foaie de hârtie din sertarul de la mijloc.

— Nu subiectul viitoare mele activități nuptiale sau al lipsei acesteia este ceea ce am dorit eu să discut cu dumneata. Voiam să mă sfătuiști în altă privință.

Stoner lăsa impresia că ar fi vrut să-l contrazică, dar, în cele din urmă, se mulțumi să ridice din umeri.

— Foarte bine. Cum pot să te ajut?

Ambrose studie însemnările pe care le făcuse.

— Am sentimentul că... șovăi o clipă, căutând cuvintele potrivite. Că ceva nu este terminat în această afacere.

— A rămas o întrebare sau mai multe fără răspuns?

— Da. Și s-ar putea să nu mai reușim să mai obținem răspunsurile, din moment ce Larkin și Trimley sunt morți. Oricum, aș dori să încerc.

Stoner se așează mai comod în fotoliu.

— Ce anume te mai frământă?

Ambrose ridică ochii de pe însemnări.

— Întrebarea pe care mi-o pun mereu este ce anume plănuiau Larkin și Trimley să facă cu fetele.

Sprâncenele cenușii ale lui Stoner se apropiară una de alta.

— Spuneai că plănuiseră să le vândă pe fete pentru a deveni curtezane de lux.

— Aceasta este concluzia la care au ajuns domnișoara Glade și predecesoarea ei, domnișoara Bartlett și consider că are o anumită logică. Dar ceea ce nu-mi dă pace este faptul că Larkin avea deja participații la mai multe bordeluri, dintre care unul sau două destinate numai clientelei de primă mână. Din câte a putut stabili Felix, nu se obosea să se ocupe de administrarea lor zilnică de mai mulți ani. Atât timp cât îi aduceau bani, el se ținea în umbră. Se considera investitor, nu pește.

— Și care e problema dumată?

Ambrose se lăsă pe spătarul scaunului.

— Mă gândesc că s-a angajat personal prea mult în afacerea cu cele patru fete. Mă întreb de ce a făcut acest lucru, deoarece nu se potrivește cu modul lui de a-și conduce afacerile dubioase.

— Poate a considerat că mărimea profitului justifică implicarea lui personală în acest plan.

— Poate, consimți Ambrose. Dar mai sunt și alte aspecte ale cazului care îmi trezesc curiozitatea. Unul dintre ele este numărul foarte mare de asasinate comise în legătură cu acest caz. Este adevărat că Larkin era lipsit de milă și, în mod sigur, nu ezita câtuși de puțin când era vorba să scape de o persoană pe care o considera o amenințare la adresa imperiului său, dar nu ajunsese în această poziție călcând pe cadavrele oamenilor lăsați la dispoziția lui Felix și a ciracilor lui. De altfel, victimele nu făceau parte din clase sociale respectabile.

Stoner căzu pe gânduri.

— Era conștient de faptul că putea scăpa basma curată asasinând o femeie precum Nellie Taylor, dar nu era același lucru în cazul unor persoane ca domnișoara Bartlett, doamna Jervis și domnul Cuthbert. Moartea lor ar fi putut atrage atenția Scotland Yardului.

— Exact, Trimley și Larkin au reușit să scape basma curată cu toate asasinatele comise. Și totuși, numărul mare de asasinate nu se potrivește cu ceea ce mi-a spus Felix despre metodele folosite de-a lungul anilor de Larkin.

— Poate că asasinatele au fost puse la cale de Trimley. Stoner făcu o grimasă. Era nou în domeniul crimelor și poate că îi făcea plăcere să simtă că poate exercita acest gen de putere.

Ambrose se aplecă spre interlocutorul său.

— Prezența lui Trimley în această afacere este a treia întrebare care rămâne fără răspuns. De ce și-a luat Larkin un partener? Se pare că era ultimul lucru de care avea nevoie. Avea tot ce-și putea dori un om – o avere considerabilă, o casă superbă, servitori, trăsurile elegante, femei frumoase. Ce și-ar fi putut dori mai mult?

— Există un vechi proverb Vanza, spuse Stoner: „Lăcomia este o bestie care nu se satură niciodată”.

Ambrose bătu darabana cu degetele în tăblia mesei.

— Și așa cum spuneau tatăl și bunicul meu: „Când descoperi ce dorește cel mai mult un om, poți să-i vinzi orice”.

— După câte a spus Felix, Larkin și-a luat un gentleman ca partener pentru că dorea să-și extindă afacerile și în înalta societate.

— Aceasta a fost până în momentul de față ipoteza de lucru, spuse Ambrose, dar am anumite dubii. Larkin nu era tipul de om care să aibă încredere în cineva și, cu atât mai puțin într-un gentleman care se mișca în cercurile sociale înalte. Ar fi putut avea un parteneriat cu un om din această sferă numai dacă ar fi fost convins că acesta îl poate ajuta să obțină ceva ce își dorea foarte mult. Nu voia bani! Asta știa și el să facă și încă foarte bine.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că Felix și cu mine am subestimat foarte mult ambițiile lui Larkin, spuse Ambrose. Există, însă, cineva care ar putea să arunce puțină lumină asupra acestui subiect.

— Cine anume?

— Rowena Hoxton.

— Dumnezeule mare, tocmai parvenita aia cu creier de găină! spuse Stoner, strâmbându-se dezgustat.

Ambrose se opri la jumătatea drumului către ușă.

— Înțeleg că vă cunoașteți. N-ai vrea să mergem să-i facem o vizită?

O briză plăcută risipise ceața obișnuită. Plimbarea prin parc ar fi fost foarte plăcută, dacă fetele nu ar fi profitat de ocazie ca să facă presiuni în legătură cu relația dintre ea și Ambrose.

— Când o să-l rugați pe domnul Wells să se căsătorească cu dumneavoastră? întrebă Phoebe. Trăgea de lesa lui Dante, îndemnându-l să plece de lângă un copac care îi trezise interesul. În locul dumneavoastră, n-aș aștepta prea mult. S-ar putea să intervină altcineva și să vi-l sufle.

— Nu știu foarte sigur, spuse Concordia. Așa cum spuneți tu și Hannah, în prima seară, atunci, la han, domnul Wells are o anumită vârstă. După cum vedeți, nici o altă femeie nu a reușit până acum să-l conducă la altar. Probabil că nu există o primejdie prea mare în acest sens.

— Ne tachinați, domnișoară Glade, spuse Theodora. Știți foarte bine că domnul Wells are exact vârsta potrivită pentru dumneavoastră.

— Așa credeți? întrebă ea. Poate că un bărbat mai tânăr ar avea mai puține tabieturi.

— Dar nu aveți șanse prea mari să găsiți un bărbat mai tânăr, spuse Edwina. Nu la vârsta dumneavoastră.

— Mulțumesc că ai subliniat acest lucru, Edwina.

— Poate că ar trebui să-i oferiți domnului Wells niște flori, domnișoară Glade, propuse Theodora. Ar fi un gest foarte romantic.

Edwina scurtă lesa lui Beatrice.

— Femeile nu oferă flori domnilor.

— În mod obișnuit nu, admise Theodora, dar domnul Wells nu este ca ceilalți gentlemen.

— Nu, admise Concordia, urcând treptele de la intrare. Nu este la fel ca ceilalți bărbați.

Este bărbatul pe care îl iubesc. Aceasta îl face absolut unic. Și ce naiba am să fac în cazul acesta?

Doamna Oates le deschise ușa și zâmbi încurajator către micul grup.

— Sunt convinsă că puțină mișcare v-a făcut foarte bine. Presupun că vreți o ceașcă de ceai și niște prăjiturile.

— Vă mulțumim, doamnă Oates, spuse Concordia scoțându-și mânușile. Hannah a coborât?

— Se odihnește. Doamna Oates închise ușa în urma fetelor și a câinilor.

— Domnul Stoner este acasă? întrebă Phoebe. A promis că ne arată câteva din antichitățile pe care le-a colecționat în călătoriile sale.

— Domnul Stoner și domnul Wells au plecat imediat după plecarea dumneavoastră, spuse doamna Oates. Au spus că vor lipsi mai mult timp. Ziceau ceva despre rezolvarea unor chestiuni rămase în aer. Ce-ar fi să mergeți în bibliotecă? O să-i spun lui Nan să vă aducă o tavă cu bunătăți.

Concordia se îndreptă spre scări.

— Mai întâi vreau să văd ce face Hannah. Nu obișnuiește să stea în pat în timpul zilei. Vin și eu în bibliotecă peste câteva clipe.

Porni repede pe scară în sus, tot mai îngrijorată cu fiecare treaptă pe care o urca. Hannah trăia cu anumite spaime în suflet, dar se bucura de o sănătate excelentă. Poate că tensiunea din ultimele zile o copleșise.

Ușa de la camera fetei era închisă. Concordia bătă încet.

— Hannah? Te simți bine, draga mea?

Nici un răspuns. Neliniștită, Concordia deschise ușa.

Hannah plecase. Pe patul ei făcut cu mult îngrijire se afla un bilețel.

Dragă domnișoară Glade, Vă rog să nu vă faceți griji din pricina mea. Am să vin acasă la timp pentru ceai. Știu că dumneavoastră și domnul Wells nu veți fi de acord cu faptul că m-am dus la Școala Winslow.

Elevele au voie să iasă afară să facă mișcare timp de douăzeci de minute, de trei ori pe săptămână. Astăzi este una din acele zile. Există o mică spărtură în zid, ascunsă de un gard viu. Sper să o pot zări pe acolo pe prietena mea Joan. Trebuie să-i dau de știre că totul e bine. Cred că este foarte îngrijorată.

A dumneavoastră, Hannah.

Concordia lăsă biletul jos și se uită la doamna Oates, Phoebe, Edwina și Theodora care veniseră după ea și stăteau grămadă în cadrul ușii, extrem de îngrijorate.

— E cumplit. Nu avea nici un ban. Probabil că a mers pe jos. Mă întreb dacă nu cumva s-a rătăcit.

Phoebe își mușcă buzele și schimbă priviri cu Edwina și Theodora, după care se întoarce către Concordia.

— Cred că are destui bani ca să ia o trăsură, domnișoară Glade, spuse ea.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Concordia.

— Noaptea trecută, domnul Stoner ne-a arătat cum să deschidem câteva dintre sertarele secrete ale scriinului vechi din bibliotecă, explică Edwina. Am găsit câteva bancnote și niște monede într-unul din ele. Domnul Stoner a spus că putem să le păstrăm. Le-am împărțit între noi.

— Aceștia sunt banii pe care i-am mizat atunci când domnul Stoner ne-a demonstrat teoria probabilităților, spuse Theodora. Hannah câștigase o sumă destul de frumoasă în momentul în care ați venit dumneavoastră și domnul Wells.

Edwina era disperată.

— Dacă domnișoara Pratt descoperă că Hannah încearcă să discute cu Joan, o va încuia în pivniță.

— Presupun că unicul lucru pe care îl putem face este să așteptăm și să sperăm că Hannah se va întoarce repede, spuse Phoebe, cu un aer nefericit.

Concordia se ridică în picioare.

— Eu nu pot lăsa această chestiune la voia întâmplării. Mă duc la școală. Când se întorc domnul Wells și domnul Stoner, vă rog să le spuneți ce s-a întâmplat.

— Șocul pe care l-am trăit la auzul veștii morții domnului Trimley mi-a zdruncinat serios nervii, spuse Rowena Hoxton, punându-și mâna pe pieptul generos și adresându-i un zâmbet cochet lui Stoner. Și mai sunt și niște zvonuri cum că s-ar fi combinat cu nu știu ce infractori. Pur și simplu nu pot să cred că am fost înșelată atât de cumplit!

— Înțeleg. Stoner acceptă o ceașcă de ceai de la servitoare. De aceea, am venit imediat ce am auzit zvonul. Nu voiam să credeți că ați fost abandonată de cunoștințele dumneavoastră din înalta societate din cauza acestei asocieri nefericite cu Edward Trimley.

Ochii doamnei Hoxton se deschiseră larg, plini de îngrijorare.

— Dar eu nu am știut nimic despre legăturile lui cu lumea interlopă!

— Bineînțeles că nu ați știut. Totuși, știți cum se întâmplă în cercurile înalte. Percepția este totul.

— O, dragul meu, făcu doamna Hoxton distrusă. Precis că nimeni nu va crede că nu știam nimic despre activitățile ilegale ale lui Trimley în lumea interlopă, nu-i așa?

— Sunt sigur că daunele provocate de această afacere nefericită pot fi limitate, o liniști Stoner.

Ambrose sta tăcut, cu spatele la fereastră conformându-se rolului șters pe care îl juca, acela de asistent al lui Stoner, ceea ce nu-l împiedica să admire

modul dibaci în care o manevra Stoner pe doamna Hoxton. Aceasta își concentrează atenția asupra lui Stoner.

— Ce vreți să spuneți?

— Întâmplător, sunt în situația de a putea corecta anumite impresii false pe care și le-ar putea forma unii membri ai înaltei societăți.

Doamna Hoxton păli vizibil.

— O, Doamne! exclamă ea din nou.

— Dacă ați vrea să-mi oferiți câteva detalii cu privire la legătura dumneavoastră cu Trimley, voi avea grijă ca în anumite cercuri să fie lansată versiunea corectă a evenimentelor.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule. Ce doriți să vă spun?

Doamna Hoxton se simțea ușurată, deși arăta jalnic. Femeia era cumplit de înspăimântată de posibilitatea de a fi implicată în scandal.

Stoner se rezemă de spătarul scaunului, punând picior peste picior.

— A discutat vreodată Trimley cu dumneavoastră despre două tinere domnișoare pe nume Edwina și Theodora Cooper?

— Gemenele Cooper? Doamna Hoxton se încruntă uluită. Ce au ele de-a face cu această problemă? Am auzit că au murit amândouă acum câteva luni.

— Exact. Ați discutat vreodată despre ele cu Trimley?

— Păi, dacă stau să mă gândesc mai bine, parcă le-am pomenit într-o discuție cu el, spuse doamna Hoxton, dând impacientată din mână. Dar numai în trecere.

— Vă mai amintiți în ce context?

— Nu văd ce are asta de-a face cu înăbușirea unui scandal în fașă.

— Aveți răbdare cu mine, doamnă Hoxton, spuse Stoner. Vă asigur că știu ce fac.

— Ei bine, firește că îmi amintesc. Vă rog să mă iertați, sunt cam nervoasă în dimineața aceasta. Sorbi o înghițitură de ceai după care continuă: Subiectul gemenelor Cooper a fost abordat în legătură cu un mic joc stupid pe care voia să-l joace Trimley.

— Ce fel de joc?

— A vrut să vadă cât de amănunțit cunosc înalta societate și mi-a cerut să numesc câteva tinere de familie bună care veneau foarte rar la Londra. Toate fetele trebuiau să corespundă unor anumite cerințe pe care le stabilise el.

— Și care erau aceste cerințe? întrebă Stoner.

— Trebuiau să locuiască la țară, să nu aibă prea multe rude apropiate și să fie moștenitoarele unor averi considerabile. Doamna Hoxton se smiorcăi. Bineînțeles că nu a fost cine știe ce problemă mare pentru mine. I-am spus aproape imediat numele gemenelor Cooper și ale altor două fete.

Școala de caritate Winslow era la fel de întunecată și respingătoare ca și atunci când o văzuse prima oară, constată Concordia, urcând treptele din față. Soarele după-amiezii nu avea nici un efect asupra ferestrelor întunecate ale clădirii vechi.

Își alesese cea mai sobră rochie din cele pe care le comandase Ambrose pentru ea, un costum albastru închis cu revere lungi și mâneci strâmte. O

pereche de ghete cu nasturi, mănușile și o pălărie de pai cu o singură panglică de catifea, completau ținuta. De astă dată nu mai purta nici un fel de vâl care să-i ascundă fața.

În drum spre școală se gândise cum s-o recupereze pe Hannah. Nu putea să bată pur și simplu la ușă și să se intereseze dacă fata se afla sau nu acolo. La urma urmei, Edith Pratt fusese implicată într-o afacere ilegală și era puțin probabil ca acum să recunoască că fata se afla acolo. Dacă Hannah era într-adevăr acolo și nu în drum spre casa lui John Stoner.

Bătu tare cu ciocanul în ușă.

Aceeași palidă domnișoară Burke, care îi deschisese prima dată, apărui în prag. Femeia nu păru s-o recunoască.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Concordia arată caietul de notițe pe care îl ținea în mână.

— Te rog să fii amabilă s-o informezi pe domnișoara Pratt că a venit domnișoara Shelton. Poți să-i spui că am fost trimisă de doamna Hoxton.

Numele binefăcătoarei școlii avu un efect evident asupra domnișoarei Burke.

— Vă rog să mă urmați, domnișoară Shelton. Am să vă conduc în biroul domnișoarei Pratt. În clipa asta discută meniurile cu bucătăreasa. Consideră că se risipește mult prea multă mâncare; cantitățile de legume și carne comandate vor trebui reduse pe viitor. Am să-i spun că sunteți aici. Sunt sigură că va veni imediat.

— Vă mulțumesc.

Domnișoara Burke o conduse repede pe coridor și deschise o ușă. Concordia intră în birou. Domnișoara Burke închise ușa repede și se grăbi să pornească în căutarea șefei sale.

Concordia cercetă încăperea. Nu se schimbaseră prea mult de la ultima ei vizită. Pelerina scumpă și elegantă a lui Edith Pratt atârna într-un cui în apropierea ușii. Placa cu lista Regulilor de aur pentru fetele recunoscătoare era la locul ei, în spatele biroului. Doamna Hoxton și regina priveau în continuare din portretele lor înrămate.

Concordia studie biroul și se întrebă dacă ar fi înțelept să-l percheziționeze din nou. Poate că ar descoperi vreo referire la Hannah. Pe hol se auzi o voce înăbușită.

— N-am auzit niciodată de o domnișoară Shelton, spunea Edith oarecum iritată. Nu pot să-mi imaginez de ce a trimis-o doamna Hoxton aici.

Asta rezolva dilema. Nu avea timp să scotocească prin sertare. Se pregăti pentru rolul pe care urma să-l joace și se întoarse cu fața spre ușă. Pelerina care atârna în apropiere de ușă îi atrase privirile. Ceva nu era în ordine. În jurul tivului se vedeau niște pete mari, întunecate. Concordia se apropie ceva mai mult și scutură repede unul din faldurile grele. În față erau și mai multe pete. Părea că directoarea fusese surprinsă de o aversă de ploaie. Dar nu plouase demult.

Pulsul Concordiei, care era deja neplăcut de rapid, trecu la un ritm și mai accelerat. Înțelese brusc și se cutremură la acest gând.

Pelerina se putea uda astfel dacă persoana care o purta stătea prea aproape de un bazin mare de apă în momentul în care un corp cădea înăuntru. Valul care rezulta putea să ajungă la o distanță destul de mare.

Calmează-te. Ai grijă. Nu te pripi să tragi concluzii.

Există multe modalități în care pelerina ar fi putut să se ude, își spuse ea. Era tentată să speculeze în legătură cu un corp care cădea într-un bazin adânc, din cauza experiențelor recente prin care trecuse. Și totuși, Edith Pratt fusese implicată în această afacere încă de la bun început, chiar dacă avusese un rol secundar, acela de a le ascunde pe fete pe teritoriul școlii de caritate.

Dar dacă se înșelaseră în privința rolului jucat de domnișoara Pratt?

Concordia atinse una din porțiunile ude ale mantalei.

Era umedă, dar nu udă. După ce se udă bine, o haină din stofă de lână groasă, ca aceasta, are nevoie de mult timp ca să se usuce complet, își zise ea.

— Am să-i explic foarte clar doamnei Hoxton că nu pot fi deranjată oricând i se năzare. Vocea lui Edith răsuna mult mai aproape.

Domnișoara Burke murmură un răspuns, dar Concordia nu-l auzi. Abia dacă mai putea să respire. Trebuia s-o scoată pe Hannah de acolo. Pivnița întunecoasă era cea mai mică dintre pedepsele care o amenințau aici. Dacă Edith Pratt era implicată, așa cum o arăta mantaua udă, s-ar putea foarte bine s-o ucidă pe Hannah, ca să-și protejeze secretele.

Dumnezeule mare, dar dacă ce e mai rău se întâmplase deja?

Ușa se deschise cu putere și Edith Pratt intră în încăpere. Chipul ei frumos exprima un amestec de nerăbdare și iritare.

— Domnișoara Shelton? Eu sunt Edith Pratt. Ce e cu povestea asta cum că ați fost trimisă de doamna Hoxton? Nu am fost anunțată că trebuie să aștept pe cineva.

— Bineînțeles că nu ați fost informată, spuse Concordia, intrând în rol și folosind unul din tonurile ei cele mai autoritare. Sunt fondatoarea și directoarea Societății pentru protecția tinerelor orfane. Misiunea noastră este să ne asigurăm că tinerele fete din orfelinate și școlile de caritate sunt îngrijite corespunzător. Poate că ați auzit de gruparea noastră?

Edith înțepeni.

— Nu.

Concordia zâmbi.

— Mare păcat. Întâmplător, doamna Hoxton m-a angajat să efectuez o inspecție inopinată în această școală.

Lui Edith i se lungi fața.

— Ce tot spuneți? Doamna Hoxton nu a considerat niciodată până acum că este nevoie de o inspecție la școală.

— Amabila dumneavoastră binefăcătoare a citit în presă un articol despre condițiile deplorabile din unele orfelinate. Se pare că tinerele fete au fost vândute unor patroane de bordel. Poate că ați văzut și dumneavoastră acel reportaj.

— Da, da. Am văzut acea poveste scandaloasă din presa de senzație, dar vă asigur că Winslow este o instituție respectabilă și acceptă numai orfane din

familii respectabile. Fetele noastre devin guvernante și profesoare, nu prostituate.

— Nu mă îndoiesc de dumneavoastră, domnișoară Pratt. Cu toate acestea, pentru liniștea sa sufletească, doamna Hoxton a cerut să se facă această inspecție. Este foarte îngrijorată.

— Îngrijorată? De ce anume? întrebă Edith, roșie de furie.

— Vrea să fie sigură că la această școală nu poate izbucni nici un fel de scandal. Sunt sigură că înțelegeți situația. Doamna Hoxton face parte din înalta societate și niște zvonuri neplăcute în legătură cu școala ar fi extrem de stânjenitoare.

Edith se îndreptă de spate.

— Vă asigur că nimic din ceea ce se întâmplă aici nu poate da motive de îngrijorare doamnei Hoxton.

— Cu toate acestea, am primit instrucțiuni și intenționez să le duc la îndeplinire. Doamna Hoxton a insistat să inspectez clădirea de sus până jos.

— Dar...

— De sus până jos, domnișoară Pratt.

Concordia luă un creion și deschise caietul de însemnări.

— Mi s-a spus că dacă refuzați să cooperați, se va găsi imediat o nouă directoare.

Edith părea șocată.

— Asta este de-a dreptul jignitor, spuse ea. Am condus Școala Winslow mai bine de un an și nu a fost vorba niciodată de vreun scandal.

— Dacă doriți să vă mențineți postul, vă sugerez să vă conformați ordinilor binefăcătoarei școlii. Concordia trecu bățoasă pe lângă ea și o luă pe coridor. Haideti, domnișoară Pratt, cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede. Voi începe cu pivnița și bucătăria.

— Așteptați puțin, spuse Edith și porni repede în urma ei. Dacă îmi acordați câteva clipe, am să informez personalul și cred că totul se va desfășura într-un mod corespunzător.

Concordia era deja la jumătatea drumului.

— Vă rog să le convocați pe toate fetele în sala de mese. Vreau să văd dacă sunt bine hrănite și sănătoase. Chemați și personalul. Vreau să-i văd pe toți.

Edith se opri în coridor în spatele ei.

— Domnișoară Burke, cheamă fetele și personalul în sala de mese. Imediat.

— Da, domnișoară Pratt.

Zgomotul pașilor domnișoarei Burke se stinse rapid, ea dispărând undeva în partea din față a casei.

Un miros deloc îmbietor de mâncare stricată, lapte acru și grăsime rancedă o îndrumă pe Concordia către bucătărie. Intră în încăpere cu pas vioi... și fu cât pe-acți să cadă când tocul pantofului îi nimeri într-o grămăjoară de grăsime veche care se adunase pe linoleumul de pe pardoseală.

— Dumnezeule mare, exclamă ea și se prinse de marginea mesei grele, acoperită cu tablă, care trona în centrul bucătăriei. Când a fost pardoseala asta spălată ultima oară așa cum se cuvine cu săpun și oțet?

Două femei cu niște șorțuri pline de pete și bonete murdare se uitau fix la ea, cu gurile căscate. Una dintre ele mesteca într-o oală mare. Mirosul care se degaja de acolo nu-ți făcea deloc poftă de mâncare.

Concordia se echilibra și își îndreptă toată atenția către una din servitoarele de la bucătărie.

— Fac o inspecție în numele binefăcătoarei acestei instituții. Intenționez să încep cu pivnița. Vă rog să-mi arătați care este ușa.

— Aăă, cea de pe partea opusă a sobei, doamnă, spuse prima femeie pe un ton șovăitor.

— Mulțumesc. Concordia se grăbi spre ușa îngustă.

— Este încuiată, adăugă bucătăreasa.

Inima Concordiei tresări.

— Și unde se află cheia?

— La domnișoara Pratt, spuse a doua bucătăreasă, pe un ton la fel de nesigur. Nu dă voie nimănui să se ducă în pivniță fără permisiunea ei.

— Domnișoară Shelton, se auzi vocea lui Edith Pratt de pe coridor. Vă rog să mă așteptați și pe mine. Am să vă conduc eu prin toată școala.

— Ai grijă, spuse prima bucătăreasă celeilalte. A fost nervoasă toată ziua.

Edith intră în bucătărie, se opri și se uită la bucătărese.

— Mergeți în sala de mese și așteptați împreună cu ceilalți. Venim și noi imediat.

— Dar o să se ardă mâncarea, protestă prima bucătăreasă.

— Nu contează!

— Bine, domnișoară Pratt.

Cele două femei ieșiră grăbite pe ușă.

— Cheile de la pivniță, vă rog, domnișoară Pratt, spuse Concordia pe un ton de comandă.

— Da, bineînțeles.

Edith scoase cheia de fier de pe lanțul pe care îl purta la brâu și o aruncă Concordiei, care abia reuși s-o prindă cu mâinile ei înmănușate.

— Haideti. Edith făcu un gest nerăbdător. Deschideți ușa. Nu înțeleg de ce doriți să inspecțiați pivnița, dar asta vă privește. Presupun că veți descoperi că totul este în ordine.

Concordia se întoarse cu grijă către ușă și băgă cheia în broasca veche.

— Haideti mai repede, se stropși Edith, micșorând distanța dintre ele. Nu avem toată ziua la dispoziție.

Concordia trebui să-și folosească ambele mâini ca să deschidă ușa grea. Pe măsură ce aceasta se deschidea, lumina din bucătărie cobora în adâncimea pivniței, lăsând să se vadă treptele înguste. Restul era cufundat în întuneric.

Concordia deschise gura s-o strige pe Hannah, dar auzi în spatele ei pașii cuiva care alerga. Întoarse capul să privească peste umăr și o văzu pe Edith care se îndrepta spre ea, strângând din dinți și cu o expresie de furie în ochi.

Edith apucase o tigaie de pe masa lungă și o ținea cu ambele mâini ca pe o bătă. Vrea să măucidă, își zise Concordia. Edith intenționa să-i strivească craniul cu tigaia.

Concordia încercă să se dea la o parte din calea instrumentului morții. Încălțările îi alunecară pe pardoseala acoperită cu grăsime și căzu greoi pe linoleum. Lovitura sălbatică a lui Edith trecu la câțiva centimetri de capul ei. Edith se clătină, schimbă direcția și se pregăti să lovească năprasnic.

Știind că fustele o vor împiedica să fugă, Concordia nici nu încercă să se ridice în picioare, ci se târi în genunchi ascunzându-se sub masa de tablă.

Exact la timp. Tigaia lovi masa cu o asemenea forță, încât oalele și cratițele zăngăniră asurzitor. Două capace săriră de la locul lor și se rostogoliră pe pardoseală. Furioasă, Edith aruncă tigaia spre cel mai apropiat zid.

Concordia reuși să iasă de sub masă pe la capătul mai îndepărtat, își trase fustele și se ridică în picioare.

— Ai stricat totul! Chipul lui Edith era schimonosit de furie. Ai să plătești pentru tot ceea ce ai făcut! strigă ea și apucă un cuțit mare de bucătărie de pe dulap.

Concordia privi ca hipnotizată lama strălucitoare. Era prinsă între masa lungă și perete. Edith înainta spre ea.

— Ți-a cam pierit curajul, nu-i așa, Concordia Glade?

— Știi cine sunt? Concordia evaluează rapid grămada de oale și tigăi de pe masă și apucă singurul obiect care i-ar fi putut servi ca apărare împotriva cuțitului: un capac mare și greu de la o tigaie.

— O, da, Concordia Glade. Când a apărut Hannah, ceva mai devreme, a vorbit despre tine. Zâmbetul lui Edith era înghețat. Când am băgat-o în pivniță a spus că ai să vii după ea. Nu m-am îndoit nici o clipă. Ai descoperit cât de valoroasă este ea și colegile ei, nu-i așa?

— Tu l-ai ucis pe Alexander Larkin?

— A trebuit să-lucid. M-a trădat.

— Adică?

— Am descoperit că avea intenția să se căsătorească cu una dintre fete. Furia și ciuda îi schimonosiseră trăsăturile. După tot ce am făcut pentru el, avea de gând să se însoare cu una dintre fete. Nici măcar nu-i păsa cu care, atât timp cât era virgină și provenea dintr-o familie respectabilă. Își dorea o lady bine educată cu care oricare gentleman adevărat se însoară. Nu i-a păsat că eu îl iubeam.

Concordia ocoli masa.

— Dar de ce ar fi dorit Larkin să se însoare cu o orfană săracă, chiar dacă este bine educată? întrebă ea, încercând să câștige timp. Spera că până la urmă cineva va veni în bucătărie să vadă de ce întârzie atât.

— Dar nu sunt deloc sărace. Vocea lui Edith exprima dezgust. Sunt moștenitoare ale unor averi însemnate. Toate patru. Acesta a fost planul meu chiar de la început.

— Planul tău?

— Trebuia să le scoatem la licitație și să le oferim celui care ar fi dat cel mai mult. Există o mulțime de gentlemeni vânători de averi și de poziție socială gata să profite de orice șansă pentru a ajunge în înalta societate. Și, nu-i așa, nimic nu te ajută mai mult în această privință decât însurătoarea cu moștenitoarea unei averi considerabile, provenind dintr-o familie respectabilă și cu o reputație ireproșabilă. Bineînțeles că ar fi plătit pentru soțiile lor chiar cu banii acestora.

Concordiei nu-i venea să creadă.

— Eu mi-am închipuit că fetele urmau să fie vândute drept curtezane de lux.

— Aiurea. Există o mulțime de târfe pe lumea asta. Pe de altă parte, oferta de moștenitoare respectabile ale unor averi considerabile este redusă. Planul era destul de simplu. Fetele dispar un timp. Rudele lor lacome presupun că acestea au murit și se reped să pretindă banii și proprietățile acestora.

— Dar, după licitație, toate moștenitoarele dispărute urmau să apară în mod miraculos, măritate cu un gentleman respectabil, care putea să ceară moștenirea tinerei sale soții.

— Exact, spuse Edith.

— Sună ca un roman de senzație, una din poveștile acelea despre căsătorii secrete și moștenitori dispăruți.

Edith pufni disprețuitor.

— Ar fi fost fără îndoială un fapt senzațional apariția fetelor, tefere și nevătămate și, în plus, căsătorite în mod foarte respectabil. Presa și publicul ar fi fost încântate și poziția fetelor în înalta societate pe deplin asigurată.

— De asta ți-ai dat silința să crezi un internat onorabil când ai fost nevoită să muți fetele de la Winslow. Trebuia să le aperi de scandaluri cu orice preț.

— Niște moștenitoare bogate cu reputația pătată ar fi fost în continuare valoroase, dar nici pe departe la fel de valoroase.

— Tu ai ucis-o pe doamna Jervis? întrebă Concordia.

— Femeia aia tâmpită și prietena ei, doamna Bartlett, și-au dat seama că intenționează să profite de pe urma fetelor. Idioatele au încercat să-l șantajeze pe Cuthbert. Alex i-a pus pe oamenii lui să le reducă la tăcere.

— Dar aveai nevoie de cineva care să ia locul domnișoarei Bartlett la castel, nu-i așa?

Gura lui Edith se strâmbă.

— Alex a zis că reputația fetelor trebuie protejată cu orice preț. M-am gândit și eu la început că vor fi mai valoroase în felul acesta, dar ulterior am descoperit că voia ca mireasa lui să fie neprihănită.

— Te-ai uitat în dosarele doamnei Jervis și m-ai găsit pe mine.

— Doamna Jervis făcuse niște însemnări în legătură cu tine. Știi că aflase marele tău secret? O, da. Știa foarte bine că ești fiica întemeietorilor comunității de la Crystal Springs.

— Doamna Jervis știa despre trecutul meu?

— Fără îndoială că avea intenția să facă uz de această informație pentru a te șantaja, când va fi prins momentul. Datorită mie nu a mai avut ocazia s-o facă.

— În schimb ai folosit tu această informație? Așa a descoperit directoarea de la fosta mea școală care este identitatea mea adevărată. Tu ai informat-o despre trecutul meu și ai avut grijă să-mi pierd postul. Apoi mi-ai trimis oferta cu postul de la castel, știind că eram disperată.

— Am făcut greșeala de a presupune că, în situația ta, vei avea bunul-simț să nu ne dai bătăi de cap, dar se pare că m-am înșelat. Naiba să te ia.

Edith aruncă un cuțit în direcția Concordiei. Distanța era atât de mică încât nu putea da greș. Concordia ridică instinctiv mâna în care ținea capacul. Lama se izbi de capac și cuțitul căzu pe jos. Edith se răsuci pe călcâie și se repezi să ia altul din dulapul cu tacâmuri.

Concordia își apucă fustele cu o mână și, ridicându-le deasupra genunchilor, se repezi către soba de gătit. Cu o cârpă groasă de bucătărie, ca să-și protejeze mâinile, înhăță mânerul oalei cu supă. Avu nevoie de toată forța ca să ridice oala grea de fier. Când se întoarse descoperi că Edith se afla lângă ea, cu cuțitul în mână.

Smuci oala de pe foc și aruncă conținutul direct peste Edith.

Cu un urlet, Edith lăsă cuțitul să cadă și își ridică brațele ca să-și apere fața de cascada de supă clocotită. Reuși să se întoarcă puțin înainte ca lichidul fierbinte să se împrăstie pe fața și pe mâinile ei.

Gemu și se prăbuși în genunchi. Urlând de furie și de durere, începu să se șteargă pe mâini și pe față, folosindu-se de fustă.

Pe coridor se auzi zgomot de pași și vocea lui Ambrose, care întreba pe un ton categoric:

— Unde sunt?

— În bucătărie, spuse domnișoara Burke, dar domnișoara Pratt a dat ordine foarte stricte: nimeni nu are voie să deranjeze discuția dintre ea și domnișoara Shelton.

Ambrose smuci ușa și intră în bucătărie. Stoner, Felix și un polițist în uniformă îl urmau.

— Ai grijă, podeaua este alunecoasă, îl avertiză Concordia.

Se opriră cu toții și se uitară la domnișoara Pratt.

— La naiba, făcu polițistul. Ia te uită ce cuțit lung! Ambrose veni lângă Concordia și o cuprinse în brațe.

— Spune-mi că n-ai pățit nimic.

— Nu am nimic. Trebuie s-o găsesc pe Hannah.

Ambrose privi peste ea către ușa pivniței.

— Nu cred că asta este o problemă.

Concordia se întoarse repede și o văzu pe Hannah care stătea în cadrul ușii de la pivniță. Era murdară pe față și pe mâini de funingine, iar rochia nouă îi era plină de pete.

— Hannah! Concordia fugi spre ea și o prinse în brațe. Draga mea, am fost atât de îngrijorată din cauza ta! Cred că te-ai speriat îngrozitor.

Hannah o strânse în brațe și începu să plângă.

— Știam că o să veniți după mine, domnișoară Glade. Așa mi-am spus tot timpul și am avut dreptate.

Polițistul scoase un caiet de însemnări și un creion, o privi pe Concordia și își drese glasul.

— Deci, cine sunteți dumneavoastră, doamnă?

Stoner se uită la Ambrose care le luă de braț pe Hannah și pe Concordia:

— Dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Glade, spuse el. Ea este profesoara fetelor.

Ceva mai târziu, în aceeași seară, se aflau cu toții în bibliotecă. Ambrose turnă câte un pahar de coniac pentru Felix, Stoner și pentru el însuși.

Concordia acceptă un pahar de lichior. Hannah, Phoebe, Edwina și Theodora primiră câte o ceașcă de ceai. Dante și Beatrice își luară locurile obișnuite în fața căminului.

Ambrose își luă paharul și se duse în spatele biroului său. Rămase în picioare și trase o sorbitură zdravănă din coniac. Avea nevoie mai mult decât oricine altcineva din încăperea de ceva care să-l întărească. Fusese cât pe-acum să o piardă pe Concordia. Felix o privi pe Concordia:

— Edith Pratt intenționa să vă lovească în ceafă în timp ce deschideți ușa de la pivniță, domnișoară Glade. V-ați fi prăvălit pe trepte și ați fi murit într-un tragic accident casnic. La nevoie, Edith Pratt v-ar fi urmat și v-ar mai fi dat câteva lovituri ca să se asigure că ați murit. Nu anticipase nici un fel de dificultăți deosebite pentru a se debarasa de dumneavoastră.

— Școala era domeniul ei, spuse Concordia calmă. Domnea aici necontestată de nimeni, teroriza elevele și personalul. Nimeni n-ar fi îndrăznit să nege că moartea mea a fost rezultatul unui accident. În orice caz, nu ar fi existat nici un fel de martori, în afară de Hannah, pentru că Edith îi trimisese pe toți în sala de mese, care se află la capătul celălalt al clădirii.

— Dacă nu te superi, spuse Ambrose, aș prefera să schimbăm subiectul. Nu avem toți nervii atât de tari ca ai tăi.

Stoner chicoti.

— Asta e sigur.

Felix zâmbi poznaș, se lăsă pe spate în scaun și își întinse picioarele.

— Planul lui Edith Pratt de a vă anihila, domnișoară Glade, a fost încropit în pripă. Nu vă putea permite să o descoperiți pe Hannah în pivniță, așa că trebuia să acționeze. Era riscant, dar dată fiind experiența ei, încununată cu succes în cel puțin două ocazii, nu avea nici un motiv să creadă că nu va reuși.

Phoebe ridică privirile de la ceașca cu ceai și făcu ochii mari în spatele lentilelor.

— Domnișoara Pratt a ucis două persoane?

— Sora clienței mele a fost prima victimă, spuse Ambrose. Era una dintre... prinse privirea încrunțată de avertisment a lui Stoner. Era servitoare la băi și, întâmplător era o, ăăă, prietenă apropiată a lui Alexander Larkin.

— Și pentru asta a ucis-o domnișoara Pratt? întrebă Hannah mirată.

— Păi... Ambrose se opri din nou și se uită la Concordia, în speranța că aceasta îl va ajuta. Nu știa cât de departe poate merge cu detaliile sordide ale relatării.

Concordia preluă explicația.

— După toate cele trăite de aceste tinere domnișoare, cred că pot să tolereze și o conversație directă. Se întoarse către fete: domnișoara Pratt era îndrăgostită de Alexander Larkin. Aveau obiceiul să petreacă într-o cameră secretă de la una din numeroasele proprietăți ale acestuia. Dar Edith a început să-l suspecteze că avea anumite planuri personale de licitație. Disperată, într-o noapte, s-a dus la Băile Doncaster ca să-l înfrunte. Atunci el a informat-o cu nonșalanță că intenționează să se căsătorească cu una dintre voi.

Fetele strâmbară din nas dezgustate.

— Era așa de bătrân, spuse Phoebe.

— Și era și criminal, adăugă Hannah, scuturată de un fior. Niciuna dintre noi nu s-ar fi măritat cu el sau cu unul dintre acei îngrozitori vânători de avere pe care intenționa să-i invite la licitație.

Timp de câteva clipe nimeni nu spuse nimic. Ambrose se uită la Felix și la Stoner. Știa că se gândeau la același lucru ca și el. Fetele ar fi fost violate de oamenii care le-ar fi cumpărat. Nu ar fi existat nici o altă posibilitate de alegere pentru niciuna dintre ele, în afară de căsătorie. Înalta societate ar fi fost dispusă să-i accepte imediat pe soți. Gentlemeții vânători de zestre reprezentau un lucru obișnuit în cercurile înalte ale societății. Trimley era un exemplu în acest sens. Starea financiară a unui bărbat avea mai puțin importanță decât apartenența lui la o clasă socială superioară.

— Exact, spuse Concordia zâmbind mândră. Sunt sigură că niciuna dintre voi nu ar fi acceptat să se căsătorească, indiferent de scandalul sau amenințările la care ar fi fost supusă. Edith Pratt, Larkin și Trimley nu aveau de unde să știe că sunteți niște tinere atât de moderne și cu o gândire liberă.

Hannah, Phoebe, Edwina și Theodora străluceau. Ambrose își ascunse un zâmbet. Influența Concordiei asupra lor devenea tot mai puternică.

— Așa cum spuneam, reluă Concordia, Edith Pratt era îndrăgostită de Alexander Larkin. Când el i-a spus că avea de gând să se căsătorească cu una dintre tinerele domnișoare pe care ea le găsisese a avut loc o ceartă cumplită. Edith era furioasă când a plecat din camera secretă unde se întâlnise cu el. Abia făcuse câțiva pași, că Larkin a scos capul pe ușă și a chemat-o pe Nellie Taylor pentru o ședință privată.

— Asta era prea mult pentru Edith, spuse Felix. Până atunci crezuse că Larkin o considera mai bună decât fetele lui de la băi, dar în clipa aceea realizase că nu avea nici un pic de respect în plus față de femeile de teapa lui Nellie Taylor.

— Edith Pratt s-a ascuns într-o cameră privată și a așteptat până când Larkin a plecat și băile s-au închis, adăugă Ambrose. Când Nellie a început să facă curățenie, așa cum îi cerea datoria, Edith s-a strecurat în spatele ei și a lovit-o cu un vătrai. A fost o crimă comisă din frustrare și la mânie, dar a mai servit și altui scop. În felul acesta se asigura că Nellie nu va putea spune

nimănui că a văzut-o pe Edith Pratt întâlnindu-se cu un om suspectat de crimă.

Concordia îl privi pe Felix.

— Dar cum au ajuns Larkin și Trimley să devină parteneri?

— Cred că e tot „meritul” lui Edith, spuse Felix. Edith Pratt și Larkin aveau o legătură de pe vremea când Edith fusese directoarea altui orfelinat pentru fete. Pe atunci, Larkin făcea singur o mare parte din munca murdară. A abordat-o în legătură cu posibilitatea de a achiziționa câteva orfane pentru bordelurile lui. Ea a fost de acord și, ulterior, au avut atât o relație de afaceri, cât și una personală.

— Cumplită femeie, spuse Concordia, scuturată de un fior.

— Chiar așa. Felix se uită la fete și se foi oarecum stânjenit pe scaun.

Edith Pratt știa foarte bine că Larkin era un afemeiat, dar se consola cu gândul că ea ocupa un loc special în inima lui. La urma urmelor, era o femeie respectabilă. E drept că își câștiga existența ca profesoară pentru că sărăcise, dar era fiica unui nobil de țară. Știa că pentru Larkin statutul însemna foarte mult și credea că relația lor se baza pe ceva mai mult decât simplă afecțiune și conveniență.

— Se considera și parteneră de afaceri, spuse blând Concordia. Un fel de asociat.

— Da. Ambrose se duse la fereastră și privi afară, în grădină. Larkin a considerat-o întotdeauna doar o persoană care îi era de folos. Cu toate acestea, i-a făcut câteva favoruri și ea a prosperat. În cele din urmă, a decis să renunțe la afacerea cu vânzarea de orfane pentru bordeli. Considera că este prea riscantă. Un singur scandal mare în presă legat de numele ei în astfel de tranzacții și ar fi pierdut totul. În plus, dorea să devină directoarea unei instituții mai respectabile. Larkin a ajutat-o să obțină postul de la Școala de caritate pentru fete Winslow.

— Edith Pratt și-a dat seama imediat că cea mai bună cale de a obține profit la această școală era să găsească un sponsor generos care să-i asigure fonduri nelimitate, dar să nu se implice activ în conducerea școlii, spuse Concordia. A făcut câteva investigații și a dat peste numele doamnei Hoxton. Stoner încuviință din cap.

— Și, odată cu doamna Hoxton, a primit drept premiu și pe prietenul doamnei, Edward Trimley. Edith și-a dat seama dintr-o privire că parazitul social fără scrupule îi putea fi de folos.

— Asta a fost atunci când a început să pună cap la cap marele plan de a face rost de niște moștenitoare bogate și de a le vinde la licitație unor gentlemen ambițioși, dornici să urce treptele spre înalta societate, spuse Ambrose. A înțeles repede că așa se putea face avere. I-a prezentat schema lui Larkin și acesta a fost încântat. Pentru a obține și cooperarea lui Trimley, au decis să împartă câștigul în trei.

— Edith îl înțelegea foarte bine pe Trimley, spuse Felix. Acesta era încântat să încheie o alianță cu un adevărat baron al lumii interlope. Își închipuia că în felul acesta dobândește o mare putere. Cred că nu greșim dacă

spunem că a subestimat-o pe Edith Pratt. Se pare că n-a văzut în ea nimic altceva decât pe metresa lui Larkin.

— Cât despre Edith Pratt, oftă Concordia, n-a înțeles decât prea târziu că Larkin plănuia să profite de schema ei pentru a obține o moștenitoare bogată și respectabilă. Când a descoperit ce intenționa să facă, Edith s-a simțit trădată. După ce a ucis-o pe Nellie Taylor, a început imediat să pună la cale asasinarea lui Larkin.

— A făcut în așa fel, încât asasinatul să aibă loc în noaptea balului de la Gresham, spuse Ambrose. L-a trimis vorbă bătrânului Henry să deschidă băile, ca de obicei, pentru o întâlnire nocturnă a lui Larkin. Apoi le-a trimis mesaje urgente lui Larkin și lui Trimley, informându-l pe fiecare în parte că a apărut o problemă urgentă și că trebuie să se întâlnească imediat. Spera ca Trimley să fie arestat în cele din urmă pentru crimă.

— L-a înfruntat pe Larkin la băi înainte de sosirea lui Trimley, spuse Felix. Când acesta și-a dat seama că l-a păcălit în privința întâlnirii, s-a infuriat. Cu toate acestea, lui Edith i-a fost ușor să-l ucidă, deoarece în pofida faptului că era obsedat de securitatea sa personală, nu i-a trecut nici o clipă prin minte că Edith l-ar fi putea ataca. Edith l-a lovit pe la spate cu un vâtrai. Larkin a căzut în apă, inconștient și s-a înecat rapid.

— Apoi Edith a fugit înainte de sosirea lui Trimley. Acesta a găsit cadavrul, a intrat în panică și a încercat să fugă de la băi printr-una din ușile din spate. Acolo a dat peste servitor și a înțeles imediat că omul era un martor periculos și s-a hotărât să-l ucidă.

— În acel moment ai intervenit dumneata, spuse Concordia.

Ambrose dădu afirmativ din cap.

— Și, puțin mai târziu, și dumneata.

— Trimley nu avea nici o șansă în fața voastră, spuse Stoner cu vădită satisfacție. Apoi se uită la Felix și la fete așteptând confirmarea lor. Formează o echipă excelentă, nu-i așa?

— Așa este, spuse Felix cu un zâmbet ciudat.

— Foarte adevărat, interveni și Edwina cu entuziasm.

— Perfect, spuse Theodora.

— Este de-a dreptul uimitor cât de bine reușiți să lucrați împreună, adăugă Phoebe cu emfază. Este o relație foarte modernă, nu-i așa, Hannah?

— Da, e adevărat, dar în același timp și foarte romantică.

— Planul lui Edith Pratt era inteligent, spuse Ambrose înainte ca altcineva să mai apuce să comenteze ceva în legătură cu relația dintre el și Concordia. Trimley a exploatat cunoștințele detaliate ale doamnei Hoxton despre înalta societate pentru a obține primul lot de moștenitoare ale unor averi însemnate. Voia ca fetele să fie din familii vechi și respectabile de gentilomi de țară, dar mai puțin cunoscute în cercurile mondene.

— Candidata ideală era o tânără singură pe lume, care, datorită statutului ei de moștenitoare a unei averi mari, deranja un alt moștenitor, spuse Stoner.

— Exact. Felix sorbi din coniac. Moștenitoarea unei averi stă întotdeauna în calea cuiva. Singura problemă este să identifici acea persoană, iar Trimley se pricepea la treaba asta. El a identificat în fiecare situație individul dispus să plătească pentru ca moștenitoarea să dispară fără să se pună nici un fel de întrebări.

— În consecință, le-a făcut pe fete să dispară în tot felul de accidente tragice, care nu lăseau cadavre pentru identificare, spuse Stoner.

— În loc să leucidă pe fete în așa-zisele accidente, Trimley le-a adus la Winslow, spuse Ambrose. Planul prevedea să fie ținute aici până când vestea morții lor n-ar mai fi prezentat interes și ar fi putut aranja o licitație. Mătușa lui Phoebe a început însă să facă cercetări. Edith Pratt s-a alarmat și a decis că fetele trebuie trimise în altă parte. Nu-și putea permite să lase să se descopere că sunt la școala ei.

— Trimley și Larkin l-au forțat pe Cuthbert să facă toate aranjamentele și să le trimită pe fete la castel, spuse Concordia. Reputația fetelor era foarte importantă pentru valoarea lor pe piață și aceasta presupunea ca Edwina, Theodora, Hannah și Phoebe să aibă o însoțitoare respectabilă. În acest scop a fost înființată așa-zisa academie de la castel.

Ambrose se uită la ea, conștient de admirația și mândria de care fusese cuprins.

— Cu domnișoara Bartlett nu a mers din motivele cunoscute, spuse el, și atunci Edith Pratt a recurs la dosarele agenției ca să-i găsească o înlocuitoare. Când te-a angajat pe dumneata, a făcut cea mai mare greșală, căci a dat peste o profesoară adevărată, căreia îi păsa cu adevărat de elevele ei.

În noaptea aceea, Concordia așteptă în pat până când toată casa se cufundă în liniște. Când fu sigură că toți dorm, dădu plapuma la o parte, se ridică și își luă capotul și papucii.

Totul avea o limită.

Își găsi ochelarii și și-i așeză pe nas. Trase adânc aer în piept, aprinse o lumânare, și ieși pe coridor. Ușa camerei lui Ambrose era închisă. Bătu o dată, încetșor. Ambrose îi deschise imediat, ca și când ar fi așteptat-o.

— Ai venit aici ca să mă compromiți din nou? întrebă el.

Concordia ridică repede capul. Flacăra lumânării tremură. Își dădu seama că și degetele îi tremură.

— Nu, spuse ea.

— Păcat.

— Ambrose, ajunge cu acest ciudat simț al umorului, spuse ea iritată. Trebuie să stăm de vorbă.

— Despre ce?

— Despre noi.

— Înțeleg. Își încrucișă brațele și se rezemă de cadrul ușii. Și cam unde ai dori să purtăm această convorbire? Din câte îmi amintesc, ultima dată când am fost singuri în bibliotecă, am fost siluit.

— Ambrose, jur că dacă nu încetezi să mă tachinezi...

— Și nici nu îndrăznesc să propun sera, spuse ei, ridicând o mână. Ar fi mult prea nedrept să-i lăsăm pe Dante și pe Beatrice să fie acuzați de un alt dezastru floral.

— Acum chiar că ajunge. Concordia își îndreptă umerii. Vă rog să mă urmați, domnule.

— Da, domnișoară Glade. Ascultător, ieși pe coridor și închise încetișor ușa dormitorului. Unde mergem?

— Într-un loc pe care nici măcar dumneata nu-l vei putea considera drept o locație potrivită pentru o întâlnire amoroasă.

— În locul dumitale, nu m-aș baza pe asta.

Prefăcându-se că nu a auzit remarcă lui, Concordia îl conduse jos și apoi pe coridor, până în bucătăria imaculată a doamnei Oates. Așeză lumânarea pe una din mesele de lucru și se întoarse cu fața spre Ambrose.

— Domnule, îmi dau seama că găsești aceste mici glume și tachinări în legătură cu căsătoria foarte amuzante, dar e timpul să încetezi.

— Te asigur că sunt foarte serios în legătură cu acest subiect.

Concordia strânse din pleoape ca să scape de amenințarea lacrimilor. Când își recăpătă stăpânirea de sine, îl privi drept în ochi.

— Îmi dau seama că sentimentul onoarei te-a determinat să-mi lași mie opțiunea căsătoriei. Apreciez acest lucru mai mult decât îl pot exprima în cuvinte, dar este inutil.

— Vorbește numai în numele dumitale, spuse el privind în jur. Mă întreb dacă a mai rămas ceva din plăcinta aia cu somon.

— Încearcă să fii atent la ce îți spun, Ambrose.

— Scuză-mă. Ambrose se așeză și se uită la ea cu aerul unui elev bine-crescut. Ce spuneai?

— Știm amândoi că, în pofida încercării dumitale de a face lumină în această chestiune, reputația nu îți este în pericol aici. Și nici a mea.

— O, făcu el, frecându-și bărbia. Ești sigură de asta?

— Da. Concordia își îndreptă umerii și arboră un zâmbet curajos. Mă pot descurca cu orice fel de probleme care ar decurge din această situație. Nu uita că mi-am petrecut mulți ani din viață ascunzându-mi trecutul. Am să fiu în stare să-mi compun din nou o altă identitate. Mai devreme sau mai târziu voi reuși să obțin un post la o școală de fete.

— Înțeleg. Nu ai nevoie de mine ca să-ți protejezi reputația, așa este?

— Reputația mea este răspunderea mea, Ambrose, nu a dumitale.

Consider foarte amabil din partea dumitale să adopți această atitudine galantă, dar te asigur că nu este necesar.

— Și cum rămâne cu fetele? Am avut impresia că le place să locuiască aici. Știu că Phoebe i-a scris mătușii ei și așteaptă cu nerăbdare s-o revadă, dar sunt sigur că nu dorești să le trimiți pe celelalte tocmai la rudele care au fost atât de încântate să-i plătească pe Trimley și pe Larkin ca să scape de ele.

— Firește că nu. Concordia se încordă, șocată de această idee. Le-am dat fetelor cuvântul meu de onoare că vor locui împreună cu mine atât cât vor dori. Nici prin gând nu-mi trece să nu mă țin de cuvânt.

— Da, spuse el. N-ai face niciodată așa ceva.

— Chiar dacă sunt acum niște domnișoare bogate, tot au nevoie de protecție și stabilitate până vor deveni destul de mature ca să iasă în lume. Vor trebui să învețe să-și administreze moștenirile și să fie atente la bărbații care ar dori să se căsătorească cu ele numai pentru banii lor.

— De acord.

— Dar fetele sunt responsabilitatea mea, nu a dumitale, Ambrose, spuse ea seriosă. Acum, că primejdia a trecut, nu mai trebuie să consideri că ai vreo obligație față de ele. Sau față de mine.

Ambrose se ridică în picioare și își puse ambele mâini pe masă.

— Cu alte cuvinte, sunt liber să mă întorc la viața pe care mi-am creat-o. Asta este ceea ce dorești să spui?

— Da, asta este. Presupun că asta vreau să spun.

— Dar dacă această viață nu mă mai atrage?

— Poftim?

— Dacă am descoperit că mi-ar plăcea să am din nou un partener?

— Ambrose...

— Înainte de a mai găsi și alte scuze pentru că nu ai reușit să faci un om cinstit din mine, vrei să-mi răspunzi la o întrebare?

Concordia simțea că se sufocă.

— Care anume?

— Mă iubești, Concordia?

Lacrimile pe care se luptase să le țină în frâu o înfrânseseră. Își scoase ochelarii și își șterse furioasă obrazii cu mâneca halatului.

— Știi că da, șopti ea.

— Nu, n-am știut. Recunosc că aveam anumite speranțe, dar nu puteam să fiu sigur și nesiguranța era uneori de-a dreptul insuportabilă. Concordia, uită-te la mine!

Concordia clipi puternic de câteva ori ca să-și limpezească privirea și își puse ochelarii la loc.

— Ce este?

— Te iubesc, spuse el.

— O, Ambrose. Alte lacrimi începură să-i curgă, pe obraji. Vezi bine că este imposibil.

— De ce?

— Tu ești un gentleman înstărit, unul dintre moștenitorii averii lui Stoner. Dacă vrei să te căsătorești, poți să-ți îndrepti privirile mult mai sus decât spre o profesoară săracă cu un trecut dubios.

— De câte ori ți-am spus că nu sunt gentleman? Sunt un fel de hoț reformat, care mai are încă porniri dubioase și nutrește dorința de a se cățăra noaptea pe ferestrele oamenilor, pentru a scotoci prin sertare și a scoate la iveală secrete care nu îl privesc.

Concordia se încruntă.

— Știi foarte bine că nu este o descriere exactă. Ești un cavaler nobil, dornic să îndrepte relele din lume.

— Nu, iubita mea, sunt un hoț profesionist care descinde dintr-un lung șir de escroci și ticăloși. Singura persoană nobilă în această bucătărie ești tu. Am nevoie disperată de îndrumare și de influența ta morală pentru a rezista ispitei de a reveni la vechile mele obiceiuri.

— Ambrose! Concordia nu știa dacă să plângă sau să râdă. Nu știu ce să spun.

— Cere-mă în căsătorie! Ambrose ocoli masa, veni lângă ea și o îmbrățișă. Este cea mai bună modalitate de a mă face să rămân pe calea cea dreaptă. Și, în felul acesta, reglăm și socotelile.

— Poftim?

— Dacă îți amintești, eu nu cer bani pentru serviciile mele, ci anumite favoruri. Favoarea pe care o vreau de la tine este o ofertă de căsătorie.

Concordia își puse mâinile pe umerii lui. Vedea căldura și promisiunile din ochii lui. Ambrose n-o va minți. Avusese încredere în el și îi încredințase viața ei și a fetelor. Putea să-i încredințeze și inima. Simți cum sloiul de gheață pe care îl avea în inimă de multă vreme se topește. Găsise un bărbat pe care să-l iubească. Nu avea de gând să respingă darul acesta extraordinar.

— Te iubesc din toată inima, șopti ea. Vrei să te căsătorești cu mine, Ambrose?

— Da, spuse el cu gura lipită de a ei. Da, te rog. Și cât mai curând.

Concordia se simți invadată de un val de bucurie. Își încolăci brațele pe după gâtul lui și îi întoarse sărutarea cu toată pasiunea și dragostea pe care le păstrase pentru omul potrivit.

Ambrose își coborî buzele pe gâtul ei.

— Te-ai înșelat asupra unui lucru, spuse el.

— Care?

— Imaginația mea este mult mai bogată decât îți închipui. Sunt capabil, de exemplu, să consider și bucătăria drept un loc potrivit pentru o întâlnire pasională.

— Ambrose!

— Dar nu și în fața câinilor, spuse Stoner din cadrul ușii.

Dante și Beatrice năvăliră în încăpere.

— Sau a tinerelor domnișoare, adăugă Stoner.

Hannah, Phoebe, Edwina și Theodora apărură și ele în cadrul ușii în spatele lui Stoner.

— I-a cerut mâna domnului Wells? întrebă Hannah.

Stoner zâmbi amabil către Ambrose și Concordia.

— Da, așa cred.

— Și ce a spus domnul Wells? întrebă neliniștită Edwina.

Din centrul cercului format de brațele lui Ambrose, Concordia privi către micul grup entuziast din cadrul ușii. Erau cu toții legați între ei. Simțea legăturile invizibile care porneau nu numai către Ambrose, ci și către John Stoner și cele patru fete. Și Felix Denver făcea parte din acest cerc.

Recunoștea acest sentiment. Nu-l mai trăise demult, dar sunt lucruri pe care nu le uiți niciodată. Asta însemna să ai o familie.

— Sunt încântată să vă informez că domnul Wells a spus da, spuse ea, zâmbind.

Annie Petrie mergea prin vechiul cimitir. Era puțin trecut de miezul nopții. Ceața învăluia pietrele funerare și monumentele, la fel ca prima dată când fusese aici. Strânse reverele mantalei cu o mână și felinarul cu cealaltă.

— Sunteți aici, domnule? șopti ea.

— Vă rog să stingeți felinarul, doamnă Petrie.

Vocea venea dinspre intrarea într-un cavou din apropiere. Annie se răsuci în loc și se grăbi să stingă felinarul.

— Am primit mesajul dumneavoastră, spuse ea. Am văzut și ce au scris ziarele în dimineața asta, despre modul în care Edith Pratt a ucis-o pe Nellie. Nici nu știu cum să vă mulțumesc, domnule.

— Sunteți mulțumită de rezultatele anchetei?

— Da, domnule.

— Uneori răspunsurile nu ne aduc ușurarea pe care am dori-o.

— Asta e adevărat, dar pot să vă spun în mod sigur că mă simt mai liniștită acum, când știu că persoana care a ucis-o pe sora mea va plăti pentru crima ei.

— Mă bucur că am putut să vă fiu de folos.

Femeia șovăi.

— În legătură cu onorariul dumneavoastră, domnule. Sper că nu v-ați răzgândit? Am ceva bani.

— V-am spus atunci când m-ați angajat că s-ar putea să vă cer ceva din mărfurile dumneavoastră. Ziua aceea a sosit ceva mai devreme decât am anticipat.

— Poftim?

— Vreau să cumpăr treizeci și opt de umbreluțe.

Femeia îl privi surprinsă.

— Dar ce aveți de gând să faceți cu atâtea umbreluțe?

— Am un plan.

— Bine, domnule.

Își aminti de zvonurile care circulau în legătură cu omul din fața ei, care se purta întotdeauna ciudat. Oamenii cu scaun la cap nu se angajează în activități de felul aceluia cu care se ocupa el.

— Puteți avea oricâte umbreluțe doriți. Nu trebuie să plătiți pentru ele. Vi le dăruiesc. Față de ceea ce ați făcut pentru mine, este un lucru neînsemnat.

— Vom considera că una dintre umbreluțe este plata pentru serviciile mele, spuse el. Pentru celelalte veți primi un preț corect.

— Dacă insistați, domnule.

— Aș vrea ca cea care va regla conturile dintre noi să aibă un model foarte special. Puteți face acest lucru?

— Da, domnule. Asistenta mea este foarte pricepută la treburile astea. Ce fel de model doriți pentru această umbreluță specială?

— Voi avea grijă să vă trimit un desen.

— Foarte bine, domnule.

— Vă mulțumesc, doamnă Petrie.

În umbra din fața cavoului se produse o mișcare ușoară. Se înclinase cumva în fața ei ca și când ar fi fost o adevărată doamnă și nu o simplă proprietară de magazin?

— Asta e tot, domnule?

— Da, doamnă Petrie. Sper că veți recomanda serviciile mele și altora care vor dori să mă angajeze.

Nu era posibil s-o tachineze, își spuse ea. Un bărbat cu reputația lui nu putea glumi în felul acesta.

— Noapte bună, domnule.

Femeia ridică felinarul și se îndreptă grăbită spre porțile cimitirului, conștientă că în noaptea aceea va dormi bine.

Când Concordia intră în sala de mese, se lăsă o liniște profundă. Treizeci și șapte de fete se ridicară respectuoase. Treizeci și șapte de perechi de ochi se îndreptară spre ea. Domnișoara Burke și ceilalți câțiva membri ai personalului care fuseseră selecționați formau un grup mic, lângă perete. Arătau la fel de nesiguri și stânjeniți ca și elevele. Hannah, Phoebe, Edwina și Theodora stăteau în celălalt capăt al holului. Mătușa lui Phoebe, Winifred, era și ea acolo.

Concordia străbătu repede intervalul dintre eleve și se opri în capătul încăperii. Apoi se întoarse cu fața către cei prezenți. O văzu și pe prietena lui Hannah, Joan, care ședea în primul rând. Cu o expresie plină de speranță și nerăbdare.

Ambrose privea totul din cadrul ușii. Dragostea și mândria radiau dinspre el în valuri pe care Concordia le simțea de la distanță. Felix se afla alături de el. John Stoner rămăsese în spatele celor doi. Chipul lui era luminat de satisfacție.

Concordia își îndreptă atenția către fetele din fața ei și se simți de-a dreptul fericită. Nimeni nu privea spre viitor în felul în care privea o profesoară, își spuse ea. Și asta pentru că vedea viitorul în ochii elevelor ei.

— Luați loc, spuse ea.

Se auzi un foșnet de fuste și jupoane în timp ce elevele se așezau cuminți la locurile lor.

— Bună dimineața, spuse ea. Numele meu este Concordia Glade. Sunt noua directoare a școlii voastre. În curând mă voi căsători, și atunci îmi veți spune doamna Wells, dar aceasta nu va schimba cu nimic poziția mea de aici, de la Winslow.

Se auzi un foșnet abia perceptibil. Câteva dintre fete schimbă priviri uimite. Doamnele nu lucrau niciodată după ce se căsătoreau.

— Așa cum veți constata foarte curând, eu am principii moderne, unii ar spune chiar neconvenționale, despre educația tinerelor fete, continuă Concordia. La Winslow vor avea loc anumite schimbări. Printre altele, veți avea o nouă bucătăreasă și alte meniuri. Veți avea și uniforme și se va face focul în zilele reci. Cearșafurile se vor schimba mai des. În plus, școala va primi și fete care au rămas singure pe lume, indiferent dacă originea lor este considerată respectabilă sau nu.

Un murmur străbătu încăperea.

— Eu voi fi profesoara voastră, dar mă vor asista patru foste eleve ale școlii, care au decis să devină profesoare. Numele lor sunt Edwina și Theodora Cooper, Hannah Radburn și Phoebe Leyland.

Cele patru fete radiau de bucurie.

— Și ne vom bucura și de atenția unui nou sponsor, continuă Concordia. Numele lui este domnul Stoner. Pe lângă faptul că va asigura finanțarea școlii, va începe imediat un curs special de filosofie veche și o serie de exerciții de meditație. Veți fi primele femei instruite în arta Vanza.

Curiozitatea străluci în ochii fetelor.

— Scopul meu, urmă Concordia, este să vă asigur o educație și anumite calități care vă vor permite să vă alegeți viitorul dorit după ce veți pleca de la Winslow. Lumea se schimbă rapid. Tinerele care termină școala Winslow vor fi pregătite să profite de toate aceste schimbări și chiar să devină autoarele unora dintre ele.

Elevele o priveau extaziate și cu ochii larg deschiși.

Concordia zâmbi.

— Ne așteaptă o mulțime de aventuri, dar în momentul de față soarele strălucește și aerul de afară este curat. Înțeleg că multora dintre voi nu li s-a permis să iasă dincolo de zidurile acestei școli. Sunt o adeptă convinsă a exercițiilor fizice zilnice și doresc să institui acest obicei imediat. Vă rog să mă urmați.

Străbătu din nou intervalul dintre rândurile de scaune. Urmă o scurtă pauză și apoi se auziră mai multe foșnete în urma ei. Fetele săriră în picioare și se grăbiră s-o urmeze. Concordia se opri o clipă în ușă și se întoarse cu fața spre ele.

— Și încă ceva. În holul din față sunt mai multe umbreluțe noi de soare. Fiecare să ia câte una. Sunt ale voastre, puteți să le păstrați.

Ambrose îi făcu cu ochiul în timp ce Concordia le conducea pe elevele emoționate către ușă. Concordia îi zâmbi cu toată dragostea.

Stoner și Felix împărțeau umbreluțele în holul din față. Apoi Ambrose deschise ușa cu un gest galant.

— Unde mergem, domnișoară Glade?

Concordia se uită la fetița cu fața plină de pistrui. Nu avea mai mult de opt ani, dar în ochii ei se citea deja îngrijorarea și teama unui adult. Dincolo de precauția și îngrijorarea din priviri, răzbătea însă și o scânteie de speranță.

— Cum te cheamă? o întrebă blând Concordia.

— Jennifer, doamnă.

— Astăzi este târg în parc, Jennifer, spuse Concordia. M-am gândit că ar fi instructiv să participăm și noi. Târgurile sunt întotdeauna evenimente educative.

Jennifer și celelalte fete o priveau încântate.

— Mergem la târg, șopti cineva.

Ambrose îi făcu cu ochiul Concordiei.

— Abia aştept să-mi povesteşti totul când te întorci acasă în seara aceasta, domnişoară Glade. Petrecere frumoasă cu noile tale eleve.

— Mulţumesc, spuse ea.

Concordia păşi pe trepte şi desfăcu umbreluţa verde pe care i-o dăduse Ambrose. Floarea Vanza brodată cu litere de aur strălucea în toată splendoarea ei.

— După mine, domnişoarelor, le spuse ea fetelor şi le conduse afară, în lumina soarelui şi către viitor.

SFÂRŞIT